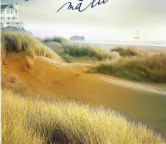
SANTA MONTEFIORE

vol. 1

Casa de la malul mării

La doar zece ani, Floriana a trecut deja prin grele încercări. Părăsită de mamă și obligată să locuiască în condiții precare în Toscana, fetița își găsește refugiu în lumea viselor. Fascinată de domeniul La Magdalena, obișnuiește să stea pe zidul proprietății și să-și imagineze cum ar fi să locuiască în somptuoasa vilă a puternicului industriaș Beppe Bonfanti. Într-o zi, Dante, fiul cel mare al acestuia, o invită înăuntru și între cei doi se înfiripă o strânsă prietenie care, peste ani, se va transforma într-o poveste de dragoste, dar prejudecățile celor din jur și lipsa de scrupule a lui Beppe le pun în pericol relația.

Zeci de ani mai târziu, la mii de kilometri distanță, un superb hotel rustic din regiunea de coastă a Marii Britanii are probleme financiare. Înglodată în datorii, proprietara caută cu disperare noi căi de a-și atrage clienții. Pentru asta îl angajează ca artist al casei, care să-i inițieze pe oaspeți în tainele picturii, pe fermecătorul argentinian Rafa, un bărbat frumos și talentat. Însă pictorul nu este ceea ce pare, căci Rafa își are propriile planuri, iar apariția în casa Marinei nu e deloc întâmplătoare. Două povești separate de decenii își găsesc astfel un deznodământ surprinzător.

Santa Montefiore este autoarea a douăsprezece romane traduse în douăzeci de limbi și publicate în peste trei milioane de exemplare, care au câștigat aprecierea cititorilor din întreaga lume.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-649-1

Lira

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

[redacted]

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nechiti
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florin Pînzaru
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONTEFIORE, SANTA
Casa de la malul mării / Santa Montefiore; trad.: Ana Dragomirescu. – București: Litera Internațional, 2012
2 vol.
ISBN 978-606-600-938-6
Vol. 1 - 978-606-600-649-1
I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111-31=135.1

SANTA MONTEFIORE
Casa de la malul mării

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

volumul 1

prolog

Toscana, 1966

Fetița stătea în fața porților negre și impunătoare ale domeniului La Magdalena și privea în lungul aleii. Un nesfârșit șir de chiparoși traversa terenul, iar la capăt se zărea licărirea amăgitoare a unui palazzo galben pal. La Magdalena se înălța cu demnitatea și siguranța de sine a unei mari împărătese. Ferestrele înalte erau acoperite cu obloane verzi-albăstrui, o balustradă decorativă, construită de-a lungul părții de sus a fațadei, îi servea drept coroană, iar pereții îi străluceau ca mătasea; aparținea unei lumi la fel de fermecătoare și de inaccesibile ca aceea a basmelor.

Soarele strălucitor al Toscanei arunca umbre de cerneală pe alee, iar fetița simțea miresmele dulci ale grădinii ridicându-se în aerul cald și umed. Era încălțată cu sandale, purta o rochiță de vară jerpelită, iar părul îi atârna pe spate și peste ochii negri, chinuiți, încărcați de dorință. La gât purta un medalion cu Fecioara Maria, pe care mama ei i-l dăduse înainte de a fugi cu un bărbat întâlnit la taraba cu roșii din Piazza Laconda, luându-l cu ea și pe fratele ei mai mic.

Fetița vizita deseori La Magdalena. Îi plăcea să se cațăre pe zid, acolo unde o porțiune se prăbușise, lăsându-l îndeajuns de scund ca ea să se poată urca. Se așeza și privea grădinile superbe ce adăposteau fântâni de piatră, pini grațioși și statui de marmură reprezentând doamne elegante și bărbați pe jumătate goi, înlănțuiți în poziții teatrale de dragoste și dor. Îi plăcea să-și imagineze că *ea* locuiește acolo, înconjurată de toate aceste splendori –

o tânără domniță cu rochii scumpe și pantofi lucioși, iubită de o mamă care îi împletește funde în păr și de un tată care o răsfață cu daruri și o aruncă în aer pentru ca apoi să o prindă în brațele lui puternice și protectoare; venea pe domeniul La Magdalena pentru a uita de propriul ei părinte bețiv și de micul lor apartament de pe Via Roma pe care ea se străduia din răsputeri să-l țină curat.

Își încleștă mânuțele pe grilajul porții, înghesuindu-și fața între bare pentru a se uita mai bine la băiatul care se apropia, însoțit de o corcitură de câine. Știa că el îi va cere să plece, așa că voia, mai întâi, să-l privească atent, înainte de a o lua la fugă pe cărarea care șerpuia spre plajă.

Băiatul, mult mai mare decât ea, era chipeș, cu un păr frumos, pieptănat astfel încât să-i lase fruntea liberă, și un chip blând. O cercetă cu niște ochi deschiși la culoare și zâmbitori, despre care, văzându-i mai îndeaproape, și-a dat seama că erau verzi. Fetița a rămas pe loc, provocându-se în sinea ei să nu se miște până în ultimul moment. Degetele i s-au încolăcit în jurul barelor, maxilarul i s-a încordat cu hotărâre, dar zâmbetul lui a dezarmat-o; băiatul nu avea aerul unei persoane pe cale să o gonească. El și-a băgat mâinile în buzunare și a studiat-o din spatele porții.

– Bună.

Ea n-a scos un cuvânt. Creierul îi spunea s-o ia la goană, dar picioarele nu voiau să asculte. A rămas acolo, zgâindu-se la el, incapabilă să-și îndepărteze privirea.

– Vrei să intri?

Invitația lui a luat-o prin surprindere, făcând-o să-și îndrepte spatele, suspicioasă.

– E clar că ești curioasă.

– Eram doar în trecere pe-aici, a răspuns fetița.

– Deci *poți* vorbi.

– Bineînțeles că pot vorbi.

– La început nu eram sigur. Păreai atât de speriată.

– Nu mi-e frică de tine, dacă asta vrei să spui.

–Bine.

–Tocmai mergeam undeva.

–Ciudat, suntem mai degrabă izolați aici.

–Știu. Eram pe plajă.

Măcar asta era adevărat.

–Deci ai vrut doar să arunci o privire.

–E așa de frumoasă. Mi-a atras atenția.

Când a pomenit de casă, chipul i s-a luminat, iar ochii i s-au îndreptat, plini de dorință, înspre alee.

–Atunci intră și-o să-ți arăt grădinile. Familia mea nu e aici, așa că sunt singur. Ar fi drăguț să am cu cine sta de vorbă.

–Nu știu...

Ochii i s-au întunecat din nou, dar el a deschis poarta.

–Nu-ți fie frică. N-o să-ți fac rău.

–Nu mi-e frică, a ripostat ea. Pot să am grijă de mine, să știi.

–Sunt sigur că poți.

Fetița a pășit înăuntru, iar el a închis poarta în urma ei. S-a uitat la el cum încuie și, pentru o clipă, a simțit o strângere de inimă, dar apoi privirea i-a fost atrasă de casă și a uitat de teamă.

–Locuiești aici?

–Nu tot timpul. De obicei stau în Milano, dar ne petrecem vara aici în fiecare an.

–Asta înseamnă că te-am mai văzut.

–Chiar așa?

Entuziasmul de a se afla pe acel domeniu i-a dat curaj.

–Da, spionez de pe zid.

–Diavoliță mică!

–Îmi place să mă uit la grădini. Oamenii nu mă interesează așa mult.

–Atunci o să te duc să te uiți mai bine, ca să nu mai fie nevoie să spionezi.

A pășit alături de el, cu inima umplându-i-se de plăcere.

–Toate astea chiar sunt ale tale?

–Păi, ale tatei.

–Dacă asta e locuința ta de vară, casa ta din Milano trebuie să fie construită ca pentru un rege.

El a râs, dându-și capul pe spate.

–E mare, dar nu îndeajuns de mare pentru un rege. Asta e mai mare. La țară e mai mult spațiu.

–E veche, nu?

–Din secolul al XV-lea. A fost construită de familia Medici, după planurile concepute de Leon Battista Alberti în 1452. Știi cine a fost?

–Sigur că știu.

–Câți ani ai?

–Zece ani și zece luni. Ziua mea e în august. Cred că o să am o petrecere mare.

–Sunt sigur că o să ai.

Ea și-a privit picioarele. Niciodată nu avusese parte de o petrecere. Acum, după plecarea mamei, nimeni nu-și va mai aminti măcar de ziua ei.

–Cum îl cheamă pe câinele tău?

–Noapte Bună.

–Ce nume caraghios.

–Era un câine vagabond pe care l-am găsit pe stradă în mijlocul nopții. Ne-am împrietenit imediat, așa că l-am botezat Noapte Bună pentru că atunci când l-am întâlnit a fost o noapte bună.

Ea s-a aplecat să mângâie animalul.

–Ce e?

–Nu știu. Un amestec de multe rase diferite.

–E drăguț. Chicoti când câinele o linse pe față. Uau, stai cuminte, cuțu!

–Te place.

–Toate animalele de pripas mă plac.

„Poate pentru că și tu pari de pripas", s-a gândit el, privind-o cum își înfășoară brațul în jurul lui Noapte Bună, lipindu-și capul de blana lui.

–Mi-am făcut un prieten, a spus ea cu un zâmbet triumfător.

Tânărul a râs de exuberanța ei.

–Nu, ți-ai făcut doi. Haide.

Au străbătut întreaga alee unul lângă altul, încrederea fetei crescând cu fiecare pas. El i-a explicat arhitectura, făcând paradă de cunoștințele sale, iar ea l-a ascultat, vrăjită de fiecare amănunt, încercând să le rețină pe toate pentru a i le povesti mai târziu prietenei sale, Costanza. Vila era chiar mai mare decât crezuse. Ea îi văzuse doar partea centrală, între pomii de la capătul drumului. Casa mai avea două aripi, nu la fel de înalte ca aceea din mijloc, dat tot atât de întinse. Cu proporții clasice și nepretențioasă, locuința avea o anumită grandoare, vopseaua galbenă dându-i un aer plăcut și vesel, de parcă ar fi știut că nu trebuie să se străduiască pentru a fi frumoasă. Fetița tânjea să intre, să se plimbe prin camere și să admire tablourile care atârnau pe pereți. Era sigură că interiorul arăta și mai frumos decât exteriorul. Dar el a dus-o în spate, unde o scară de piatră în spirală cobora din clădire, într-o grădină formală cu pini înalți, statuete și tufișuri ornamentale în vase de teracotă. Era ca și cum ar fi murit, iar acum pășea în paradis, deoarece, cu siguranță, doar raiul putea fi atât de frumos.

Tânărul a condus-o printr-o portiță ascunsă în zid, într-o delicată grădină ornamentală, aflată în mijlocul unei cerc format din coloane de piatră. Elementul central era o superbă fântână cu sirene care aruncau în aer jeturi de apă. Pe lângă aleea din jurul ei creștea lămâiță, iar pe toate cele patru laturi existau bănci de fier, așezate cu spatele spre un gard viu scund, care mărgineau patru peluze atent îngrijite și straturi de flori. Fetei i-a trebuit ceva vreme să le cuprindă pe toate cu privirea. Stătea acolo în sandale, cu mâinile încleștate pe piept, în dreptul inimii, pentru că niciodată nu mai văzuse o asemenea splendoare.

–Asta e grădina mamei mele, i-a spus el. A vrut un loc în care să citească în linişte, fără să fie spionată. I-a făcut cu ochiul şi a râs din nou. Ar trebui să fi un spion foarte priceput ca să intri aici.

–Pun pariu că mama ta e frumoasă, a spus ea, gândindu-se la propria mamă şi încercând să-şi aducă aminte cum arată.

–Cred că este. Oamenii nu prea se gândesc la mamele lor în felul ăsta.

–Unde citeşte?

–Mă gândesc că probabil stă pe una dintre băncile astea, lângă fântână. Nu ştiu. Niciodată nu m-am obosit să bag de seamă.

S-a îndreptat agale către una dintre ele, cuprins deodată de admiraţia molipsitoare a fetiţei.

–Chiar *e* frumos, nu-i aşa?

–Închipuie-ţi că stai aici în lumina soarelui, ascultând susurul apei şi uitându-te cum se bălăcesc păsările în ea.

–E foarte liniştit.

–Iubesc păsările. Pun pariu că aveţi multe păsări pe aici. Probabil altele decât avem noi în oraş.

El a râs neîncrezător.

–Cred că o să găseşti aceleaşi păsări pe care le aveţi şi în Herba.

–Nu, aici aveţi unele speciale.

Era atât de sigură, încât el a aruncat o privire în jur, aproape aşteptându-se să vadă papagali printre ramurile pinilor.

–Stai vreodată aici?

–Nu.

–De ce nu?

El a ridicat din umeri.

–Ce să fac aici?

–O, ai multe lucruri la care să te uiţi. Eu aş putea să stau aici ore întregi – chiar zile întregi. Aş putea să stau aici pentru totdeauna şi să nu mai vreau să plec niciodată.

S-a lăsat cu grijă pe bancă, de parcă ar fi fost un obiect sacru pe care se temea să nu-l strice. Odată așezată, a privit apa, imaginându-și că are propria grădină în care să se poată bucura de felul în care se schimbă lumina, de la răsărit până la apus.

–Dumnezeu e aici, a spus ea încet, un ciudat sentiment de adorație strecurându-i-se pe sub piele, ca respirația caldă a unui înger.

Tânărul s-a așezat lângă ea, întinzând picioarele și așezându-și mâinile la ceafă.

–Crezi?

–Oh, știu. Îl simt.

Au rămas acolo multă vreme, ascultând briza printre frunzele chiparoșilor și gânguritul mulțumit al porumbeilor de pe acoperișul casei. Noapte Bună adulmeca marginile potecii, ridicând piciorul lângă tufișuri.

–Asta e cea mai frumoasă zi din viața mea, a spus ea după o vreme. Nu cred că am mai fost vreodată așa de fericită.

El a privit-o curios, un zâmbet blând ridicându-i colțurile buzelor.

–Cum te cheamă, *piccolina?*

Fata s-a uitat la el, cu ochii plini de recunoștință și încredere.

–Floriana, a răspuns. Pe tine?

Cumva, amândoi știau că schimbul de nume *însemna* ceva. El a ezitat, privind-o în ochii care acum erau larg deschiși, deloc temători. I-a întins mâna. Ea i-a strâns-o cu gesturi ezitante. Palma ei părea mică și întunecată în palma lui mare și albă.

–Dante Alberto Massimo, a spus băiatul încet. Dar poți să-mi spui Dante.

capitolul 1

Devon 2009

SE CAUTĂ ARTIST CARE SĂ-ŞI PETREACĂ
VARA ÎNVĂŢÂNDU-I SĂ PICTEZE PE OASPEŢII
HOTELULUI POLZANZE, DEVON.
MASA ŞI CAZAREA GRATUITE.
TELEFON: 07972 859 301

Automobilul Morris Minor huruia pe drumul îngust care ducea către satul Shelton. Gardurile vii erau înalte şi bogate, punctate de hasmaţuchi albe şi de flori de nu-mă-uita. Un stol de vrăbii ţâşni spre cerul pe care nori pufoşi pluteau deasupra ţărmului, purtaţi de vântul sărat. Maşina care înainta cu grijă viră către marginea drumului pentru a evita un camion care venea din faţă, apoi continuă să meargă spre sătucul cochet format din căsuţe albe, ale căror acoperişuri gri de ţiglă străluceau precum aurul în lumina caldă a răsăritului.

În inima Sheltonului, o biserică din piatră cenuşie se ridica din mijlocul unui pâlc de platani magnifici, şi pe lângă zidul ei o pisică neagră şi graţioasă trecea cu paşi mărunţi, întorcându-se acasă după o noapte de succes la vânătoare. La capătul satului, unde drumul cotea brusc la stânga înainte de a coborî înspre mare, o pereche de porţi impozante de fier se deschideau către o alee îngustă care ocolea graţios tufele de rododendron deja înflorite. Maşina viră, croindu-şi drum printre florile mari şi rozalii, spre conacul de piatră gri aflat în capăt, aşezat într-o splendidă zonă izolată, cu vedere la mare.

Polzanze era o clădire armonios proporţionată, construită în 1814 de către ducele de Somerland pentru

capricioasa lui soție, Alice, al cărei astm se ameliora datorită aerului de mare. El a demolat vechea casă, o grămadă de cărămizi neplăcută vederii, care data din secolul al XVI-lea, și a conceput actuala locuință cu ajutorul talentatei sale neveste care știa foarte bine ce își dorește. Rezultatul a fost un conac ce semăna în interior cu o cabană mare, cu lambriuri de lemn, tapet cu modele florale, șemineuri cu bușteni arzând și ferestre zăbrelite ce dădeau spre peluză și spre oceanul de dincolo de ea.

Ducesa își adora grădina și își petrecea verile îngrijind trandafirii, plantând pomi exotici și concepând un complicat labirint de poteci prin verdeața luxuriantă. În fața biroului ei, a construit o grădină micuță pentru copii, unde aceștia puteau cultiva legume și flori, îngrădind-o cu un apeduct în miniatură pentru ca puștii să-și facă de lucru cu bărcile de jucărie, câtă vreme ea își scria scrisorile. Îndrăgostită de Italia, și-a decorat terasa cu vase grele din teracotă în care creșteau rozmarin și levănțică, apoi a plantat viță-de-vie în seră, făcând-o să urce pe spalier pentru ca strugurii să atârne din tavan în ciorchini prăfuiți.

Descendenții ei au schimbat puține și au îmbunătățit multe, sporind frumusețea locului cu flerul și extravaganțele lor până când problemele economice i-au obligat să vândă proprietatea la începutul anilor 1990. Polzanze a fost transformat în hotel, lucru care i-ar fi frânt inima lui Alice, dacă ar mai fi fost în viață. Dar moștenirea ei a fost păstrată, la fel ca mare parte din tapetul original, pictat de mână cu păsări și fluturi. Despre cedrul care străjuia aripa de est se spunea că ar fi avut cinci sute de ani. Domeniul se mândrea cu o străveche grădină de legume înconjurată de ziduri, construită cu mult înainte ca ducesa să se apuce de cultivat rubarbă și zmeură, dar și cu un bătrân grădinar care parcă era acolo de când lumea și pământul.

Marina a auzit o mașină oprind pe pietrișul de afară și s-a repezit la fereastra de la primul etaj. S-a uitat

pe geam și a văzut un Morris Minor vechi și murdar, plin cu pânze și huse pătate cu vopsea, oprind în fața hotelului precum un catâr extenuat. Inima a început să-i bată mai tare în așteptarea întâlnirii și s-a grăbit să se cerceteze în oglinda de pe palier. Abia trecută de cincizeci de ani, era în culmea frumuseții, de parcă timpul trecuse ușor peste chipul ei, fără a lăsa aproape nici o urmă. Părul bogat, de culoarea mierii, i se revărsa în valuri peste umeri, iar ochii ei profunzi și atrăgători aveau nuanța cristalelor de stâncă fumurii. Minionă, cu oase mici și talie îngustă, era totuși voluptuoasă, șoldurile fiindu-i late, iar bustul – generos. Și-a netezit rochia, apoi și-a aranjat părul, sperând că va face o impresie bună.

– Marina dragă, se pare că a venit primul tău potențial artist al casei, a exclamat soțul ei, Grey Turner, aruncând o privire pe fereastră și chicotind la vederea unui bătrân care pășea pe pietriș purtând un parpalac lung de brocart, pantaloni negri și o pereche de pantofi uzați, decorați cu catarame mari din alamă care străluceau slab în lumina soarelui de primăvară.

– Dumnezeule, e căpitanul Hook! a remarcat Clementine, fiica de douăzeci și trei de ani a lui Grey, care i se alăturase acestuia la fereastră. Tânăra a strâmbat din nas cu dispreț. Nu pot să pricep de ce Submarina vrea să invite în fiecare vară un pictor care să ne stoarcă de bani. E foarte snob să ai un artist al casei.

Grey a ignorat porecla lipsită de respect pe care copiii săi o născociseră pentru mama lor vitregă.

– Marina are fler în afaceri, a spus el împăciuitor. Paul Lockwood a avut mare succes anul trecut, oaspeții noștri l-au plăcut foarte mult. Este normal să vrea să repete experiența.

– S-ar putea să se răzgândească atunci când o să-l vadă pe bătrânul lup de mare!

– Crezi că are un papagal pitit între bagajele alea? a continuat Grey, urmărindu-l pe bătrân cum înconjoară țeapăn mașina și scoate din spate un portofoliu jerpelit.

– Sunt sigură, tată – și o navă amarată la chei. Măcar n-are un cârlig pe post de mână.

– Marina o să-l considere încântător. Ea adoră excentricii.

– Crezi că din cauza asta s-a măritat cu *tine?*

Gray s-a îndreptat de spate, băgându-și mâinile în buzunare. Era foarte înalt, cu părul cărunt, creț și un chip lung și sensibil. S-a uitat în jos către fiica lui și a scuturat din cap.

– Nu uita că ai genele mele, Clemmie. Dacă eu sunt excentric, sunt mari șanse ca și tu să fi moștenit același defect.

– Eu nu l-aș considera un defect, tată. Nimic nu este mai plictisitor decât un om obișnuit. Totuși, ai grijă, a mai spus ea, în timp ce artistul încuia mașina. Chiar și în cazul lucrurilor bune, ce-i prea mult strică.

– A ajuns! Ce emoționant!

Marina li s-a alăturat soțului și fiicei sale vitrege la geam. Clementine a simțit o undă de plăcere în timp ce o urmărea cum îi piere bucuria când dădu cu ochii de primul candidat care se îndrepta șontâcăind către intrare, cu lucrările îndesate sub mâneca mâncată de molii.

– O, Doamne! a exclamat Marina, ridicând mâinile în aer. Ce mă fac?

– Acum e prea târziu, dragă. Ai face bine să-i deschizi, altfel s-ar putea să-și scoată sabia.

Disperată, Marina și-a implorat soțul din priviri, dar el a scuturat din cap și a râs afectuos, vârându-și mai adânc mâinile în buzunarele pantalonilor de catifea reiată.

– Asta e proiectul tău. Știu cât de mult urăști să mă bag.

– De ce nu-l intervievezi împreună cu mine? a încercat ea să-l seducă, zâmbindu-i larg.

–O, nu, iubito, e numai al tău.

–Ești un om tare, tare rău, Grey Turner, a replicat ea, dar colțurile buzelor i s-au ridicat pe când se așeza în mijlocul salonului, lângă masa rotundă și extravagantul aranjament floral, în vreme ce Shane Black, portarul, îl ajuta pe bătrân să intre cu mapa lui.

Neluând în seamă fețele amuzate care se adunaseră la fereastră – pentru că acum Jennifer, una dintre recepționere, și Heather, o chelneriță, își găsiseră câte un pretext ca să vină în salon – Marina i-a zâmbit cald primului candidat, întinzându-i mâna. A bărbatului era aspră și bătătorită, cu unghiile pătate de vopsea. El i-a cuprins degetele cu o strângere fermă. Ochii lui o devorau cu pofta unui om care a petrecut multe luni pe mare și acum parcă rămăsese fără cuvinte.

– Drăguț din partea dumneavoastră să veniți, domnule Bascobalena. Să mergem în biroul meu unde putem să bem o cafea și să stăm puțin de vorbă. Poate preferați un ceai?

–Un butoiaș cu rom, i-a șoptit Clementine tatălui ei.

Domnul Bascobalena și-a dres vocea și a înghițit în sec.

–Cafea neagră, fără zahăr – și, vă rog, spuneți-mi Balthazar.

Vocea lui groasă, baritonală, a speriat-o pe Marina, făcând-o să tresară și să-și retragă mâna. O vedea cu colțul ochiului pe fata ei vitregă râzând pe înfundate, așa că și-a ridicat bărbia sfidător.

–Shane, ai grijă ca Heather să aducă numaidecât o ceașcă de cafea neagră pentru domnul Bascobalena și un cappuccino pentru mine.

–Sigur, doamnă Turner, a spus portarul, reținându-și veselia.

Luând mapa, Shane i-a urmat de-a lungul holului, prin salon, unde câțiva oaspeți stăteau și citeau ziarele, în plăcutul salonaș verde, la capătul căruia se găsea biroul

Marinei ce dădea spre grădina copiilor, cu inutilul ei apeduct, și spre mare. Ea i-a făcut semn portarului să lase dosarul pe măsuța de cafea, apoi l-a urmărit cum iese din cameră, închizând ușa în urma lui.

Marina l-a invitat pe Balthazar să se așeze pe canapea și s-a înfiorat când hainele lui murdare au atins tapiseria verde pal. S-a cufundat în fotoliu și a întors fața către fereastra deschisă, pe unde briza mării aducea arome dulci de iarbă proaspăt cosită și de ozon. Se auzea mugetul îndepărtat al oceanului, tânguitul pescărușilor plutind în bătaia vântului și a simțit un junghi în inimă din pricina dorinței de a fi pe plajă, cu picioarele în apă și părul răsfirat de adierea brizei. Fără chef, și-a adunat gândurile. Știa deja că Balthazar Bascobalena nu-și va petrece vara la Polzanze, dar trebuia să-i arate respectul de a-l intervieva.

–Ai un nume minunat: Bascobalena. Sună spaniol.

Era conștientă că bărbatul se holba la ea, cu gura ușor căscată, de parcă nu mai văzuse vreo femeie până atunci. În ciuda ferestrei deschise, mirosul lui neplăcut începuse să umple camera. Marina își dorea ca Heather să aducă mai repede cafelele, dar bănuia că Shane pierde vremea prin hol, bârfindu-l pe vizitator cu restul angajaților. Spera că nici unul dintre clienții ei nu-l văzuse intrând pe bătrân.

–Poate că pe undeva, prin trecutul familiei mele, o fi existând și vreun spaniol. Dar altfel suntem din Devon de la un capăt la altul și suntem mândri de asta.

Marina a ridicat sprâncenele cu îndoială. Omul avea pielea măslinie și ochi de spaniol. Când își arătă dinții, aceștia erau galbeni și cariați, precum cei ai unui marinar suferind de scorbut.

–Și Balthazar. Ai numele unui erou din cărți.

–Mama era fantezistă.

–Era și ea artistă?

–Nu, dar era o visătoare, Dumnezeu s-o odihnească.

—Aşadar, spune-mi, Balthazar, ce pictezi?

—Bărci, a răspuns el, aplecându-se pentru a-şi deschide mapa.

—Bărci, a repetat Marina, încercând să-şi strecoare puţin entuziasm în voce. Ce interesant. Dar deloc surprinzător, a adăugat ea cu umor.

Domnul Bascobalena nu i-a priceput aluzia la ţinuta lui de marinar.

—O, am fost fascinat de bărci încă de când eram ţânc.

—Ai crescut pe ţărmul mării?

—O, da, la fel ca tata şi bunicul înaintea lui. Atenţia i-a fost atrasă de câteva picturi atârnate pe perete. Sunt nişte peisaje bune. Sunteţi colecţionară, doamnă Turner?

—Din păcate, nu. Nici nu pictez. Sunt doar o admiratoare a oamenilor ca dumneata, care pictează. Deci, să vedem câteva dintre lucrările pe care le-ai adus.

El a scos schiţa unei bărci de pescuit aflată pe o mare cuprinsă de furtună. Pentru o clipă Marina a uitat de miros, de hainele lui extravagante şi s-a holbat neîncrezătoare la pictura din faţa ei.

—E superbă, a spus cu răsuflarea tăiată, mutându-se pe marginea scaunului. Ai un dar.

—Atunci uitaţi-vă la asta.

Tot mai entuziast, el a scos un alt tablou. Marina era uimită de farmecul melancolic al operelor lui. Avea schiţe cu tot felul de ambarcaţiuni: de la flote de pe vremea reginei Elisabeta, până la iahturi moderne şi barje. Unele desenate plutind pe ape liniştite, altele pe mări tulburi, sub lumina lunii, toate cu aceeaşi melancolie tulburătoare.

—Pictez şi în ulei, dar acelea sunt mult prea mari ca să le aduc. Puteţi veni să le vedeţi, dacă vreţi. Locuiesc lângă Salcombe.

—Mulţumesc. Cu siguranţă sunt la fel de frumoase ca şi aceste schiţe. S-a uitat la el cu sinceritate. Ai un talent extraordinar.

—Dacă aş putea picta oameni, v-aş face portretul.

Marina a ignorat privirea libidinoasă din ochii lui. S-a prefăcut dezamăgită.

–Nu pictezi oameni?

–Nici o şansă.

Bărbatul şi-a trecut o mână prin părul rar şi cărunt, care îi ajungea până la epoleţii aurii.

–Niciodată n-am pictat oameni. Nu-mi ies. Orice-aş face, mereu arată ca nişte maimuţe.

–Ce păcat! Vezi dumneata, eu am nevoie ca artistul casei să-i înveţe pe oaspeţii mei cum să picteze de toate. Nu doar bărci şi maimuţe. Îmi pare rău.

Umerii lui Balthazar se lăsară în jos sub povara înfrângerii; atunci a apărut şi Heather cu o tavă pe care se aflau un ibric argintiu cu cafea şi un cappuccino. Marina i-a aruncat o privire furioasă pentru că întârziase atât de mult şi chelneriţa s-a înroşit uşor în timp ce aşeza tava pe birou. Marina sperase că bărbatul va pleca imediat, dar ochii lui lacomi s-au pironit pe biscuiţii cu ghimbir şi starea de spirit i s-a îmbunătăţit. Fără prea mare tragere de inimă, Marina a turnat cafea într-o ceaşcă, i-a întins biscuiţii şi l-a privit cum se cufundă la loc pe canapeaua ei.

Clementine s-a urcat la volanul Mini Cooperului ei roşu şi a pornit pe drumurile înguste şi întortocheate ce duceau către oraşul Dawcomb-Devlish. Câmpuri ca de lână se unduiau în petice asortate de verde, sub cerul senin. Rândunelele plonjau, pescăruşii se roteau şi, din când în când, întrezărea oceanul de un albastru sclipitor unduindu-se în pâcla orizontului. Şi totuşi, în ciuda acestor frumuseţi, inima Clementinei erau un ghem de resentimente.

Privea amărâtă asfaltul gri şi se gândea la propria soartă. Îşi dorea să călătorească din nou prin India, bucurându-se de libertatea meritată după trei ani de studii

și o respectabilă diplomă universitară, în loc să se târască în fiecare dimineață până în Dawcomb-Devlish, pentru a slugări pe post de secretară pentru exasperant de plicticosul domn Atwood și adormita lui agenție imobiliară de pe bulevard.

Avusese oarecum un șoc atunci când tatăl ei declarase că nu mai are bani să-i finanțeze răsfățurile. Sperase să mai amâne serviciul măcar un an. El îi oferise un loc de muncă la hotel, ca și lui Jake, care avansase până la poziția de manager, dar mai bine murea decât s-o considere pe mama ei vitregă „șefă". Așa că își găsise o slujbă pentru șase luni, cât timp secretara domnului Atwood, Polly, era în concediu de maternitate. Dacă va rezista șase săptămâni, va fi un miracol. Nu doar că abia era în stare să dactilografieze, dar era și foarte dezorganizată, bazându-se pe Sylvia, secretara partenerului domnului Atwood, să facă mare parte din treabă în locul ei. Era conștientă că pune la grea încercare răbdarea șefului său, dar acesta nu prea avea ce face, fiindu-i dator tatălui ei care îi trimitea clienți.

Oricum, era o plictiseală totală să locuiești în Devon. Dacă mama ei n-ar fi fost nevoită să vândă casa din Londra și să se mute în Scoția, și-ar fi găsit un loc de muncă mult mai atractiv în Chelsea și ar fi petrecut fiecare noapte împreună cu prietenii ei, în clubul Boujis. Dar, așa cum stăteau lucrurile, se trezise în Devon, loc pe care îl ura din pricina numeroaselor vacanțe de vară pe care și le petrecuse târâtă pe plaje reci și tremurând pe stânci în vreme ce fratele și tatăl ei pescuiau crabi. Marina obișnuia să organizeze picnicuri îmbelșugate și să o plimbe de-a lungul și de-a latul țărmului, în căutare de scoici, dar Clementine întotdeauna refuzase să o ia de mână. Era un mic gest de sfidare. Mereu simțise că locul ei nu e lângă acea creatură frumoasă care îi furase inima tatălui ei. Vedea prea bine lumina care se aprindea în ochii lui când își

privea actuala soție, de parcă s-ar fi uitat la un înger, și felul în care acea lumină pălea când se uita la *ea*, de parcă ea ar fi fost o... întrerupere. Nu se îndoia de dragostea lui; doar că el o iubea mai mult pe Marina.

Apropiindu-se de oraș, Clementine a remarcat un obiect negru zăcând în mijlocul drumului. La început a crezut că e o cizmă veche și a încetinit. Dar, la o privire mai atentă, a văzut că era un arici care traversa, agale, drumul. A tras cu ochiul în oglinda retrovizoare, a văzut două mașini în spatele ei și a știut că dacă nu oprește, cu siguranță ariciul va fi zdrobit. Pericolul în care se afla animalul a făcut-o să se piardă cu firea și să frâneze brusc, deschizând portiera pentru a-i sări degrabă în ajutor. Bărbatul aflat la volanul mașinii din spate a claxonat furios. Clementine l-a ignorat și s-a aplecat pentru a-l face pe arici să înainteze. Problema era că acesta era acoperit cu țepi și plin de purici. Observând două vehicule care veneau spre ea, a reacționat rapid, scoțându-și încălțările. Cu grijă, a ridicat ariciul într-un pantof și l-a așezat în iarba de pe marginea șoselei. L-a urmărit cu satisfacție cum se strecoară în tufișuri și dispare. Până să se urce la loc în mașină, mici cozi se formaseră în spatele și în fața ei. Când a trecut pe lângă ceilalți șoferi, le-a făcut cu mâna în semn de mulțumire, aruncându-le câte un zâmbet celor care o mustrau din priviri.

Era trecut bine de ora zece când a dat buzna în birou, bâiguind niște scuze. Sylvia Helvin, o roșcată energică, divorțată, cu sâni mari, acoperiți cu greu de un pulover verde cu decolteu în formă de „V“ și de o eșarfă din mătase, a pus mâna peste receptorul telefonului și a zâmbit larg.

– Nu te panica, iubita, în dimineața asta au o întâlnire amândoi. Tot biroul e al nostru. Fii drăguță și adu-mi și mie o cafea cu lapte. Apoi și-a privit unghiile sângerii și a râs gros în telefon. Freddie, ești un băiețel tare, tare

neascultător. Ai face bine să fii cuminte, altfel va trebui să te bat iar la funduleț.

Clementine a pornit spre cafeneaua Black Bean. Când s-a întors, Sylvia încă mai vorbea, cu receptorul prins între bărbie și umăr, ocupată fiind să-și pilească unghiile. Clementine i-a trântit paharul cu cafea în față, apoi și-a aruncat geanta pe podea.

—O dimineață proastă? a întrebat-o Sylvia, închizând telefonul.

—Submarina intervievează artiști.

—Ah, artistul casei. Foarte la modă.

—Păi tocmai asta-i problema. Nu e deloc la modă. E snob.

—Dacă e drăguț, mai contează?

—Drăguț? Nici gând. Ar fi trebuit să-l vezi pe piratul care și-a făcut apariția azi-dimineață. Bătrân, împuțit și fără îndoială dus cu pluta. Tot ce-i mai lipsea era vaporul.

Sylvia a sorbit din cafea, atentă să nu-și strice rujul.

—Știi, ori e curajoasă, ori e nebună să invite un străin în casă.

—Nu e o casă, e un hotel. Oricum, asta-i afacerea: străini vânzolindu-se încolo și-ncoace toată ziua, în fiecare zi. Oribil!

—Nu, vreau să spun cu toate furturile acelea. Au început să-i spună Baffles[1], hoțul gentleman. Ținta lui sunt hotelurile, ca al tatălui tău, dar și casele mari. N-ai citit ziarul de azi?

—Nu citesc *Dawcomb-Devlish Gazette*.

—Nu știi ce pierzi. E o adevărată mină de informații locale. Totul devine de-a dreptul bizar. S-a dus la o casă mare, chiar lângă Thurlestone, s-a furișat înăuntru în vreme ce toți dormeau și a plecat cu o grămadă de bani și cu o pictură valoroasă. Chestia ciudată este că părea

[1] To baffle – a deruta, a eluda, a zăpăci (n.tr.)

să știe unde sunt toate, de parcă ar mai fi fost acolo și ar fi verificat locul mai întâi.

– De unde știu că e un el?

Sylvia a dat din umeri.

– Păi, se semnează Raffles, ca personajul, iar *ăla* era bărbat. Din cauza asta l-au poreclit Baffles. A râs nazal. Tipic pentru ziariști, le place la culme! Totuși, fii atentă aici: n-a lăsat nici un indiciu, cu excepția unui bilețel pe care scria „mulțumesc", curat și îngrijit.

– Glumești!

– Aș face eu poante cu o treabă atât de serioasă? Și-a supt obrajii. Nu te iau peste picior, Clemmie dragă. Hoțul are bune maniere. Și când te gândești că doar acum o săptămână a dat o spargere la hotelul Palace din Thurlestone. Să sperăm că nu ajunge și aici.

Clementine a început să râdă și s-a lăsat să cadă în scaunul ei.

– Păi, nu prea-mi pasă dacă ia la ochi Polzanze și fură prețioasele tablouri ale Submarinei. Mi-ar face o favoare dacă ar reuși s-o ia și pe *ea*, odată cu prada.

– Cred că ești nedreaptă. Mie îmi place de ea. E strălucitoare.

– Strălucire ieftină.

– Nu fi snoabă!

– Nu sunt snoabă. Nu-mi pasă de unde provin oamenii atâta vreme cât sunt de treabă.

– E o fată de prin părțile astea, ca și mine.

– Nu că s-ar vedea. Încearcă atât de mult să pară elegantă încât abia dacă a mai rămas vreo urmă din accentul ei de la țară, a chicotit Clementine. Problema este că s-a ales cu un accent tare ciudat care nu e nici una, nici alta – uneori sună chiar ca o străină!

– Ești foarte dură cu ea, Clemmie. Da, are o fire ciudată, asta-i defectul ei. Ar trebui să fii mai iertătoare.

—E plină de ea. Nu-mi plac oamenii care pretind că sunt altceva decât sunt. Ar trebui să înceteze să se mai dea mare.

Sylvia a sărit s-o contrazică:

—Spui că nu ești o snoabă, Clementine, dar vorbești exact ca una. Cu ce te-au ajutat pe tine studiile prețioase? Ai căpătat astfel un stil înțepat de a vorbi și un sentiment de superioritate. Lucrezi în același birou cu mine și câștigi mult mai puțin. Taică-tău mai bine și-ar fi economisit banii.

—N-am vrut să te jignesc, Sylvia. E mama mea vitregă. Nu cred că e potrivită pentru tata, asta-i tot. Ar fi putut să-și găsească pe cineva mai bun. Știi doar că a fost avocat de succes în Londra. Ce Dumnezeu l-a făcut să vină aici și să administreze un hotel?

—Nevastă-sa.

—Exact asta spun și eu. Dacă ar mai fi rezistat acolo, acum ar fi fost judecător.

—Poate că n-a vrut să fie judecător. Poate că e fericit cu alegerile pe care le-a făcut. Oricum, nu trebuie să-ți iubești mama vitregă. Și să fi fost fată de rege, tot n-ai fi considerat-o îndeajuns de bună.

—Cred că și-a dorit casa aia doar pentru că a fost a ducelui de Somerland. Stă în biroul ei, care i-a aparținut ducesei, și se simte importantă. Tata era atât de mult deasupra ei pe lanțul trofic că mă și întreb cum de a reușit să pună ochii pe el.

—Eu cred că este frumoasă. Are ceva profund și trist în privire.

—Crede-mă, n-are nici un motiv să fie tristă. A obținut tot ce și-a dorit vreodată prin pură manipulare.

—Atunci ar trebui să iei exemplu de la ea și să-ți folosești inteligent propria frumusețe.

—Eu nu sunt frumoasă.

Sylvia a scuturat din cap și i-a zâmbit cu bunătate.

—Ești, atunci când zâmbești.

Marina a privit uşurată cum, în sfârşit, maşina lui Balthazar îşi croieşte drum, huruind, de-a lungul aleii. L-a găsit pe Grey cocoţat pe o scară în biblioteca de alături, căutând o carte pentru a i-o împrumuta generalului care, de când îi murise soţia cu cinci ani în urmă, îşi lua în fiecare dimineaţă micul dejun cu ouă şi pâine prăjită la Polzanze.

–O, Doamne, a spus el. Deci n-a mers bine.

Ea a ridicat mâinile spre cer şi a tras aer în piept cu un gest teatral.

–Am scăpat de el. Acum biroul meu miroase ca un azil pentru boschetari şi sunt pe cale să mai intervievez pe cineva.

–De ce nu stai afară? E o zi superbă.

–Dacă Elizabeth Pembridge-Hughes este prezentabilă, aşa o să fac. Totuşi, dacă e nebună, va trebui s-o ascund ca să nu-mi sperie clienţii. Am aprins o lumânare parfumată în birou, dar mă tem că nu va fi de ajuns.

–Credeam că o să-l placi. Tu adori excentricii.

Marina a zâmbit în silă.

–Nu excentricii cu dinţi negri, respiraţie puturoasă, păr lung, slinos şi haine ridicole!

–Mă uimeşti.

Bărbatul a coborât de pe scară.

–Îmi plac excentricii *prezentabili*. Cei care miros a lămâie, poartă cămăşi curate şi se spală pe dinţi.

–Aha, a spus el, ridicând o sprânceană. A sărutat-o pe frunte. Chestia asta ar trebui să fie distractivă, Marina. Până la urmă a fost ideea ta. Bucură-te de ea.

–Dar dacă n-o să găsesc persoana potrivită?

–Nu eşti obligată să ai un artist al casei.

–O, ba sunt. Avem nevoie de ceva care să ne diferenţieze, care să-i atragă pe oameni la noi. Nu mai e cazul să-ţi amintesc în ce situaţie suntem. Trebuie să ne gândim la noi modalităţi de a-i ademeni pe clienţi sau o să fim

o altă victimă a creditelor. Nu facem bani, Grey. De fapt, ni se scurg banii printre degete. Gândește-te, jumătate dintre oaspeții care vin aici vara vin să picteze. Doamnele mele din Londra și-au rezervat o săptămână în iunie pur și simplu pentru că vor să repete distracția de anul trecut. Construiesc o reputație care îi va aduce pe oameni înapoi în fiecare an.

– Atunci, dacă persoana potrivită n-o să apară, o s-o vânăm.

Ea și-a încleștat degetele.

– Clementine crede că treaba asta e de prost gust.

– E tânără.

– E nepoliticoasă.

– N-o băga în seamă. Vrea să vadă cum te scoate din sărite.

– Atunci n-o să-i ofer satisfacția asta. Ar trebui să mă trateze cu ceva respect. Sunt mama ei vitregă.

S-a întors brusc, cuvântul „mama" stăruindu-i pe buze, ca un afront.

– Vrei să vorbesc cu ea?

– Nu. Las-o în pace. Poate că pur și simplu nu mă pricep la asta.

– Ai încercat, iubito. Știu cât de mult te-ai străduit și îți sunt foarte recunoscător. E o situație imposibilă.

Dintr-odată, aerul s-a încărcat cu vorbe mult prea dureroase pentru a fi rostite.

Când a reluat discuția, vocea Marinei era liniștită.

– Hai să nu vorbim despre asta, Grey. Elizabeth Cum-o-chema-o o să ajungă aici dintr-o clipă în alta și nu vreau să arăt pusă pe ceartă.

– Arăți superb.

– Doar pentru tine.

– Cine altcineva mai contează?

Expresia de pe chipul ei s-a îmblânzit.

– Ești eroul meu, Grey.

—Întotdeauna, iubito.

Shane se fâţâia stânjenit pe lângă uşă, prefăcându-se că nu aude. Şi-a şters nasul mare cu dosul mâinii, apoi a devenit atent când a auzit o maşină încetinind pe pietrişul de afară. Jennifer a lăsat-o pe Rose la recepţie şi s-a grăbit să-şi lipească nasul de geam pentru a vedea cum arată *următorul* candidat.

capitolul 2

Elizabeth Pembridge-Hughes era extrem de prezentabilă. Înaltă, slabă, cu trăsături frumoase și nobile, piele ca de porțelan și ochi albaștri sensibili, era întruchiparea felului în care ar *trebui* să arate un artist rafinat. Marina i-a strâns mâna și a remarcat pe loc cât de rece era.

A condus-o prin hotel, către terasă, făcând un popas în seră pentru a admira lămâii plantați în ghivece și vița-de-vie care urca pe spalier, întinzându-și tentaculele pe tavanul de sticlă precum o caracatiță drăgălașă. Elizabeth nu mai contenea cu complimentele, nelăsând să-i scape nimic, iar Marina a simțit cum i se ia o piatră de pe suflet văzând că și-a găsit artistul casei.

Au stat afară, la una dintre măsuțele rotunde, având în jurul lor vasele de teracotă în care rozmarinul și levănțica nu înfloriseră încă. Elizabeth s-a așezat picior peste picior, înfășurându-și șalul de cașmir lila-deschis în jurul umerilor pentru că vântul era cam rece. Părul ei blond natural avea șuvițe grizonante, iar firele rebele care i se desfăcuseră din coada prinsă la spate fluturau jucăuș în bătaia brizei. Nu fusese binecuvântată cu frumusețe, dar chipul ei avea o anumită mândrie care te captiva.

– Vă supărați dacă fumez?

Marina detesta țigările și a fost puțin dezamăgită. Dar Elizabeth îi ceruse permisiunea atât de politicos, accentul ei educat rotunjind cuvintele atât de plăcut, încât s-a hotărât să n-o critice. Nimeni nu e perfect.

Femeia a băgat mâna în poșetă și a început să scotocească în căutarea țigărilor și a brichetei. Asta a durat ceva, timp în care Marina a comandat un ceai de plante pentru musafira ei și un suc de fructe pentru ea. În sfârșit,

degetele lungi ale artistei au apărut cu un pachet de Marlboro Lights, iar ea a băgat o țigară în gură și a aprins-o, întorcându-se cu spatele către vânt.

—Ai un hotel superb, Marina, a spus Elizabeth, suflând fumul prin colțul gurii. E foarte inspirator să vezi marea.

—Trebuie să fiu lângă mare, a răspuns Marina, fixându-și privirea profundă pe suprafața scânteietoare a apei. Ea a fost întotdeauna cel mai statornic lucru din viața mea.

—Sunt de acord. E bună pentru suflet. Odată am călătorit împreună cu un actor celebru – al cărui nume discreția mă împiedică să-l dezvălui – care obișnuia să mediteze la malul mării. Presupun că am fost artistul lui în turneu. El a fost ca o sursă de inspirație pentru mine. Am încercat și eu să meditez, dar mintea îmi e prea ocupată. Nu pot s-o fac să tacă.

—Munca dumitale te obligă să călătorești mult?

—Tot timpul. Am însoțit regi, regine și prințese prin toată lumea. Am avut noroc, zău așa.

Marina s-a simțit stânjenită. Până și ea era îndeajuns de realistă încât să-și dea seama că postul de artist al casei la Polzanze nu era unul dintre cele mai dorite. Cu siguranță, dacă Elizabeth Pembridge-Hughes ar fi fost obișnuită să picteze pentru regi, nu s-ar fi gândit să-și petreacă vara în Dawcomb-Devlish, învățându-le pe băbuțe să picteze în schimbul mesei și cazării.

—Ce fascinant, Elizabeth. Spune-mi, care regi, regine și prințese? Mi-ar plăcea la nebunie să-ți aud poveștile.

Elizabeth și-a țuguiat buzele.

—Păi, asta-i treaba. Înțelegi, dacă cineva e îndeajuns de privilegiat încât să fie invitat în călătoriile lor prin străinătate, atunci trebuie să păstreze tăcerea. Sunt sigură că mă înțelegi. A râs, scoțând pe nări un fornăit scurt, însoțit de firișoare de fum. Poate când o să ne cunoaștem mai bine, o să-ți împărtășesc câteva nestemate.

—Desigur.

Dar Marina se îndoia că artista avea vreo nestemată de împărtășit. Tocmai când începuse să-și piardă din entuziasm, Grey a ieșit pe terasă.

– A, soțul meu, a spus ea, zâmbindu-i recunoscătoare.

Elizabeth a observat statura bărbatului, umerii lui lați, părul des, ondulat și figura lui prietenoasă, gândindu-se cât de incredibil de atrăgător e. Evident un intelectual, și nobil pe deasupra, se vede.

– E o plăcere să vă cunosc, a rostit plină de entuziasm, întinzându-i mâna.

– M-am gândit să mă alătur dumneavoastră, a răspuns el, strângându-i-o.

A remarcat strângerea moale a degetelor care păreau subțiri și reci.

– Vă e suficient de cald aici, afară?

– E perfect, a replicat ea.

Gray și-a tras un scaun și s-a așezat. Un chelner s-a grăbit să-i aducă niște cafea.

– Tocmai spuneam cât de frumos este să vezi marea.

– Sunt de acord, priveliștea e spectaculoasă.

– Mi-ar plăcea s-o pictez.

– Păi, poate că o s-o faceți, a spus el.

Apoi a surprins privirea soției sale și a dedus după expresia de pe chipul ei că Elizabeth Pembridge-Hughes nu se va mai întoarce să picteze nimic.

– Deci, ce presupune mai exact postul de artist al casei?

Marina a simțit acel familiar gol în stomac, un sistem intern de avertizare care nu dădea greș niciodată. Nu o voia pe Elizabeth Pembridge-Hughes în hotelul ei, să arunce nume celebre în stânga și în dreapta toată vara. Încă o dată, se vedea nevoită să respecte procedurile pentru a nu fi nepoliticoasă.

– Anul trecut am avut un domn șarmant care a stat la noi trei luni, învățându-i pe oaspeții hotelului cum

să picteze. E ceva diferit, pe care îmi place să-l ofer clienților mei.

– Ce idee genială – și e o zonă atât de frumoasă în care să pictezi.

– Așa mă gândesc și eu. Vara trecută Paul ne-a învățat pe toți să pictăm.

– Și pe dumneavoastră?

I-a adresat întrebarea lui Grey.

– Pe mine nu, eu nu sunt un artist. Marina a făcut o încercare, nu-i așa, iubito?

– Da, cu toate că nici eu nu mă pricep. A fost o experiență distractivă, iar Paul era un bărbat atât de amabil. A fost o plăcere să-l avem alături de noi toată vara și ne-a lipsit când a plecat. Devenise parte din familie.

– La fel cum o voi face și eu. Nimic nu e mai frumos decât să-ți sufleci mânecile și să treci la treabă. Toată lumea la lucru.

– Absolut, a spus Grey, considerându-i entuziasmul foarte amuzant.

Chelnerul a pus pe masă cafeaua, împreună cu ceaiul de plante și un pahar cu suc de grepfrut.

Elizabeth și-a așezat țigara în scrumieră.

– Acum, dați-mi voie să vă arăt cu ce mă ocup.

A căutat în geantă și a scos un album negru, cu fotografii.

– Mă tem că lucrările mele sunt prea mari ca să le pot lua cu mine. Unele dintre tablourile mele sunt expuse în case regale, deci vă dați seama că nu prea poți merge să le ceri cu împrumut, nu-i așa? Așa vă veți face o impresie.

I-a dat albumul lui Grey. Marina și-a apropiat scaunul de soțul ei, împungându-l pe acesta cu cotul.

– Mă pricep foarte bine la oameni, a continuat Elizabeth. Una e să știi să pictezi, dar e cu totul altceva să știi să predai. Eu sunt îndeajuns de norocoasă încât să mă pricep la amândouă.

Grey i-a răspuns soției sale tot cu o împunsătură.

Au răsfoit fotografiile, de la schițe în cărbune ale unor cai, până la naturi moarte, pictate în ulei. Nu încăpea îndoială că Elizabeth avea talent. Totuși, lucrările ei n-aveau nimic din spiritul bărcilor melancolice ale lui Balthazar Bascobalena, nici flerul acestuia. Era foarte bună, dar nu punea suflet.

– Ești foarte talentată, Elizabeth, a spus Marina, încercând să pară entuziasmată.

– Mulțumesc. Când îți place ceea ce faci eu cred că se vede, nu-i așa?

– Oh, chiar se vede, a spus Grey, dar Marina nu vedea nici urmă de plăcere în operele ei.

Elizabeth a terminat o țigară și a aprins o alta. În vreme ce își sorbea ceaiul, Marina a remarcat cum chipul i se relaxează. Dintr-odată părea bătrână și tristă, ca o actriță sătulă să-și mai joace rolul. A simțit o undă de compasiune, dar abia aștepta să scape de ea.

– A fost îngrozitoare, a exclamat ea către soțul ei, odată ce mașina lui Elizabeth a dispărut în lungul aleii.

– Trebuie să pupi mulți broscoi înainte de a-ți găsi prințul. Poate că același lucru e valabil și în cazul artistului tău.

– Nu mai spune, Grey. Presupun că ție toate astea ți se par amuzante.

– Sunt amuzat.

– Păi, măcar unul dintre noi e.

Bărbatul și-a pus brațul în jurul ei și a strâns-o afectuos.

– Iubito, trebuie să-ți păstrezi simțul umorului. Lumea e plină de oameni minunați – minunat de nesuferiți și minunat de plăcuți. Elizabeth Pembridge-Hughes a fost, cu siguranță, interesantă.

– Și eu m-aș distra dacă n-aș fi atât de îngrijorată.

–Nu ai de ce să fii îngrijorată. Totul o să se rezolve până la urmă. Gândește-te la asta ca la un studiu al naturii umane.

Ea l-a zâmbit.

–De unde deduc că și Dumnezeu are simțul umorului.

–Da, dar cred că a fost foarte serios când te-a creat pe tine.

A râs, iar Marina nu s-a putut abține să nu râdă împreună cu el.

La prânz, Harvey Dovecote a intrat agale în salon. Burlac convins, el lucra pentru Grey și Marina de la bun început, având în vedere că fusese administrator al proprietății pentru ultimii – și cei mai puțin norocoși – duce și ducesă de Somerland. Acum, la șaptezeci și cinci de ani, nu prea mai făcea altceva decât mici servicii pentru Marina, echipat cu obișnuita lui șapcă de tweed și cu o salopetă albastru-deschis. Clienții frecvenți erau încântați de prezența lui familiară în timp ce el își vedea de treburi cu farmec și cu un optimism incurabil. Era o figură iubită, fiind parte a hotelului la fel de mult precum cărămizile și mortarul, iar Marina devenise cu totul dependentă de firea lui cu picioarele pe pământ. El mătura frunzele, umplea coșurile cu bușteni pentru foc, înlocuia țevile sparte și siguranțele arse. Repara țigla de pe acoperiș și tavanele crăpate sau peticea și vopsea atunci când ornamentele aveau nevoie de mici retușuri. Nu exista vreo muncă pe care să n-o poată face și avea energia unui om cu douăzeci de ani mai tânăr.

În formă și viguros, Harvey avea părul rar, cărunt și o față lungă, blândă, mereu zâmbitoare. Pielea îi era brăzdată de riduri adânci, dar ochii îi străluceau cu reflexiile unei minți agere care nu rata nimic și vedea umorul din orice situație. A ajuns în salon tocmai când Elizabeth Pembridge-Hughes accelera în Range Roverul ei.

–Încă unul dă cu fundul de pământ!

—O, Harvey, cât mă bucur că te-ai întors! a exclamat Marina, simțind cum un calm plăcut îi alungă toate îndoielile. N-o să-ți vină să crezi ce soi de oameni a trebuit să intervievez azi. Un pirat și una care își etala cercul de cunoștințe. Dacă nici al treilea interviu n-o să fie cu succes, nu știu ce-o să mă fac.

—O să aștepți să apară persoana potrivită.

—Crezi că o să apară?

—O să apară.

Convingerea lui Harvey era reconfortantă.

—Ce mai face mama ta? Îmi pare rău. Sunt atât de prinsă cu proiectul meu că am uitat să te întreb.

Și-a pus mâna pe brațul bătrânului pentru că, de curând, sănătatea mamei lui se înrăutățise, iar aceasta fusese internată într-un azil. Avea nouăzeci și opt de ani, iar Harvey o iubea foarte mult, vizitând-o și de trei ori pe săptămână.

—Se ține bine. Azilul pentru bătrâni Sun Valley e lugubru, dar eu și cu nepotul meu, Steve, o distrăm cât de mult putem. E foarte entuziasmată pentru că Steve și-a cumpărat un Jaguar la mâna a doua. Superbă mașină. Toarce ca o pisică uriașă. A condus-o până la azil și au scos-o pe mama afară, într-un cărucior cu rotile, ca să se poată uita mai bine la ea.

—Nu mi-ai mai vorbit despre Steve până acum. Nici măcar n-am știut că ai un nepot. Pare un om realizat.

—Este. Locuiește chiar la ieșirea din Salisbury, într-o casă mare, plină cu lucruri frumoase. E colecționar. Ai fi uimită de chestiile pe care le are. Fratele meu, Tony, n-a reușit niciodată mare brânză, dar băiatul lui, Steve, iese din tipar. Mi-ar împrumuta Jaguarul dacă i l-aș cere, atât e de generos. Poate că ar trebui să vin cu el aici și să mă dau mare.

Marina a început să râdă.

—Tu la volanul unei mașini spilcuite? Aș vrea s-o văd și pe *asta*.

–Iar eu aş vrea să văd ce faţă o să faci când o să te scot la o plimbare în ea!

Harvey a deschis gura lui mare şi a râs din toată inima.

–O, mi-ar plăcea la nebunie, Harvey. Au trecut mulţi ani de când n-am mai mers cu o maşină sport, frumoasă. Brusc, a devenit serioasă. Ai auzit ştirile din dimineaţa asta?

–Ba bine că nu. Este precum Macavity, Motanul Misterios.

–Serios, Harvey...

–„Gheară Ascunsă i se spune/ Căci tâlhar cum este el, legii nu i se supune."

A rânjit, reuşind să o facă, încă o dată, să zâmbească.

–Nu-i de râs, Harvey.

–Nu-mi place să te văd îngrijorată.

–Dar ăsta chiar este un motiv de îngrijorare, Harvey. Trebuie să fim vigilenţi şi să sperăm că n-o să pună ochii pe noi. Suntem mici în comparaţie cu locurile din care a furat până acum, deci sper că ne va trece cu vederea.

–Mă aştept s-o facă. Nu prea ai ce fura de-aici, nu-i aşa?

–Nimic cu adevărat valoros, aşa-i.

–Atunci scoateţi-l din minte.

–Doar atunci când o să-l prindă poliţia.

–„Zăpăceşte Scotland Yardul, pe mascaţi i-a enervat,/ Căci până ajung la locul faptei – Macavity a şi plecat!"

–Nu pari neliniştit din cauza asta.

–Neliniştea n-o să-l oprească să ţintească hotelul Polzanze.

–Atunci ce?

–O să stau de pază cu o puşcă.

–Nu cred că m-aş simţi mai în siguranţă cu tine fluturând o armă, Harvey. Avem nevoie de altceva.

El şi-a scărpinat bărbia.

–Un câine?

—Știi că nu accept câini în incinta hotelului.

—Te-ai simți mai în siguranță dacă ai avea unul. Motanilor ca Macavity nu le place să fure din locuri păzite de câini.

Marina s-a răsucit, încrucișându-și brațele la piept.

—N-aș putea suporta un câine. Pur și simplu n-aș putea...

—Câinii sunt niște animale tare prietenoase.

—Știu... dar pur și simplu n-aș putea...

—Atunci o să ne gândim la altceva, a spus Harvey pe un ton liniștitor.

Ea a zâmbit ușurată.

—Da, te rog. Orice, numai un câine, nu.

Al treilea și ultimul candidat al Marinei a ajuns târziu. Un absolvent de universitate bâlbâit și afectat, îmbrăcat în blugi și un sacou bej din catifea reiată, cu un păr lung, blond și cu o față de copil care abia dacă părea îndeajuns de matur ca să fi terminat școala. Și-au băut ceaiul în seră, pentru că vântul se întețise, iar el i-a povestit despre sine în vreme ce Marina încerca să se concentreze și să pară interesată. Harvey i-a surprins privirea când a urcat pe terasă pentru a repara o masă care se clătina și a făcut o grimasă. Ea n-avea nevoie de confirmarea lui, dar era bine să știe că și Harvey e de acord: nici George Quigley n-avea să rămână peste vară.

I-a fost greu să scape de el. Tânărul a băut nenumărate cești de ceai, a mâncat patru felii de tort și o grămadă de minisendvișuri cu ou. Marina l-a ascultat cu răbdare cum trăncănea despre Universitatea Exeter, despre prietena lui și despre optimistele lui planuri de viitor, care se întindeau în toată lumea. Așa cum se aștepta, lucrările lui erau abstracte. Pentru a-și alunga dezamăgirea, Marina s-a amuzat imaginându-și ce-ar zice bătrânicile ei despre un asemenea artist.

I-a explicat că operele lui sunt pur și simplu prea moderne pentru oaspeții ei și i-a tăiat-o brusc când el a încercat să-i spună că poate picta orice i s-ar cere. Din partea ei putea să fi fost la fel de bun ca David Hockney[1]; nu-l plăcea și cu asta, basta. Tocmai când tânărul se pregătea să plece, Clementine a intrat agale în salon. S-a uitat la el și pe față i-a înflorit un zâmbet. Au făcut schimb de priviri, iar el i-a întors zâmbetul, măsurând-o apreciativ din cap până în picioare. Fata l-a urmărit cum iese, apoi s-a întors entuziasmată către mama ei vitregă.

–*El* vine să stea peste vară?

–Mă tem că nu. E foarte nepotrivit.

Trăsăturile Clementinei și-au pierdut brusc însuflețirea.

–Ce e nepotrivit la el? Dacă mă întrebi pe mine, e exact ce-ți trebuie.

–Tocmai de aceea nu te întreb pe tine.

–Ești foarte greu de mulțumit. Oricum, băbuțelor tale învechite le-ar plăcea un tânăr arătos ca el.

–Tablourile lui sunt prea moderne.

–Dacă are talent probabil că poate picta și peisaje plicticoase pe gustul tău.

–Nu m-am simțit apropiată de el.

–Eu, da.

–Atunci du-te și vorbește cu el. Uite-l, își face de lucru pe lângă mașină. E clar că te place.

–Nu, a răspuns ea pe un ton tăios.

–Nu ești interesată?

Clementine a plescăit din limbă cu țâfnă și s-a îndepărtat mândră.

–N-ai putea înțelege.

Marina a oftat.

---

[1] Pictor, desenator, gravor englez (n. 1937), considerat unul dintre cei mai influenți artiști ai secolului XX, care și-a adus o contribuție importantă la mișcarea pop în anii 1960 (n.red.)

– Ies, i-a spus ea lui Jennifer. Am nevoie de aer. A fost o zi tare grea. L-ai văzut pe Jake?

– Nu s-a întors încă.

– Cât o dura să mergi la dentist? Păi, am plecat. Grey e pe aici, dacă ai nevoie de el.

Marina păşea hotărâtă pe faleză, cu braţele încrucişate şi umerii strânşi din pricina vântului aprig. Niciodată nu fusese în stare să privească oceanul fără să simtă un junghi în inimă din pricina dorului. Mai ales într-o zi senină ca asta, când soarele care apunea îi apăsa sufletul până la durere.

S-a grăbit să coboare pe cărarea bătătorită care ducea către plajă, unde ultimele raze de soare erau treptat înghiţite de umbre, apoi s-a descălţat ca să se plimbe cu picioarele goale prin nisip. Aerul proaspăt i-a umflat plămânii şi pieptul i s-a umplut cu frumuseţea zilei care se sfârşea. Rezistase atât de mult îngropându-şi amarul în adâncul fiinţei, acolo unde credea că nu-l va mai găsi. Dar acum, când se apropia de cincizeci şi cinci de ani, acesta revenise, bolborosind prin crăpăturile corpului ei îmbătrânit, iar ea nu-l mai putea ignora.

Dezamăgirile din acea zi şi grijile privind afacerea o copleşiseră, aşa că a început să plângă cu suspine. De ce nu fusese nici unul dintre acei artişti aşa cum trebuie? De ce fuseseră toţi complet nepotriviţi? De ce simţea că, deodată, viaţa ei nu mai are scop sau direcţie? De ce acum, după aproape patruzeci de ani, trecutul se deschidea brusc în spatele ei, precum un baraj, inundând-o cu amintiri dureroase? Doborâtă, s-a lăsat în genunchi. Îmbrăţişându-şi talia, s-a legănat înainte şi înapoi, încercând să-şi aline suferinţa.

Aşa a găsit-o Grey. A alergat pe plajă şi a luat-o în braţe. Ea s-a lăsat, fără să opună rezistenţă, îngropându-şi faţa la pieptul lui şi blocând imaginea apei. Nici unul n-a scos un cuvânt. Ce ar mai fi fost de spus? Nici un fel

de vorbe atent alese n-ar fi putut domoli agonia de a nu avea copii.

S-au agăţat unul de altul. Marina şi-a descărcat sufletul şi s-a oprit din plâns. A închis ochii, liniştită de mâna lui care îi mângâia cu blândeţe părul şi de buzele lui care îi sărutau tandru tâmplele, apoi a inspirat adânc până când o senzaţie de calm a cuprins-o, precum mierea caldă turnată peste rănile inimii ei. Tristeţea a fost înlocuită, încet-încet, de recunoştinţă, pentru că descoperise în Grey un bărbat care o iubea necondiţionat, în ciuda tuturor defectelor ei.

–Am venit să-ţi spun că mai ai un candidat pentru slujba de artist al casei. Un bărbat pe nume Rafael Santoro tocmai a sunat şi a întrebat dacă postul a fost ocupat. A părut foarte mulţumit când i-am spus că nu.

–Nu cred că mai am energia să mă mai întâlnesc cu cineva, a spus ea printre suspine.

–O vei avea mâine. Acum eşti extenuată, aşa că nu te mai gândi la asta.

–De unde e? Din Italia?

- Argentina.

–Părea... normal?

Grey a râs cu buzele lipite de fruntea ei.

–Ce înseamnă normal?

–Nu e vreun dansator de tangou dus cu capul sau vreun jucător de polo fiţos?

Şi-a ridicat capul şi s-a şters la ochi, schiţând un zâmbet.

–Nu ştiu. Dar din câte mi-am dat seama părea destul de normal.

–La ca oră vine?

–Zece.

Ea a oftat adânc, adunându-şi puterile.

–OK. Deci nu e totul pierdut.

–Nu este pierdut până când nu spui tu că este pierdut, iubito.

–Mi-aş dori să se întoarcă Paul.

–O să găsim un alt Paul. Rafa ăsta, cum îi place să i se spună, ar putea fi chiar mai bun decât Paul.

–Eşti la fel de optimist ca Harvey. A râs, recăpătându-şi strălucirea din priviri. Dacă mă întrebi pe mine, Rafa Santoro sună a marcă de biscuiţi pentru câini.

Clementine s-a întâlnit cu Sylvia, cu iubitul ei, Freddie, şi cu prietenul acestuia, Joe, în barul Dizzy Mariner, din Shelton, înconjuraţi de bărci în miniatură şi de ceea ce păreau a fi relicvele ruginite ale vasului *Mary Rose*.

– Shelton trebuie să fie cel mai adormit sătuc din Devon, a spus Clementine, privind în jur la mesele goale.

Un cuplu de bătrâni stătea într-un colţ, înfruptându-se din fripturi şi dintr-o plăcintă cu rinichi, fără să-şi spună un cuvânt unul altuia. Un alt bărbat mai în vârstă, purtând un costum uzat şi o şapcă de tweed, era cocoţat pe un scaun de bar, conversând cu barmaniţa care se aplecase peste tejghea, recunoscătoare că are companie.

–Majoritatea oamenilor merg la Wayfarer, în Dawcomb, dar mie îmi place aici. E confortabil şi e mai puţină gălăgie, a spus Sylvia.

–Îmi place liniştea, a zis Freddie, cuprinzând talia femeii cu braţul. Nu trebuie să te împart.

–Sau să rişti să dai nas în nas cu nevastă-ta, a replicat Sylvia, ridicând o sprânceană pensată.

–Pun pariu că este un şoc cultural destul de mare să vii aici din Londra, a spus Joe, privind-o admirativ pe Clementine.

–Este. Eu n-am vrut să vin. Nu mă înţeleg cu soţia tatălui meu.

–Atunci, de ce-ai făcut-o?

–Pentru că trebuie să câştig nişte bani.

–Credeam că cei ca tine au un fond fiduciar sau ceva de genul ăsta.

Clementine a râs amar.

—A fost o vreme în care tata ne umplea de bani. Știi tu, modelul clasic de părinte care încearcă să câștige afecțiunea copiilor cu daruri pentru a compensa divorțul. Dar acum nu mai e așa bogat. Submarina – nevasta lui – e *foarte* greu de întreținut și știu că au fost afectați de criza financiară pentru că am prins frânturi de discuție când nu știau că-i ascult. Mai e și mama, măritată din nou cu Michel, fără speranță în privința banilor. Au fost nevoiți să-și vândă casa din Londra și să se mute în Edinburgh, ca el să se poată alătura afacerii familiei lui. A pierdut o grămadă de când cu criza creditelor. Cred că prefer să fiu săracă, dar să locuiesc în Londra, decât să fiu bogată și să stau în Edinburgh.

—În Edinburgh se întâmplă mai multe decât în Dawcomb și Shelton la un loc! a spus Sylvia.

—Poate, dar e frig. Măcar aici e soare.

—Uneori. Ai avut tu noroc, asta-i tot.

Sylvia și-a aranjat rochia, trăgând de decolteu în jos pentru a-și expune pielea. Freddie s-a pierdut în el vreme de câteva clipe.

—N-aș putea trăi într-un oraș pentru nimic în lume. Prea mult zgomot și oamenii... ah, n-aș suporta să fiu nevoită să mă lupt pentru spațiul de pe trotuar. Și așa e destul de rău în Dawcomb vara, când vin toți turiștii și umplu locul până la refuz. Mie îmi place acum, când e liniște. Doar noi, localnicii, plajele goale, marea goală, zilele lungi și goale.

A chicotit în timp ce Freddie își punea mâna pe coapsa ei.

—Și tu, dragă Freddie, cu capul tău gol!

—Nu e gol. E plin cu tine, Sylvia.

Ea s-a fâțâit, cuprinsă de plăcere.

—Ai chef să ieși la o țigară?

Sylvia a traversat încet localul, cu silueta ei în formă de clepsidră strânsă într-o rochie albastră mulată, făcându-l

pe bărbatul în tweed să-şi verse berea pe când se răsucea pentru a-i urmări mişcările cu ochi pofticioşi.

– Închide gura, dragă, eşti prea bătrân, a spus barmaniţa chicotind şi întinzând mâna după o cârpă cu care să şteargă tejgheaua.

– Este o figură, a spus Joe, dând din cap. O adevărată vulpiţă.

– De când sunt împreună?

– Eu n-aş folosi tocmai cuvântul „împreună". Sunt amanţi, pur şi simplu. El e însurat şi are copii. Ea e divorţată. O să iasă urât. De vreo şase luni, ca să-ţi răspund la întrebare. Momente furate, iar eu sunt acoperirea.

– Eşti foarte drăguţ că suporţi chestia asta.

– E prietenul meu. Aş face orice pentru Freddie. Problema e că s-a îndrăgostit. Un bărbat nu-şi mai foloseşte capul când e îndrăgostit.

– Eram foarte mică atunci când părinţii mei au divorţat, dar ştiu că m-a afectat. Vreau să spun... cum să nu mă afecteze? Oricine crede că cei mici scapă teferi când părinţii lor divorţează se păcăleşte singur. Toată copilăria am visat că o să se împace. Chiar şi după ce tata s-a însurat cu Submarina şi s-a mutat aici, eu tot mai speram. S-a aplecat peste masă şi a coborât vocea. Îmi doream ca Submarina să aibă vreun accident.

– Fetiţă obraznică.

– Foarte.

– Se pare că încă e vie şi nevătămată.

– Din păcate. Măcar nu i-a făcut tatei vreun copil. Până la urmă există o formă de dreptate.

Şi-a dat peste cap paharul cu votcă.

– Încă sunt singura fată a tatei. E şi asta o consolare.

Joe a început să râdă.

– Eşti amuzantă.

– Umor macabru.

– Pot să-ţi mai ofer o băutură?

– Sigur că poţi, Joe. Mulţumesc.

El a plecat spre bar. Clementine s-a lăsat pe spătarul băncii, urmărindu-l somnoroasă. Era frumușel. Un pic necioplit, poate, dar îi plăcea felul în care râdea la glumele ei și cum o privea apreciativ. Când el s-a întors cu votca, rânjea.

—Ce te face să zâmbești?

—Noi.

—Ce vrei să spui?

—Păi, Sylvia și cu Freddie ne-au făcut lipeala.

—Pe bune?

—Bineînțeles.

—Eu credeam că doar au ieșit la o țigară.

—Nu. Au ieșit să și-o tragă. Dar ne-au lăsat singuri intenționat.

—Nu mi-ar face lipeala fără să mă avertizeze.

—Sigur că ți-ar face. Așa e Sylvia. Are o inimă mare. Vrea ca toată lumea să fie la fel de fericită ca ea.

—Deci, Joe, dacă tu ești partenerul meu, am putea să comandăm ceva de mâncare. Sunt hămesită.

El s-a holbat la ea nerăbdător, cu un zâmbet în colțul gurii, gândindu-se la ceea ce avea să urmeze.

—Sunt mai puține stele pe cer în seara asta.

—Chiar așa?

—Da, pentru că cea mai strălucitoare dintre ele stă chiar aici, la masa asta, cu mine.

Poate că de vină era alcoolul sau inima ei însingurată, gata să se deschidă în fața oricărui bărbat cu o cheie, dar ea a râs din tot sufletul la replica lui jalnică și a mai luat o gură de votcă.

Când Sylvia și Freddie s-au întors, ea netezindu-și rochia și aranjându-și părul, Clementine și Joe mâncau o plăcintă țărănească și râdeau prostește la fiecare vorbă.

—Deci, se pare că voi doi vă înțelegeți, a spus Sylvia, strecurându-se pe bancă și umplând aerul cu un copleșitor parfum de tuberoze.

– Unde ați fost? a întrebat Clementine.

– La o țigară, iubito.

– Lungă țigară.

– Da, am tras de ea.

A râs cu o voce răgușită.

– Să comandăm, a sugerat Freddie. Miroase bine.

– *Este* bună, a spus Joe însuflețit, cu gura plină.

– Sylvia, ne-ai făcut cumva lipeala?

– Niciodată n-aș face așa ceva fără să-ți spun, Clemmie, a răspuns ea, cu un aer revoltat.

– Doar că Joe a zis...

– Nu asculta un cuvânt din ce spune Joe. E un mare hoțoman. De ce, chiar vă înțelegeți? N-a așteptat un răspuns. Dacă da, atunci îmi asum bucuroasă meritele.

– N-o să găsești un bărbat mai bun decât Joe.

– Freddie are dreptate. Treizeci și doi de ani, necăsătorit, fără copii, cu o slujbă bună – și asta înseamnă ceva în ziua de azi.

– Cu ce te ocupi, Joe? a întrebat Clementine.

– Cu orice vrei.

A râs de propria lui glumă.

– Nu, pe bune.

– Da, pe bune. Sunt meșter bun la toate.

– Ca Harvey, a murmurat ea și a chicotit, imaginându-și-l într-o salopetă albastră și cu o bască pe cap.

– Pot să fac orice. A ridicat sprâncenele și a rânjit. Absolut orice.

capitolul 3

A doua zi de dimineață, Marina lua micul dejun împreună cu Grey, în locuința privată pe care o construiseră pe locul vechilor grajduri, aflate vizavi de hotel.

– Mă bucur să văd că Jake s-a întors în dimineața asta, a spus Marina încordată. Lungă vizită la dentist. Ce i-a făcut omul ăla? I-a scos toți dinții și pe urmă i-a pus la loc?

– A fost în Thurlestone.

– De ce? E manager aici, nu în Thurlestone.

– E interesat de hoțul ăla.

– Și s-a dus să facă puțin pe detectivul?

– Exact.

– Bine. Acum putem să dormim cu toții mai bine la noapte. A sorbit cu plăcere din cafea. Nu cred că prezența lui Jake acolo o să fie de mare ajutor la prinderea infractorului.

– E limpede că el e convins că poate schimba ceva.

– Detectiv amator!

– Ar trebui să-și concentreze energia pe treaba de aici, altfel o s-o dau altcuiva.

Grey s-a uitat la ceasul de pe perete.

– Cred că ar fi bine s-o trezești pe Clementine sau s-ar putea să se roage și ea de tine pentru o slujbă.

– Fata aia trebuie să învețe să fie responsabilă.

– Nevoia e mama tuturor invențiilor.

– Acum e un pic cam târziu s-o înveți să stea pe propriile picioare. Știe că întotdeauna o s-o scoți din belele.

– Dacă vrea să se întoarcă în India, să-și câștige singură banii.

–Grey, dragule, n-ar trebui să se întoarcă în India. Ar trebui să-și ia o slujbă ca lumea. India e pur și simplu un fel de a-și evita restul vieții.

–Iubește India.

–Când eram de vârsta ei, eu trebuia să mă întrețin singură. N-am avut părinți bogați care să mă finanțeze.

–Și Clementine nu e norocoasă pentru că are?

–*Avea*. Nu mai avem parale de împărțit.

–Nu văd nimic greșit în a călători și a vedea lumea acum, cât e tânără și liberă.

–Sigur că nu e nimic greșit în asta. Dar motivațiile ei sunt greșite. N-o să se maturizeze până când n-o să-și asume responsabilitatea pentru propria viață. Ești prea moale. Mereu ai fost așa.

–Sunt un tată vinovat.

–N-ai de ce să te simți vinovat. Le-ai dat copiilor ăstora tot ce și-au dorit. Jake locuiește și muncește aici, Clementine și-a petrecut fiecare vacanță călătorind prin lume. Nici măcar n-a trebuit să lucreze ca să-și plătească taxele universitare. Amândoi au dus-o bine și, drept rezultat, sunt teribil de răsfățați. Dar nu sunt copiii mei, așa că – a dat din umeri – n-ar trebui să critic.

–Dar o faci.

A privit-o cu indulgență.

–Pentru că îmi pasă.

Grey i-a zâmbit.

–Știu.

–*Ei* nu. Ei mă consideră dușmanul.

–Nu-i adevărat. În adâncul sufletului te plac.

–N-o arată.

–Nici tu.

Ea a oftat.

–Impas.

–Ia un croasant.

–Schimbi subiectul.

El a zâmbit.

– Da, îl schimb.

– Foarte bine, o să iau un croasant. În curând va veni vremea să mă întâlnesc cu „biscuitul pentru câini".

– Şi să-mi trezeşti fata.

– N-o să mi se mulţumească.

– Dar o să faci o faptă bună.

Marina şi-a golit ceaşca de cafea.

– Presupun că în dimineaţa asta mergi la pescuit.

– E o zi foarte bună pentru asta.

– Minunat. Uneori mi-aş dori să vin şi eu cu tine.

– Şi eu mi-aş dori s-o faci. Ţi-ar prinde bine să pleci puţin şi să te gândeşti la altceva.

– N-aş şti la ce să mă gândesc. Locul ăsta e acaparant.

– Asta spun şi eu. S-a ridicat. Mă întorc la prânz. Baftă cu biscuitul.

Marina a făcut o faţă îngrijorată şi a oftat neajutorată. Când a trecut pe lângă scaunul ei, Grey s-a aplecat să o sărute pe cap. A zăbovit câteva clipe, înţelegându-i temerile, dorindu-şi cu ardoare să-i care el povara. A închis ochii şi a inspirat aroma ei caldă de vanilie.

– Orice ar fi, iubito, suntem împreună în treaba asta.

Ea şi-a pus mâna peste a lui, care o strângea de umăr. Atingerea bărbatului era încărcată cu atât de multe cuvinte nerostite încât n-a avut curajul să-i răspundă, aşa că l-a strâns şi ea la rândul ei. Au rămas nemişcaţi, lăsând ca dragostea să le ofere consolare acolo unde vorbele nu puteau să o facă. Apoi el a sărutat-o din nou şi a părăsit încăperea.

Clementine s-a trezit cu capul plin de rinoceri care se luau la bătaie. Şi-a dus mâna la frunte şi s-a frecat în van. Pe măsură ce îşi venea, încet, în fire, frânturi din cele petrecute noaptea trecută ieşeau la suprafaţă una câte una, până când o imagine dezgustătoare a început să i se formeze în minte. A gemut cu gândul la propria-i prostie. Nu doar că îl lăsase pe Joe să o sărute, lucru care fusese

chiar drăguț la momentul respectiv, dar îi permisese și să facă tot felul de *alte* chestii, în legătură cu care avea numai amintiri confuze și o persistentă senzație de rușine. S-a răsucit, punându-și o pernă pe cap. Oare merseseră până la capăt? A descoperit cu groază că nu-și putea aduce aminte.

Ușa s-a deschis și Marina a intrat tiptil.

– Clementine, trebuie să te trezești. E opt și un sfert.

Clementine zăcea nemișcată, prefăcându-se că nu aude. Marina a mers până la fereastră și a tras draperiile. Lumina soarelui a năvălit înăuntru.

– Iarăși este o zi superbă. Nici urmă de nor pe cer. S-a apropiat de pat și a ridicat perna. Știu că ești trează. O noapte grea?

– Prea multă votcă la Dizzy Mariner, a mormăit Clementine.

– O să-ți pregătesc o cafea tare. Fă un duș rece, o să te simți mai bine.

– Vreau să dorm.

– Eu nu sun să mint că ești bolnavă.

– Te rog.

– Nu. Asta nu-i în fișa postului. Acum grăbește-te sau o să întârzii.

Clementine s-a târât până în baie și s-a zgâit la propria reflexie în oglinda de deasupra chiuvetei. Fața îi era pământie, cearcănele de sub ochi arătau la fel de întunecate ca norii de furtună și avea o pată oribilă pe bărbie. Părul ei lung până la umeri era încâlcit și plin de noduri de parcă o pasăre își petrecuse noaptea în el, încercând să iasă la lumină croindu-și drum cu ghearele. Buzele îi erau umflate de la prea multe săruturi. Toate picăturile pentru ochi din lume nu i-ar fi putut repara roșeața de sub pleoape, iar cât privește respectul de sine – a bâjbâit după paracetamol – pe ăsta nimic nu i l-ar fi putut repara.

În sfârşit, a reuşit să ajungă în bucătărie. Mirosul de cafea proaspătă şi croasanţi calzi i-a revigorat moralul aflat la pământ. Marina era la masă, citind *Vogue*. Părea stăpână pe sine şi dichisită, îmbrăcată cu nişte pantaloni bej şi o bluză înflorată în culori deschise, iar în picioarele micuţe purta o pereche de pantofi bej cu platformă. Şi-a ridicat ochii deasupra revistei şi a zâmbit înţelegătoare.

—Aşa-i mai bine.

Dar numai puţin. Clementine încercase să ascundă urmele cu prea mult fond de ten şi creion dermatograf.

—N-ar fi trebuit să beau atât de mult.

—Toţi facem prostii.

—O, tu nu faci, Marina. Arăţi de parcă n-ai fi făcut nici măcar o singură prostie în viaţa ta.

—Ai fi surprinsă.

—Da, aş fi.

Clementine nu-şi putea imagina că mama ei vitregă se îmbătase vreodată, lăsându-l pe un necioplit cu o slujbă de zilier să-şi facă poftele cu ea. Şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi a ciugulit cu grijă dintr-un croasant. Ruşinea îi strângea stomacul. I-ar fi plăcut să-şi împărtăşească grijile, dar ştia că Marina ar fi ultima persoană de pe planetă care s-o înţeleagă. În vreme ce mesteca, temerile îi deveneau tot mai mari. Dacă el nu purtase prezervativ? Dacă era gravidă? Dacă el avea vreo boală? Să meargă oare la doctor? A simţit cum i se scurge sângele în picioare.

Marina l-a aruncat o privire, simţindu-i suferinţa.

—Eşti bine? Pari bolnavă.

—Sunt bine. Doar mahmură.

Femeia nu era convinsă.

—Dacă într-adevăr îţi e atât de rău, n-ar trebui să mergi la lucru şi cu siguranţă n-ar trebui să conduci. O să-l sun pe domnul Atwood şi o să-l anunţ.

—Nu te mai agita. Am zis că sunt bine.

Clementine nu avusese intenția de a-i vorbi pe un ton atât de aspru, dar era prea slăbită ca să-și mai ceară scuze. S-a uitat la ceas.

– Ar fi bine să plec.

– N-ai mâncat mai nimic.

– Nu mi-e foame.

S-a ridicat.

– Ia croasantul cu tine să-l mănânci în mașină.

– O să-mi iau ceva din oraș.

Atentă să nu fie acuzată că se agită, Marina nu a mai insistat. A privit croasantul aproape neatins, lăsat pe masă, și a simțit cum o cuprinde o grijă maternă. Nu este sănătos să începi ziua cu burta goală.

– Atunci ne vedem mai târziu. Să ai o zi bună.

Clementine nu i-a răspuns. A ieșit din cameră, luându-și îngrijorările sumbre cu ea. Ceva mai târziu, ușa din față s-a închis cu o bufnitură puternică. Un curent de aer a pătruns în bucătărie, dar apoi atmosfera s-a liniștit și locul s-a înseninat din nou.

Marina și-a îndreptat gândurile către Rafa Santoro. Nu era nerăbdătoare să-l cunoască. O apăsau teama și anticiparea dezamăgirii. Numai de s-ar întoarce Paul Lockwood și totul ar fi bine! Și-a golit ceașca de cafea și a strâns masa. Pe când așeza farfuriile la loc, a auzit din nou ușa deschizându-se, apoi obișnuitul oftat zgomotos care întotdeauna însoțea sosirea Berthei.

– 'Neața, a mormăit Bertha. Încă o zi minunată la Polzanze.

A intrat zorită în bucătărie, urnindu-și corpul greoi prin încăpere. O femeie cu aspect porcin, cu o piele rozalie pătată și un păr blond-deschis, prins la spate într-o coadă de cal, Bertha era angajata hotelului și, în fiecare dimineață, lucra câte două ore pentru Marina, în clădirea fostelor grajduri.

– 'Neața, Bertha. Cum te mai simți azi?

– Păi, e clar că răceala mea dă să treacă, dar spatele...

I-a dat Marinei o carte poştală, pe urmă s-a lăsat pe un scaun şi s-a servit cu croasantul pe jumătate mâncat al Clementinei, încă rămas pe masă.

– A venit taman din Canada. Frumoasă scriitură.

– Katherine Bridges, a răspuns Marina cu un zâmbet. Fosta mea profesoară.

– Ciudat să mai ţii legătura cu profesoara ta.

– A fost mai mult decât o profesoară. A fost specială.

Bertha a făcut o grimasă.

– Doctorul mi-a sugerat să încerc chestia aia cu acele. Cum îi zice?

– Acupunctură, a replicat Marina absentă, uitându-se pe cartea poştală.

– Pare dureros, toate acele alea micuţe. Nu cred că aş suporta. Am un prag de rezistenţă la durere foarte scăzut. Naşterile aproape că mi-au venit de hac. Dacă nu mi s-ar fi făcut anestezii pentru fiecare dintre copii, aş fi murit.

Marina a înţepenit.

– Ar fi bine să mă duc dincolo. Eşti drăguţă să cureţi bine camera Clementinei în dimineaţa asta?

– Am văzut-o cu maşina pe alee. Nu arăta prea bine azi. N-am primit nici măcar un zâmbet.

– Nici eu, Bertha.

– Nu te costă mult să zâmbeşti.

– Ba da, dacă eşti la fel de mahmură ca ea. Nu uita de camera ei, te rog.

– O să fac tot ce pot.

S-a ridicat încet, cu o mână la şale şi s-a îndreptat cu mişcări greoaie către maşina de spălat vase pe care a început, fără prea mare tragere de inimă, să o umple cu farfurii.

Marina şi-a băgat cartea poştală în buzunar şi a traversat aleea cu pietriş, până la hotel. Bertha a verificat pentru a se asigura că a plecat de-a binelea, apoi a pus ceainicul pe foc, s-a aşezat la loc, a scos din geantă un ziar *Daily Mail*

și s-a adâncit într-un articol captivant despre un pisoi care căzuse în toaletă și supraviețuise după ce fusese trasă apa.

Când Marina a intrat pe ușă, Jennifer și Rose erau la recepție, stând de vorbă cu Jake. Spre deosebire de sora lui, el era un tânăr senin, cu un aer plăcut și cu zâmbetul mereu pe buze. Înalt ca tatăl său, avea o frumusețe clasică, ochi de un albastru-deschis, nasul lung și drept. Ceea ce îl făcea mai puțin atrăgător era lipsa de personalitate de pe chipul lui. Nu avea prea multe trăsături care să-l deosebească de obișnuiții englezi chipeși care în viața lor n-au avut parte de altceva decât de plăcere.

Tânărul și-a întâmpinat cu jovialitate mama vitregă, iar ea nu s-a putut abține să-i zâmbească.

—Ar trebui să fiu supărată pe tine.

—Știu. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun că o să mă abat prin Thurlestone. Dar nu m-am așteptat să îmi ia atât de mult.

—Și, ce-ai descoperit în legătură cu hoțul?

—În afara faptului că lasă un bilet de mulțumire?

—Asta-i semnătura lui, nu?

—Cred că se cam bucură că i se spune Baffles, Hoțul Gentleman. Presupun că a făcut o fixație pentru Raffles, personajul din filmul ăla vechi. Știi, ăla în care a jucat David Niven.

—La origine a fost un roman de E.W. Hornung, cumnatul lui Arthur Conan Doyle, creatorul lui Sherlock Holmes. Grey mi-a spus. Se pricepe la cărți. Păi, Baffles ar face bine să fie atent. Așa începe decăderea. Cei ca el mereu se umflă în pene prea tare.

—Probabil că ai dreptate. Totuși, pentru moment, sunt zăpăciți[1]. Jake a râs de propria lui poantă. Este clar că a studiat hotelurile și casele în amănunt, dar nimeni nu-și poate da seama cum.

---

[1] În original, *baffled*

–N-oi fi detectiv, dar până și eu îmi dau seama că trebuie să se fi dat drept oaspete.

–Poate. Dar cum reușește un oaspete să aibă acces la toate celelalte camere?

–Se cațără pe fereastră și sare de pe un pervaz pe altul, precum o pisică.

Marina a zâmbit, gândindu-se cum recita Harvey din Macavity.

–Sau e un om de serviciu care lucrează pentru hoteluri – un lucrător de la compania de gaze sau care curăță covoare.

–Mai devreme sau mai târziu o să-l prindă, a spus ea cu speranță în glas. Tipii ăștia nu scapă niciodată.

–Ar trebui să renunțe cât mai e pe val.

–Dacă lasă bilețele e pentru că se simte bine. Este pe val.

Jake a scuturat din cap.

–O să-și dea cu stângul în dreptul, ascultă la mine. O să se grozăvească și o să facă vreo prostie.

–Să sperăm că așa va fi, curând și nu mai târziu.

Jake a urmat-o în salon.

–Așadar, aud că interviurile tale de ieri n-au mers prea bine.

–Sunt tare demoralizată.

Marina și-a lăsat umerii să cadă și a zâmbit cu un aer jalnic.

–Tata mi-a zis că în dimineața asta aștepți un argentinian.

–Rafa Santoro. Sună a marcă fițoasă de biscuiți pentru câini.

–Să sperăm că e tot așa ușor de înghițit ca un biscuit.

–Eu sper doar că e un pictor normal. Nu caut pe cineva special. Nu vreau un excentric; deja sunt destui din ăștia pe aici!

–Că veni vorba, domnul Potter vrea să-ți vorbească. Ceva în legătură cu mazărea.

–Mai târziu. Marina s-a uitat la ceas. Mă duc sus, să mai schimb două vorbe cu generalul, înainte să vină „biscuitul". Dacă ajunge mai devreme, mă găsești în sala de mese. Condu-l în biroul meu și nu-mi spune dacă e vreun ciudat. În dimineața asta nu mai fac față ciudățeniilor.

Generalul stătea la masa lui obișnuită, aflată în capătul încăperii, lângă fereastră. Îmbrăcat cu un costum de tweed din trei piese și cu o cravată galben pal, bea ceai și citea *The Times*, râzând zgomotos de absurditatea lumii. Sala de mese fusese binecuvântată cu un tavan înalt și ferestre gigantice care dădeau spre magnificul cedru, așa încât soarele dimineții inunda camera cu strălucire și lumina capul bătrânului ca un nimb. Când a văzut-o pe Marina, s-a ridicat în picioare, în ciuda rugăminților ei repetate de a nu o face, și a salutat-o cu voioșie, pe un ton tunător.

–Ce plăcere să te văd la prima oră a dimineții.

Chipul lui era o masă cărnoasă de piele roșiatică și vene sparte, cu favoriți atent îngrijiți, mustață și un păr des, alb. Ochii lui erau mici ca niște stafide, dar vederea îi era perfectă în timp ce o măsura din cap până în picioare, de parcă ar fi evaluat o iapă arătoasă.

–Ești întruchiparea frumuseții, Marina.

–Mulțumesc, a spus ea, așezându-se.

–Grey mi-a împrumutat ieri o carte foarte interesantă. Am început s-o citesc aseară și n-am mai putut s-o las din mână.

–Ce carte?

–*Masters and Commanders*[1], de Andrew Roberts. Grozavă lectură. Superb scrisă. O pură plăcere. Uneori îmi doresc să pot da timpul înapoi. Cele mai bune zile din viața mea.

[1] *Masters and Commanders: The Military Geniuses Who Ted the Nest to Victory in World War II* – Maeștri și comandanți: geniile militare care au condus Occidentul spre victorie în cel de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

—Eu mă bucur foarte mult că nu putem face asta.

—Zi-mi că sunt un bătrân nebun, dar pe timpuri aveam un scop în viață. Aveam o cauză pentru care să lupt, iar de atunci nimic n-a mai fost la fel de bun în viața mea. Sunt ca un tren aruncat la fiare vechi, amintindu-mi de vremuri mai fericite.

—Dar ai un scop, generale! Ai copii, nepoți și pe strănepotul tău, Albert. Cu siguranță nu ești aruncat la fiare vechi.

El a început să râdă.

—A, da. Copiii sunt o binecuvântare. Nu simți că ți-ai lăsat cu adevărat amprenta în lume dacă nu ai urmași. O să mor știind că neamul meu va continua. N-am luptat degeaba, cu toate că majoritatea tinerilor din ziua de azi nu apreciază ce am făcut pentru ei. Dacă n-am fi fost noi, acum ar fi vorbit germana și s-ar fi ploconit în fața unei adunături de nemțălăi! La dracu!

S-a înecat din pricina râsului, a tușit zgomotos, apoi și-a curățat gâtul de flegmă.

—Apropo de copii, ce mai fac ai tăi? Jake ăla e tot mai înalt de fiecare dată când îl văd.

Pe Marina nu a lăsat-o inima să-i reamintească faptul că nu erau copiii ei.

Discuția cu generalul i-a distras atenția de la iminenta sosire a candidatului de la ora zece. Când Jake a traversat încăperea, aproape că uitase cu totul de el.

—A, vorbești de lup, a spus generalul.

Marina a observat expresia neobișnuită de pe chipul tânărului. Era un amestec de amuzament și încântare.

—'Neața, generale. Marina, a venit „biscuitul", a spus el.

—Ce-i cu fața asta bizară? a întrebat ea, stomacul strângându-i-se din pricina îngrijorării.

—Ce față bizară? E în biroul tău.

—Și? E... normal?

—Eu aș zice că nu e deloc normal.

—Mă iei peste picior.

– Du-te odată și fă cunoștință cu el.

– Care-i treaba cu biscuitul? i-a întrerupt generalul. Mie îmi sună bine, mai ales dacă are un pic de ciocolată cu lapte pe deasupra.

Marina a ajuns în salon unde i-a găsit pe Shane, Jennifer, Rose, Heather și Bertha stând grămadă lângă recepție, chicotind ca niște școlari. Când au văzut-o apropiindu-se, s-au despărțit cu un aer vinovat. Entuziasmul plutea în aer, de parcă Moș Crăciun ar fi venit cu șapte luni mai devreme și acum aștepta în biroul ei.

– Doriți să vă aduc niște cafea? a întrebat-o Heather, cu obrajii în flăcări.

Marina și-a mijit ochii.

– Păi, să vedem ce vrea.

– Mie-mi seamănă a băutor de cafea, a spus Bertha.

– Și ce vânt te aduce pe *tine* în hotel, Bertha? a întrebat Marina.

– Am rămas fără Cif, a răspuns ea, chicotind. Am picat cum nu se poate mai bine.

– Atunci de ce nu te duci să-ți mai iei un recipient din dulap? Heather, vino cu mine, iar voi ceilalți vă puteți întoarce la muncă.

Marina a intrat în biroul ei cu un oarecare optimism. Judecând după strălucirea de pe fețele angajaților ei, era clar că artistul arăta bine. Asta nu era de mirare; se știe că bărbații argentinieni sunt frumușei. Totuși, nu era pregătită pentru magnetismul tăcut al lui Rafael Santoro.

Acesta stătea lângă fereastră, privind către mare, cu mâinile în buzunare, pierdut în gânduri. Îmbrăcat cu o jachetă din piele întoarsă de culoare deschisă, o cămașă albastră și o pereche de blugi uzați, era de înălțime medie, cu umeri lați și constituție atletică. Privindu-l din profil, Marina a estimat că avea în jur de treizeci de ani. Pielea îi era arsă de soare, bărbia aspră, iar părul șaten-deschis îi cădea ușor peste fruntea lată și brăzdată de riduri de expresie. Când a auzit ușa deschizându-se, a părut

să ezite pentru o clipă înainte de a se întoarce, ca și cum s-ar fi recules. Marina i-a observat nasul aristocratic și maxilarul puternic, simțind cum i se umple inima de admirație. Era, fără îndoială, un bărbat chipeș. El s-a răsucit și a privit-o, uimind-o numaidecât cu ochii lui. Erau ciocolatii și profunzi, dar expresia lor a fost cea care i-a tăiat respirația. Aproape că îi era familiară, iar ea s-a bâlbâit.

– Îmi... îmi pare bine să vă cunosc.

– Și mie îmi pare foarte bine să vă cunosc, a spus el, întinzând mâna.

Accentul lui era moale și cald, ca laptele caramelizat. Marina i-a strâns mâna și a simțit cum căldura pielii lui îi urcă în tot brațul.

– Cred că sunteți primul argentinian care a pus piciorul în Polzanze, a spus ea, negăsind altceva mai bun de zis.

– Mă surprinde. Sud-americanii adoră să călătorească.

– Păi, îmi face plăcere să vă urez bun venit, a spus ea, ferindu-și privirea pentru câteva secunde.

Ochii lui erau prea greu de suportat.

– Mă bucur să mai aud și câte un accent străin.

– Îmi închipui că un loc atât de frumos ca acesta atrage oameni din toate colțurile lumii.

– Mă flatați.

– Asta și intenționez.

Comentariul lui a fost făcut cu atâta degajare, încât ea nu l-a luat drept flirt. I-a zâmbit politicos.

– Mulțumesc.

Deja îl plăcea. Nu avea frumusețea superficială a lui Jake, chipul lui purtând ridurile și imperfecțiunile unui bărbat care trecuse prin viață în fel și chip.

– Sper că nu vă așteptați la un artist *englez*.

– Deloc. N-am preferințe atâta vreme cât persoana este potrivită pentru post.

I-a observat catarama de argint de la curea, gravată cu inițialele lui: R.D.S.

El a zâmbit, pielea încrețindu-i-se în forma unor riduri adânc săpate în jurul gurii și al ochilor.

–Un cadou de la tatăl meu.

–E foarte frumoasă. Luați loc.

Bărbatul s-a așezat pe canapea, iar Marina s-a cufundat visătoare în fotoliu, mai-mai să uite de Heather, care rămăsese încremenită în ușă, cu roșeața impregnată în obraji.

–Doriți ceai sau cafea? a întrebat Marina, venindu-și în fire.

–Mi-ar plăcea un suc de fructe.

–Vreau și eu unul. Suc de portocale, proaspăt stors, a spus Marina.

Heather a părut surprinsă.

–Să aduc și niște biscuiți gustoși?

–Bună idee, Heather.

–Puțină gheață în suc?

–Nu, mulțumesc, a răspuns el.

Roșeața fetei s-a adâncit.

–Altceva?

N-a făcut nici cel mai mic gest să plece.

–Doar ușa, Heather, a spus Marina cu subînțeles. Închide-o în urma ta. Deci, ce caută un argentinian în Devon?

–E firesc să mă întrebați. Sunt departe de casă.

–Foarte.

–Lucrez pentru o agenție de publicitate din Buenos Aires, în departamentul de creație. Eu fac toate lucrările artistice. Tata a murit, așa că m-am decis să îmi iau un an sabatic.

–Condoleanțe.

–Era foarte bătrân. Eu sunt mezinul din cinci copii, cu douăzeci de ani mai mic decât ceilalți.

–Un gând întârziat.

—Ceva de genul ăsta. Oricum, m-am hotărât să călătoresc. Așadar, mi-am petrecut ultimele luni umblând prin Europa.

—Pictând?

—Da. E un bun mod de a-ți face timp să vizitezi locurile așa cum trebuie.

—Probabil că până acum aveți deja o colecție minunată.

—Am. Dar mă tem că nu le-am păstrat pe toate. Nu pot călători cu valize pline de tablouri.

—Sigur că nu. Și, ce faceți cu ele? Să nu-mi spuneți că le aruncați.

—Nu. Ar fi prea dureros. Într-un fel sunt atașat de fiecare în parte. Deci le las în hoteluri, restaurante... sau le dau de pomană.

—Foarte generos din partea dumneavoastră.

—E ușor să fii generos. Nu m-au costat nimic. A dat din umeri. Și, oricum, nu valorează cine știe ce. Nu sunt celebru. Nici măcar nu sunt cunoscut.

—Dacă ați fi, nu v-ați mai afla aici.

—Probabil că aveți dreptate. Am ajuns în Devon din întâmplare și, descoperind că e atât de frumos, m-am hotărât să rămân. În vreme ce încercam să-mi dau seama cum să fac, am văzut anunțul dumneavoastră în ziarul local. Mi-ar plăcea să stau aici pe timpul verii.

—Iar apoi să vă întoarceți în Argentina?

—Da. Înapoi în Buenos Aires.

—N-am fost niciodată în Argentina.

—Și acolo e foarte frumos. Judecând după bunul gust de care dați dovadă aici, la hotel, aș zice că nu se poate să nu vă placă.

—Se spune că e plină de italieni care vorbesc spaniola și vor să fie englezi.

A râs, relaxându-se în fotoliu. El avea un chip atât de atrăgător încât și-ar fi dorit ca interviul să nu se mai

termine. Știa deja că Rafael Santoro își va petrece vara la Polzanze, fie că știa să picteze sau nu.

– Presupun că e destul de corect, cel puțin în ceea ce mă privește. Deși, nu cred că mi-aș dori să fiu englez. Sunt fericit cu mine însumi.

În acel moment ușa s-a deschis, iar Heather a intrat cu o tavă pe care se aflau sucuri și biscuiți, urmată de Harvey, nerăbdător să vadă ce e cu toată agitația. El le ordonase celor patru din salon să se întoarcă la treabă, știind că Marinei nu i-ar plăcea deloc să-i vadă stând degeaba, mai ales pe Bertha, care era leneșă precum o scroafă în bătaia soarelui.

– Faceți cunoștință cu Harvey, a spus Marina, ochii luminându-i-se la vederea acestuia.

Bătrânul i-a strâns mâna lui Rafa și i-a zâmbit. Marina i-a simțit imediat aprobarea și s-a bucurat.

– Harvey lucrează cu noi de când am cumpărat locul ăsta, acum optsprezece ani. E mâna mea dreaptă. N-aș fi putut avea succes fără el.

– N-o asculta, a protestat Harvey, cu o sclipire în priviri. Doar că, pe aici, eu schimb becuri ca nimeni altul. Chiar și la șaptezeci și cinci de ani.

– Nu arăți de șaptezeci și cinci de ani, Harvey.

Bătrânul i-a făcut cu ochiul lui Rafa.

– Tocmai asemenea complimente mă țin în putere să urc scări și să curăț scurgerile.

– Ați adus vreuna dintre lucrările dumneavoastră pe care să ne-o arătați? a întrebat Marina.

– Sigur.

Rafa a luat pe genunchi o geantă de piele maronie și i-a deschis fermoarul. A scos de acolo un dosar pe care l-a așezat pe masă.

Marina s-a aplecat nerăbdătoare.

– Se poate?

– Vă rog.

Ea a deschis la prima filă.

—Perfect, a răsuflat, uitându-se la o acuarelă reprezentând un râu, pictată cu fler și căldură.

Un stol de păsări se ridica în aer, unele fiind încă în apă, iar altele întinzându-se spre cer. Aproape că simțea stropii stârniți de picioarele lor. Următoarea era o schiță reprezentând două femei care bârfeau într-o piață, cu fețele pline de expresivitate, de la amărăciune la trufie.

—Sunteți foarte versatil.

—În meseria mea trebuie să fiu. Azi poate pictez o sticlă de Cola, mâine un peisaj, poimâine o caricatură. Niciodată nu e la fel.

—Unde ați învățat să pictați?

—Nicăieri în mod special.

—V-ați născut cu talentul ăsta.

—Poate.

—Sunteți norocos.

El i-a zâmbit lui Harvey.

—Dar nu mă pricep la curățat scurgeri.

Marina a răsfoit întregul album, admirația crescându-i cu fiecare desen.

—Am fi încântați să petreceți vara cu noi, a spus ea, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Rafa a părut mulțumit.

—Mi-ar plăcea foarte mult.

Ea a continuat cu un aer ușor stânjenit.

—Mă tem că nu vă vom putea plăti. Dar veți avea parte de cazare și masă gratis. Tot ce vă cerem e să fiți disponibil pentru a-i învăța pe oaspeți să picteze. O să vă punem la dispoziție toate materialele, bineînțeles.

—Când ați vrea să încep?

Marina a bătut din palme fericită.

—Luna viitoare. Să spunem, pe întâi iunie?

—Întâi iunie.

—Veniți cu o zi înainte ca să aveți timp să vă instalați.

—Abia aștept.

–Și eu la fel, a răspuns ea, bucuroasă că el părea satisfăcut de aranjament. Nici nu știți cât de greu v-am găsit.

Apoi gândurile i-au zburat la Clementine. În sfârșit, fata va avea ceva pentru care să-i mulțumească.

capitolul 4

Clementine a intrat clătinându-se în clădirea firmei, purtând o pereche de blugi mulați, balerini și o jachetă groasă de culoare gri care îi atârna până aproape de genunchi. Era primăvară, dar ea simțea frigul până în oase. Nu știa ce o doare mai tare, moralul sau capul. Sylvia stătea la biroul ei, îmbrăcată cu o rochie mulată și purtând pantofi cu toc, vopsindu-și unghiile cu roșu. Partenerul domnului Atwood, domnul Fisher, era deja în biroul lui, vorbind la telefon. Clementine era ușurată că ajunsese înaintea șefului ei, deși nu-și putea închipui că-i va fi de mare ajutor.

–Of, draga de tine, a spus Sylvia, clătinând din cap. Nu arăți bine.

–Mă simt groaznic.

–Du-te și ia-ți o cafea.

–Am băut deja una acasă.

–Atunci mai bea una. Domnul Atwood o să ajungă în curând și o să vrea o cafea cu lapte degresat și o brioșă cu afine. Dacă i le pregătești pe birou, o să-ți ierte paloarea bolnăvicioasă.

–Așa de rău arăt?

–Da, iubito, arăți. La vârsta ta n-ar trebui să te dai cu fond de ten. Când o să te apropii de treizeci de ani, ca mine, poți să-l torni și cu lopata.

Clementine s-a prăvălit pe scaunul ei, apoi a deschis calculatorul.

–Nu-mi amintesc mare lucru de noaptea trecută.

–Ce îți amintești?

–Pe Joe.

A închis ochii, sperând că imaginea lui va dispărea.

– Nu-i așa că-i drăguț? Atât de arătos. Voi doi chiar v-ați înțeles, lucru care m-a făcut să mă trezesc zâmbind azi-dimineață, pentru că eu am fost aia care v-a făcut lipeala. Cred că e îndrăgostit lulea. Niciodată nu l-am mai văzut purtându-se așa până acum.

– Purtându-se cum?

– Era grămadă pe tine.

– Era?

– O, da.

Sylvia a rânjit.

– De obicei, e invers, el trebuie să le țină la distanță.

– Asta-i încurajator.

– Nu pari prea încântată. Tipul e o partidă, să știi.

– Sunt sigură că e. Un pește mare într-un iaz mic.

– Nu-i nimic în neregulă cu iazurile mici. Mai bine decât un pește mic într-un iaz mare.

– Nu știu. Lăsând la o parte iazul, nu sunt sigură în privința peștelui.

Sylvia s-a încruntat.

– Acum m-ai pierdut.

– Îmi amintesc că am fost la el acasă. Îmi amintesc că tu și Freddie dansați.

– Freddie adoră să danseze.

– Pe urmă îmi amintesc canapeaua lui.

Sylvia a izbucnit într-un râs gutural.

– Pun pariu că-ți amintești. Canapeaua aia a văzut multe la viața ei.

– Asta mă face să mă simt mult mai bine. Mulțumesc.

– Știi ce vreau să spun. Omul nu-i călugăr. Sylvia și-a ridicat unghiile și le-a scuturat pentru a le usca. Și nici tu nu ești vreun înger.

– Nu vreau să mă gândesc la asta.

– Nu regreți, nu-i așa? Secretul în viață e să nu regreți nimic. Pierdere de vreme. Te-ai distrat, nu?

– Nu-mi aduc aminte.

– Când am plecat noi, păreai că te distrezi.

Clementine s-a simţit cu moralul la pământ.

—Mă temeam eu că aţi plecat.

—Nu mă pasionează voyeurismul, Clemmie. Şi apoi, eu şi Freddie aveam treburile noastre de care să ne ocupăm. Mmm, ăsta bărbat care ştie să satisfacă o femeie fără să aibă nevoie de GPS.

Uşa s-a deschis şi domnul Atwood a intrat.

—'Neaţa fetelor, a rostit el vesel. Apoi a văzut-o pe Clementine cocoşată pe scaun, cu geanta pe genunchi. Deja ne părăseşti, Clementine?

—Mă duceam doar să vă iau o cafea cu lapte degresat şi o brioşă, a răspuns ea, ridicându-se.

—Bravo. Vrei să-mi iei, te rog, *Gazzete* şi *Telegraph*? A, şi dacă tot pleci, mâine e ziua soţiei, ai grijă să-i găseşti ceva potrivit.

—Potrivit?

—O lumânare parfumată, ceva. Eşti femeie, ştii ce le place femeilor. Eu n-am nici o idee şi mereu dau pe alături.

—Eu nu ştiu ce-i place soţiei dumneavoastră.

—Ştiu eu, a spus Sylvia, înşurubând capacul sticluţei cu ojă. Du-te la Kitchen Delights şi ia-i ceva de acolo. E magazinul ei preferat.

—Dacă iau ceva ce are deja?

—Intenţia contează, a spus domnul Atwood. Intenţia va fi îndeajuns ca s-o fericească pe domniţă.

—O să fac tot ce pot.

Lui Clementine îi surâdea ideea de a petrece un timp în afara biroului.

—Fii drăguţă şi adu-mi şi mie o negresă cu ciocolată şi un ceai, cu lapte, fără zahăr, a adăugat Sylvia. Şi o cafea neagră pentru domnul Fisher.

A sunat telefonul. Ea a ridicat receptorul, atentă să nu-şi strice unghiile, şi a răspuns cu o voce cântată:

—Atwood & Fisher, Sylvia la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Domnul Atwood a intrat în birou, oprindu-se pe drum pentru a aranja revistele de pe măsuța din sala de așteptare, și a închis ușa în urma lui. Clementine a mijit ochii în lumina soarelui, apoi a pășit pe stradă. Și-ar fi dorit să tot meargă până când o să uite de sine.

A mers mai întâi la Kitchen Delights, unde a petrecut intenționat cât mai mult timp posibil pentru a găsi cadoul potrivit. Și-o imagina pe biata doamnă Atwood într-un șorț, slugărind lângă aragaz pentru un bărbat care nici măcar nu se deranja să-i cumpere singur un cadou de ziua ei. Ce fel de soț e ăsta? Nu-și putea închipui că femeia ar fi fericită cu câteva castroane. Ce dacă i-ar fi luat un colier drăguț sau o poșetă? Domnul Atwood nu știa nimic, și nici Sylvia. Provinciali, a pufnit ea disprețuitor, luând în mână un set de forme pentru jeleu. După mai bine de un sfert de oră, s-a hotărât la un mixer roz, lucios.

„Foarte atrăgător", și-a zis ea, mulțumită de alegerea făcută. S-a uitat la eticheta cu prețul și a tresărit. „Scump, dar te costă să fii leneș."

S-a plimbat în jurul cafenelei Black Bean cu geanta în mână, cumpărând pe drum ziare, o felicitare și ambalaj pentru cadouri – a tândălit vreo zece minute pe lângă felicitări, găsind-o pe cea mai *nepotrivită* cu putință, pentru a se înveseli.

Când a ajuns la cafenea se simțea mult mai bine. S-a cufundat într-una dintre canapelele de catifea, cu o cafea cu lapte și o brioșă alături, citind în *Gazette* ultimele știri despre jafuri. Alte douăzeci de minute au fost irosite în cel mai satisfăcător mod. A inspirat adânc și i-a privit pe ceilalți clienți: vreo două mame cu copii mici, trei oameni de afaceri care țineau o ședință, eleve care chiuleau de la școală. Dar nu putea lipsi toată dimineața. Fără tragere de inimă, și-a golit paharul și s-a așezat la coadă pentru a cumpăra lunga listă de produse pe care trebuia să le ducă înapoi la birou. Gândurile i-au zburat la Joe și temerile i-au revenit prefăcându-i stomacul în unt. Ușa s-a deschis

și un bărbat într-o jachetă din piele întoarsă și blugi a intrat în cafenea. Ea l-a privit. Dar în loc să se întoarcă, a rămas tablou, incapabilă să-și desprindă privirea. El s-a uitat prin încăpere, apoi s-a așezat la coadă în spatele ei.

Clementine a făcut eforturi pentru a-și smulge ochii de la el, dar nu înainte de a-i fura un zâmbet. A simțit cum roșeața i se urcă în piept, apoi îi înflorește pe față, făcând-o să uite de Joe și de sentimentul ei de nepotrivire. Putea simți mireasma lemnului de santal în parfumul străinului. A inspirat-o adânc, savurând aroma locurilor îndepărtate. Evident, nu era englez. Pe englezi blugii nu stau atât de bine, iar ei niciodată nu-și bat capul să poarte catarame elaborate. S-a uitat în jos, către picioarele lui: mocasini maronii din piele întoarsă. Nu mai văzuse o pereche de când plecase din Londra. Coada s-a mișcat rapid și, în curând, a ajuns la tejghea, dând comanda. S-a dat la o parte pentru a-i face loc străinului, în vreme ce fata îi așeza negresa și brioșa într-o pungă, după care plecă să-i facă ceaiul și cafeaua.

– Prăjiturile alea sunt amândouă pentru tine? a întrebat el.

Clementine s-a speriat. Nu-și imaginase că îi va vorbi. A încercat să se poarte degajat, dar inima îi dansa zgomotos în piept.

– Îmi dai de înțeles că n-ar trebui?

– Bineînțeles că nu. Este important ca o fată să mănânce bine.

Acum îi zâmbea.

– O să-ți cumperi și *tu* ceva nesăbuit?

– Dacă mă iei așa, aș face bine să-mi iau.

– Ar fi politicos să nu. De unde ești?

– Argentina.

– Argentina? Țara jocului de polo.

– Ce bine o cunoști.

Ea a râs, simțindu-se prost.

–N-o cunosc deloc. Am fost la meciul de polo Cartier, am urmărit cum argentinienii i-au bătut măr pe englezi și am văzut *Evita* la cinema. Cam atât știu.

–E un început bun.

–Ai făcut drum lung.

–Nu chiar. Lumea e din ce în ce mai mică.

Fata de la tejghea stătea țeapănă lângă casă.

–Vă pot ajuta cu ceva?

Clementine a văzut cum și ea s-a înviorat când a dat cu ochii de bărbat.

–O negresă cu ciocolată și un espresso.

Bărbatul s-a întors spre Clementine.

–Vorba ta, ar fi nepoliticos să nu.

Ea a râs.

–Chiar ar fi. Dacă ești din Argentina ar trebui să mergi la Devil's și să guști papanașii noștri cu smântână și gem. Sunt din altă lume.

–Data viitoare când o să ne întâlnim, poți să mă duci acolo.

–S-a făcut.

Își dorea sincer să existe o dată viitoare.

Ea și-a plătit comanda. Străinul n-a invitat-o să i se alăture. Poate că nici el nu rămânea.

–Păi, ne mai vedem, străine.

–Ne mai vedem. Bucură-te de brioșa ta nesăbuită.

–De fapt, nu e pentru mine. E pentru șeful meu.

–Norocos șef.

–Chiar că norocos. Cu siguranță n-o merită.

Nu mai avea încotro și trebuia să plece. Cei de la coadă din spatele lor îi priveau cu nerăbdare. I-a aruncat un zâmbet degajat, cât de degajat a putut având în vedere că, de fericire, gura ei era gata-gata să-i înghită toată fața de fericire, și a plecat.

Agitată, Clementine s-a grăbit să se întoarcă în birou. Aruncându-se pe ușă cu pungile în mâini, a năvălit înăuntru.

–O, Doamne! a exclamat către Sylvia, care acum își dădea cu ulei pe cuticule.

–Arăți mai bine. Ce-ai făcut? Ai luat cadoul?

–Un mixer roz.

–Grozav!

–Așa zic și eu. Am luat hârtie de împachetat și o felicitare.

–Să le vedem!

Clementine a pus sacoșa pe biroul Sylviei.

–Va trebui să le scoți tu, iubito, încă am unghiile lipicioase.

–Am dat peste cel mai delicios bărbat pe care l-am văzut vreodată.

–Mai delicios decât Joe?

Sylvia părea dezamăgită.

–Dă-l încolo pe Joe, Sylvia. Joe nu e un candidat.

–Păcat, tocmai ți-a trimis un buchet de trandafiri.

A făcut semn cu capul către biroul Clementinei. Inima tinerei s-a înmuiat la vederea celor zece trandafiri mari, ambalați în celofan și legați cu o panglică.

–Of, Doamne!

–El nu te poate ajuta.

–Pot măcar să-L rog.

–Deci, continuă. Amuză-mă.

–Un străin divin din Argentina tocmai a intrat în cafeneaua Black Bean și a intrat în vorbă cu mine.

–Serios? Cu tot machiajul ăla turnat pe fața ta?

–Da.

–Străin. Și?

–Păi, asta-i tot.

–I-ai dat numărul tău?

–Bineînțeles că nu.

–El ți l-a dat pe-al lui?

–Nu.

–Știe unde lucrezi?

–Sylvia, nu știe nimic despre mine. Am stat puțin de vorbă. Asta-i tot.

–Nu sunt nici măcar pe jumătate amuzată. Vasăzică îl refuzi pe Joe din cauza unui bărbat cu care ai stat de vorbă cinci minute și pe care n-o să-l mai vezi niciodată.

–Mă simt în al nouălea cer.

Sylvia avea un aer perplex.

–Ești o tipă tare ciudată, Clemmie. În ce zodie ești?

–Berbec.

–Trebuie să ai ascendentul în Vărsător.

–Mă rog. Mi-a trecut mahmureala.

A zâmbit larg.

–Păi, mulțumim lui Dumnezeu pentru asta.

Clemmie i-a întins felicitarea. Sylvia s-a uitat la fotografia alb-negru în stilul anilor '50, ce reprezenta o femeie cu un șorț de bucătărie, zâmbind senină în vreme ce mânuia o lingură de lemn. Textul spunea: „Pun pariu că nu-ți poți imagina unde aș vrea să vâr asta".

–Crezi că e potrivită?

–El n-o să afle până când ea n-o s-o deschidă. Mie mi se pare amuzantă.

–*Lui* n-o să i se pară.

–Dar doamnei, da.

Sylvia a râs, dându-i-o înapoi.

–Și eu cred că ei da. Acum dă-mi cadoul și hârtia, iar eu o să ți-l împachetez imediat ce mi se usucă unghiile. Dacă împachetezi la fel cum te îmbraci, domnul Atwood o să arunce cu el după tine.

Clementine și-a petrecut mare parte din dimineață îndesând documente în cele mai apropiate dosare, fără să-i pese că, la un moment dat, cineva ar putea avea nevoie să le găsească. Visa la frumosul argentinian. Se întreba ce caută el în Dawcomb, dacă a rămas aici sau dacă e deja într-un tren spre Londra, plecat pentru totdeauna. Nu se aștepta să-l revadă, dar nu se putea abține să nu-și

imagineze cum ar fi să-l ducă la Devil's pentru niște papanași cu smântână. Poate, când va câștiga suficienți bani, va merge în Argentina și nu în India. Își dorea ca el să sune pentru a închiria o proprietate pe timpul verii și își trăgea palme pentru că nu găsise o cale de a aduce firma Atwood & Fisher în discuție. I-ar fi fost ușor pur și simplu să strecoare numele pe undeva, iar ea s-ar fi aflat chiar după colț. El s-ar fi putut plimba prin zonă după ce și-ar fi băut cafeaua și ar fi putut-o invita la prânz.

Din păcate, nu argentinianul a fost cel care a intrat în birou la ora douăsprezece și jumătate, ci Joe, care i-a sugerat să ia masa împreună cu el la braseria cu vedere spre mare. Clementine s-a prefăcut încântată și, apăsându-și stomacul pentru a-i opri zbaterile pline de regret, i-a mulțumit pentru flori. Abia dacă îndrăznea să-l privească în ochi de teamă că aceștia i-ar putea declanșa alte amintiri legate de noaptea trecută. Se hotărâse că e mai bine să nu știe, măcar așa încă rămânea posibilitatea să *nu* o fi făcut.

Joe era tare necioplit în comparație cu străinul, trăsăturile lui fiind grosolane și banale, lipsite de caracter. Îmbrăcat într-o pereche de blugi prost croiți și un pulover cu anchior, era depășit de departe de bărbatul pe care ea nu avea să-l mai vadă vreodată. Încă mai simțea mireasma de santal a pielii argentinianului, păstrând în minte rânjetul lui trufaș și ochii lui profunzi. Nu era nimic profund în legătură cu Joe, cu excepția gropii pe care ea tocmai și-o săpa singură, acceptând să ia masa cu el.

Domnul Atwood i-a acordat o oră, atâta vreme cât Sylvia rămânea la birou, să aibă grijă de treburile firmei. Era mulțumit de cadoul pentru soția lui, ambalat cu grijă și legat cu o panglică. Părea că muncise mult pentru a găsi cadoul perfect. Doamna avea să fie încântată de mixer; rozul era culoarea ei preferată. El a semnat felicitarea fără să se uite la ea și a pus-o în sacoșa cu cadoul, apoi s-a îndreptat către telefon pentru a-și suna amanta.

La hotel, sala de mese era aproape goală, în afara câtorva oaspeți care mâncau în liniște lângă fereastră și a unui cuplu în vârstă care venise din oraș pentru a-și sărbători nunta de aur cu un prânz scump. Heather supraveghea somnoroasă mesele, în vreme de Arnaud, sommelierul, își plimba plin de importanță silueta enormă prin încăpere, fluturându-și argintia *tasse de dégustation* care îi atârna în jurul gâtului, pe un lanț elaborat.

Marina era prea fericită pentru a se mai plânge de mesele goale. Își găsise artistul casei. Era fermecător, talentat și cald. Unde mai pui că Harvey îl plăcea, iar bătrânul avea fler la oameni. S-a așezat la biroul ei și a început să scrie o listă cu lucruri de cumpărat, în ciuda puținilor bani pe care îi mai avea la dispoziție. Era sigură că Rafa îi va atrage pe oameni la hotel, odată ce Marina va posta informații despre el pe website-ul lor. Shelton era faimos pentru frumusețea și păsările lui. Dacă va reuși, cumva, să atragă persoane din toate colțurile lumii cărora le place să picteze, era convinsă că va putea salva hotelul de la faliment.

Sunetul mării și țipetele pescărușilor pătrundeau prin fereastra deschisă, ademenindu-i gândurile înspre apa în care durerea ei secretă zăcea risipită pe valuri, în bătaia vântului. S-a oprit, cu creionul deasupra hârtiei și aproape că a cedat. Dar apoi și-a amintit de scumpul ei Polzanze, conacul pe care îl transformase într-un superb hotel cu determinarea unei femei hotărâte să creeze cu mâinile ceea ce corpul ei nu putuse zămisli. Locul acesta o susținuse atunci când durerea amenința să o distrugă. Pusese toată dragostea în conceperea și nașterea lui. Fără el, ar fi fost pierdută. A reînceput să scrie până când mugetul oceanului și țipetele pescărușilor s-au estompat într-un vaiet surd.

A fost întreruptă de o ușoară bătaie în fereastră. Și-a ridicat privirea. Acolo, cu trăsăturile lui îngroșate lipite de geam, se afla domnul Potter, grădinarul. Când a văzut

că-l observase, el și-a scos pălăria și i-a zâmbit știrb, făcându-i semn cu mâna să iasă pentru a sta de vorbă cu el. Ea s-a ridicat, oftând.

– Îmi pare rău, am uitat complet, a spus Marina, aplecându-se afară. Mazărea.

– Așa e, doamnă Turner.

– Lasă-mă un minut, să-mi pun cizmele și vin afară.

– Îmi pare rău să vă deranjez. Păreați ocupată acolo.

– Nu-i nici o problemă. Grădinile sunt la fel de importante ca și casa.

Ochii lui cenușii au strălucit sub sprâncenele albe și stufoase ca vata de zahăr.

– Fără îndoială că sunt.

– Ne întâlnim în seră.

S-a retras de la fereastră și a privit cu o undă de afecțiune cum bătrânul își pune la loc pălăria, apoi se îndepărtează, șoldul lui înțepenit făcându-l să șchiopăteze ușor.

Tocmai când dădea să iasă, Marina și-a amintit de cartea poștală primită de la Katherine Bridges și a scos-o din buzunar. A citit-o din nou, zâmbind cu drag în sinea ei în timp ce își amintea de vechea prietenă care acum avea aproape șaptezeci de ani și locuia pe malul lacului Windermere, în provincia canadiană British Columbia. Dragostea o purtase în celălalt capăt al lumii și n-o putea învinui pentru asta, dar îi era dor de singura femeie pe care se bazase vreodată cu adevărat. A scos din sertar o cutie înflorată și a deschis-o. Acolo se aflau o duzină de scrisori de la Katherine pe care le păstrase de-a lungul anilor. A pus cartea poștală înăuntru și a așezat cutia la loc. Apoi a mers în grădină să-l caute de domnul Potter.

– Ei bine, și-a găsit artistul, a spus Bertha, stând la masa din bucătărie împreună cu Heather.

Prânzul se terminase, puținii oaspeți plecaseră, iar cei trei bucătari își scoseseră șorțurile și se retrăseseră pentru acea după-amiază.

–E drăguț, a oftat Heather, puternicul ei accent de Devon încolăcindu-se în jurul vorbelor precum aburul ce se ridica din ciocolata caldă pe care o avea în față.

–Crezi că e adevărat ce se spune despre străini?

–Ce se spune?

–Că sunt amanți buni.

Heather a chicotit.

–N-am de unde să știu.

–De ce-ar fi mai buni? Ce fac ei și englezii nu fac?

–Rezistă mai mult?

Bertha a mârâit.

–Nu-i nimic bun în asta.

Heather și-a strâns în mâini cana cu ciocolată caldă.

–Crezi că o să se calmeze, acum că și-a găsit artistul?

–Sper. E foarte încordată. Cred că trece prin criza vârstei de mijloc.

–Pe bune?

–O, da. Are peste cincizeci de ani și n-are copii. Pun pariu că doare.

–Săraca de ea. Orice femeie merită să aibă copii.

–Știi, te poate scoate din minți să n-ai copii. E ceva legat de uscarea pântecelui.

–Chiar așa?

–O, da. Se usucă, iar uscarea asta îți face o chestie la creier.

–Și ce-o să se întâmple?

–Nu știu.

Bertha a scuturat din cap, cu o expresie lugubră pe chip.

–Poate că artistul ei o s-o înveselească. Pieptul i s-a zguduit apoi de râs. Să fiu a naibii dacă pe mine nu m-a înveselit!

Clementine a insistat să plătească o jumătate din nota de plată de la prânz. Aceasta nu era prea mare, iar Joe era hotărât să-i facă cinste, dar ea a pus douăsprezece lire sterline pe farfurie și a refuzat să le ia înapoi.

–Mi-ai cumpărat un buchet de trandafiri. Nu te pot lăsa să-mi plătești și prânzul.

–Mă bucur că ți-au plăcut.

–Mi-au plăcut. Înveselesc biroul.

–Tu mi-ai înveselit ziua.

–Bine.

Și-a simțit încordarea din voce și a zâmbit țeapăn.

–Noaptea trecută a fost fantastică.

–Grozav. Bine.

Îl căuta cu frenezie pe chelner.

–Nu pari foarte convinsă. Pentru tine n-a fost bine?

Ea și-a aruncat privirea către micuțele bărci de pescuit care se legănau pe malul mării, dorindu-și să plece pur și simplu cu una dintre ele.

–Nu-mi amintesc mare lucru, a mormăit ea. Am băut prea multă votcă. M-am simțit groaznic în dimineața asta. Așa că, nu, pentru mine n-a fost prea grozav.

Joe s-a crispat dezamăgit.

–Îmi pare rău.

–Și mie.

–N-ar fi trebuit să te las să bei atât de mult.

–Nu sunt obișnuită, a mințit ea.

–Totuși, ai fost amuzantă.

–Sunt sigură că am fost. S-a uitat furioasă la el. De obicei nu mă culc cu cineva l-a prima întâlnire.

Joe a părut uimit.

–Crezi că te-ai culcat cu mine?

–Nu m-am culcat?

A fost rândul ei să se crispeze.

–Drept ce fel de om mă iei? Crezi că te-am îmbibat cu băutură și am profitat de tine?

–Nu așa ai făcut?

–Bineînțeles că nu.

–Deci, doar ne-am prostit?

–Eu nu i-aș spune chiar așa. La vremea respectivă nu te-a deranjat. De fapt, ai mieunat de plăcere.

–Las-o moale cu detaliile.

El a zâmbit.

–Acum te simţi mai bine?

–Da, mult mai bine. M-am trezit cu un sentiment de ruşine. Nu sunt genul ăla de fată.

–Ştiu. Pentru asta te plac.

Nu avea să-i fie uşor să se detaşeze de el, câtă vreme se simţea atât de recunoscătoare.

–Mulţumesc.

–Eşti ciudată. Îmi place.

–Sunt?

–Îmi place muşcătura ta, e sexy.

–Muşcătura mea?

–Da, felul în care dinţii de sus calcă pe cei de jos...

–Parcă aş fi Goofy.

–Când te pot vedea din nou? În seara asta?

–Nu în seara asta, Joe.

–Atunci mâine?

–Poate.

El i-a zâmbit.

–Îmi plac femeile care se lasă greu.

Clementine s-a întors la birou demoralizată, în ciuda descoperirii că, până la urmă, rămăsese castă. Sperase s-o termine cu Joe, dar se pare că relaţia pornise de capul ei, fără să ţină cont de ea.

capitolul 5

Grey şi-a ancorat barca de pescuit în Golful Căpitanului, apoi şi-a aruncat undiţa. Marea se umfla blând în spatele lui, iar pescăruşii plonjau din văzduh pentru a înota pe lângă el, înfulecând lacomi pâinea pe care le-o arunca. Cu soarele în spate şi cu briza care îi mângâia faţa, se bucura de pace. Pajişti verzi de catifea se opreau brusc în stânci abrupte, unde păsările îşi făceau cuib printre bolovani şi unde doar una, două case albe se înălţau pentru a înfrunta vânturile care biciuiau suprafaţa apei. O plajă galbenă se cuibărea în taină în golf. Niciodată nu văzuse pe cineva să se plimbe pe acolo, deşi exista o cărare ce cobora printre stânci. Părea tentantă, iar el s-a imaginat întinzând acolo o rogojină pentru picnic şi aşezându-se împreună cu Marina, savurând liniştea netulburată.

Gândurile i s-au îndreptat către soţia lui, aşa cum o făceau întotdeauna, pentru că ea devenea din ce în ce mai neliniştită. Îi înţelegea îngrijorarea. Nimeni nu iubea Polzanze mai mult ca ea. Când se cunoscuseră, visul ei era să creeze un cămin superb. Dacă ar fi avut bani, i-ar fi cumpărat o casă fără să clipească, dar din venitul lui de avocat nu îşi permitea nici măcar o aripă din genul de locuinţă pe care şi-ar fi dorit să i-o ofere. Aşa că îi cumpărase în schimb un conac ajuns în paragină şi o urmărise cu plăcere cum, încet şi meticulos, îşi clădeşte palatul din fanteziile ei. La început lăsase toată treaba în sarcina Marinei, revenind din Londra doar în weekenduri, cu trenul, pentru a vedea ce mai făcuse ea în timpul săptămânii. Îl pusese pe Harvey să o ajute şi, împreună, vopsiseră şi decoraseră, în vreme ce domnul Potter trebăluise

prin grădini, alături de cei doi fii ai săi, Ted și Daniel. Toți munciseră cu dragoste – Marina având viziunea ei, iar Harvey și domnul Potter având amintirea vremurilor de glorie în care clădirea fusese o magnifică locuință de familie.

Grey părăsise Londra când deschiseseră Polzanze. Să fii hotelier era o slujbă cu normă întreagă, iar Marina era nerăbdătoare să dea locului un aer de cămin, ca și cum și-ar fi deschis propria casă pentru oaspeții plătitori, întâmpinându-l pe fiecare la ușă, așa cum ar face o gazdă bună. Curând s-a scris despre ei în publicații prestigioase, iar oamenii au dat năvală să admire ornamentele flamboiante și grădinile splendide. Erau multe de făcut. Un teren de golf era situat convenabil în apropierea hotelului, iar un club de tenis cu șase terenuri de joc organiza în fiecare vară Turneul Shelton pentru tineret. Grey punea la cale excursii la pescuit, alimentând hotelul cu midii proaspete, homari, crabi, dar și cu o mare varietate de pește. O potecă îngustă îi ducea pe oaspeți de-a lungul falezei, în Dawcomb-Devlish, unde aveau parte de mici magazine și de restaurante elegante. Copiii se așezau la coadă sub platani pentru a li se împleti părul și a li se face tatuaje cu spray-ul, în vreme ce mamele lor făceau cumpărături, iar tații pregăteau călătorii cu bărcile de viteză și plimbări de o zi în Salcombe.

Marina și-a dorit copii din clipa în care s-a măritat. La treizeci și trei de ani era cu mult mai tânără decât Grey, pe atunci în vârstă de patruzeci și doi de ani, divorțat, cu doi copii mici, de trei și respectiv cinci ani, care veneau să stea cu el în două weekenduri impare și de sărbători. Oricât i-ar fi adorat pe Clementine și Jake, Marina tânjea să aibă propriul copil. Grey s-a supus fericit, nu că și-ar fi dorit cu disperare alți urmași, dar își dorea nespus de mult s-o facă fericită. Conștientiza diferența de vârstă dintre ei și o compensa satisfăcându-i orice capriciu, așa cum ar fi procedat un tată cu scumpa

lui fiică. Ea a început să meargă la biserică, rugându-se lui Dumnezeu s-o binecuvânteze cu un copil, dar n-a avut parte de nici unul. El ori n-a auzit-o, ori n-a considerat-o vrednică. Marina agoniza întrebându-se care dintre cele două variante o fi cea corectă.

Acum ea nu mai mergea la biserică. Nu se mai ruga, iar ochii i se umezeau la cea mai mică aluzie referitoare la copii. Dumnezeu o părăsise, iar ea simţea răceala respingerii Lui cu un copleşitor sentiment de ruşine. Polzanze o susţinuse vreme de mulţi ani, dar acum cortina se lăsase peste visele ei de a deveni mamă. Petrecea mai mult timp pe plajă, privind către mare de parcă s-ar fi aşteptat ca un urmaş să răsară din apă. Grey ştia că ea îşi vede viitorul ca pe un hău sumbru, când acesta ar fi trebuit să-i fie înseninat de râsetele copiilor şi, poate, ale nepoţilor. Aveau mari probleme financiare, după ce se împrumutaseră din greu pentru a-şi clădi afacerea. Ea îşi dădea seama că e la un pas de a pierde Polzanze, deşi nu suporta s-o spună cu voce tare. Grey ştia că, în acele ore de reculegere petrecute pe plajă, ea se întreba ce are în afara lui şi a preţiosului ei hotel; mai ştia şi că ea considera că nu are nimic.

A simţit o smucitură la capătul undiţei şi atenţia i-a fost atrasă înapoi spre sarcina de moment. Încet, cu multă răbdare şi îndemânare, a tras prada la mal. A simţit că peştele e unul mare. Păcat că nu aveau restaurantul plin pentru a se bucura de el. Era mândru că, în fiecare zi, aproviziona bucătăria cu cele mai proaspete capturi. Uneori ieşea împreună cu Dan Boyle şi Bill Hedley, doi pescari locali, care îşi aruncau undiţele în acele ape de mai bine de cincizeci de ani. Atunci aducea suficiente fructe de mare încât să le ajungă o săptămână.

În sfârşit, peştele s-a ridicat deasupra apei. Era un biban de Cornwall, mare şi alunecos, care se zbătea pentru a se elibera. Grey a uitat de Marina, de durerea ei pentru copilul pe care nu l-au putut avea şi a zvârlit peştele

în barcă. I-a deschis gura moale și a scos cârligul. Un val de entuziasm l-a cuprins în vreme ce îl admira – trebuie să fi avut, pe puțin, două kilograme.

A înlocuit momeala, aruncând iar undița. Avea să-și petreacă întreaga dimineață acolo, desprins de lume și de grijile ei. Câtă vreme se afla în barcă, Polzanze părea foarte, foarte departe. Nici nu îndrăznea să se întrebe cum se înțelesese Marina cu Rafa Santoro – dacă ar fi crezut în puterea rugăciunii, ar fi înălțat una pentru ea. Știa cât de mult conta asta pentru soția lui – iar dacă un lucru era important pentru ea, atunci pentru el era și mai important.

Rafa Santoro s-a întors la hotelul său și s-a așezat la o masă afară, lângă perete. Soarele era cald, iar el era la adăpost de vânt. Un pescăruș curajos a aterizat pe masa lui, dar nu avea nimic să-i dea, așa că pasărea și-a ridicat ciocul și a zburat să hărțuiască pe altcineva pentru a primi bunătăți. A remarcat două fete așezate la o altă masă, chicotind în vreme ce își mâncau prânzul, și a întors privirea. Nu voia să le încurajeze. Chelnerul i-a luat comanda – Cola, friptură și cartofi prăjiți –, iar el s-a cufundat în lectura ziarului *Gazette*, cea mai sigură cale de a se pune la curent cu bârfele locale.

Așadar, ajunsese. Nu era sigur cum ar trebui să se simtă. O parte din el se bucura, o alta se întrista – se întrista pentru că cea mai importantă latură a ființei lui nu simțea absolut nimic. A încercat să nu se gândească la asta. Chelnerul i-a adus mâncarea, iar el a luat o înghițitură de suc, simțind cum privirile fetelor îl urmăresc încărcate de admirație. În oricare altă zi le-ar fi invitat să i se alăture. Poate chiar le-ar fi luat în camera lui de hotel și ar fi făcut dragoste cu ele. În oricare altă zi, numai acest gând ar fi fost suficient să-i ridice moralul și să-i înviorezе pașii pentru tot restul după-amiezii, dar nu și azi.

Şi-a îngropat faţa în *Gazette*, terminându-şi prânzul de unul singur.

Fetele au plecat, nu înainte de a trece intenţionat pe lângă masa lui, aruncându-i cele mai drăgălaşe zâmbete ale lor. El a dat din cap politicos, dar le-a lăsat să plece fără să le mai acorde vreo privire. Pescăruşul s-a lăsat pe masa lor, rămasă liberă, şi a furat un corn pe jumătate mâncat. Rafa s-a uitat la ceas. În Argentina era dimineaţă, devreme, dar el simţea nevoia să vorbească. Şi-a scos BlackBerry-ul, apăsând butonul de apelare rapidă. N-a trebuit să aştepte mult.

–Rafa?

–*Hola, mamá.*

–Mulţumesc lui Dumnezeu. N-ai mai sunat de o săptămână. Am fost îngrijorată la culme. Eşti bine?

–Am ajuns.

–Înţeleg.

Vocea ei era încordată. El a simţit-o cum se aşază. Femeia a scos un oftat apăsat, aşteptându-se la ce era mai rău.

–Şi?

–E un conac superb, cu vedere la mare. O să-mi petrec vara aici, învăţându-i pe oaspeţi să picteze. A râs cinic. Nu ştiu la ce mă aşteptam.

–N-ar trebui să fii acolo.

–Linişteşte-te, *mamá*.

–Ce-ar zice tatăl tău? *Dios mío*, ce-ar zice?

–Ar înţelege.

–Nu cred că ar înţelege.

–Ei bine, n-o să afle niciodată.

–Să n-ai impresia că nu e acolo sus, cu ochii pe tine. După tot ce-a făcut pentru tine, Rafa. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

–Nu mă face să mă simt şi mai rău. Şi eu mă lupt cu propria conştiinţă. Ai zis că mă înţelegi. Ai zis că o să mă ajuţi.

–Pentru că te iubesc, fiule.

El a simțit brusc un fior ridicându-i-se în piept, făcându-l să-și ia capul în mâini.

–Și eu te iubesc, *mamá*.

A urmat o lungă tăcere. Îi putea auzi respirația prin telefon, familiarul sunet al copilăriei lui care, cândva, îl învelise într-o pătură caldă de siguranță și de dragoste necondiționată, dar care acum era muncit și bătrân, și plin de temeri. În sfârșit, ea a vorbit, iar vocea îi tremura.

–Vino acasă, *hijo*. Uită ideea asta prostească.

–Nu pot.

–Atunci nu mă uita pe mine.

–O să te sun tot la două zile, promit.

–Ai tot ce-ți trebuie?

–Tot.

–Ai grijă.

–Am.

–Ai grijă și de ei.

–Sigur, *mamá*. N-o să rănesc pe nimeni.

„Dar mă rănești pe mine", s-a gândit ea în vreme ce punea receptorul în furcă și își ștergea ochii cu o *pañuelo* albă și curată. Maria Carmela Santoro s-a ridicat de pe fotoliu și a străbătut coridorul pavat cu gresie, către dormitorul lui Rafa. Acum casa era tăcută. Soțul ei era lângă Iisus, iar cei patru copii mai mari părăsiseră cuibul cu multă vreme în urmă. Rafa era cel mai mic, un dar de la Dumnezeu, sosit atunci când chiar era prea bătrână pentru a mai avea copii. Ceilalți erau bruneți, cu pielea măslinie, ca tatăl lor, dar Rafa fusese un copil foarte blond. Cu părul lui bălai și cu farmecul înnăscut, era foarte special.

A rămas în ușă, privind prin încăperea care păstra atâtea amintiri, încălzite permanent de blândele ei mângâieri. În copilărie, ceilalți prunci ai ei fuseseră obligați să împartă câte doi o cameră, deoarece căsuța de la ferma aflată

în mijlocul pampasului era prea mică. Însă Rafa, mezinul, își avusese propria cameră.

Sigur că, acum, el locuia în Buenos Aires, într-un apartament elegant, chiar la ieșirea de pe Avenida del Libertador. Dar venea acasă de multe ori, mai des decât ceilalți. Erau un fiu bun. Acum că tatăl lui nu mai era în viață ca să aibă grijă de ea, bătrâna se știa în siguranță în mâinile capabile ale lui Rafa. O invitase chiar să locuiască împreună cu el, dar ea ura zgomotul și poluarea orașului. Își petrecuse toată viața la fermă, de mai bine de cincizeci de ani muncise din greu ca menajeră pentru Señora Luisa și apoi, după moartea acesteia, pentru nora ei Marcela, înfigându-și adânc rădăcinile în pământul fertil în care, acum, zăceau rămășițele soțului ei, marcate de o piatră funerară simplă și de florile pe care ea le ducea săptămânal pentru a-i cinsti memoria.

S-a dus la fereastră și a deschis obloanele verzi. Mirosul toamnei a intrat în cameră, iar ea l-a inspirat cu plăcere. Soarele era deja cald și câteva frunze căzuseră pe iarbă, chircite, uscate și ruginii ca niște răvașe melancolice, gata să fie luate de vânt. Platanii se înălțau magnifici pe marginea aleii lungi care traversa domeniul și ducea către casa principală, în care angajatorii ei își petreceau weekendurile și sărbătorile, într-o splendoare languroasă. Lumina pătată de umbrele norilor cădea pe cărarea prăfuită, iar un câine lătra zgomotos, întrecut doar de Angelina, bucătăreasa, cu o tiradă într-o spaniolă furioasă.

Maria Carmela și l-a amintit pe micul Rafa învățând să călărească împreună cu tatăl lui. A zâmbit cu drag imaginii din mintea ei. Lorenzo cel mare și brunet, cu bereta și eșarfa lui roșie legată lejer în jurul gâtului, cu cureaua cu bănuți, scăpărând, și cu *bombachas* largi, vârâți în cizmele de piele uzate. Băiețelul blond, în espadrile albe, cu gleznele bronzate goale pe sub *bombachas* verde-oliv și cu eșarfa roșie brodată legată în jurul mijlocului, având

și el o beretă micuță, cuibărit lângă trupul tatălui, galopând de-a lungul câmpiei, în hohote de râs. Ce contrast între pielea îmbătrânită și ridată a soțului ei și cea tânără a fiului! Ce bucurie era pentru toți!

Tocmai acel șarm angelic al micuțului îi atrăsese atenția doamnei Luisa. Într-o dimineață, pe când băiatul avea doar șase ani, tatăl lui îl lăsase să-i aducă poneiul stăpânei. Mândru că i se oferise un rol atât de important, el dusese animalul în fața casei și rămăsese în umbra eucaliptului, cu spatele drept și bărbia ridicată. Când ea i se adresase, el o privise drept în ochi, zâmbindu-i larg, iar femeia râsese văzându-i îndrăzneala; atât de curajos pentru un copilaș atât de mic. Îl atrăsese într-o lungă discuție, intrigată de istețimea lui, la o vârstă atât de fragedă, iar el o făcuse să râdă, răspunzându-i foarte sincer. Era clar că inteligența lui o depășea pe cea a părinților.

De atunci înainte ea îl sponsorizase personal, interesându-se de școala și de pasiunile lui. Când aflase despre dragostea lui pentru artă, avusese grijă ca Rafa să aibă toate materialele necesare, ba chiar îl ajutase cu mâna ei, atât cât se pricepuse, până când asta nu mai fusese de-ajuns și angajase un tânăr din Buenos Aires să-și petreacă vara pregătindu-l. Lorenzo și Maria Carmela erau amândoi mândri și recunoscători, dar femeia suferise teribil de teamă că Rafa va fi luat de lângă ea; că, într-un fel, copilul acesta dăruit nu va rămâne al ei pentru totdeauna.

A mers afară să hrănească papagalul Panchito. Acesta stătea cocoțat pe stinghiuța lui, scăldându-se în lumina soarelui, curățându-și penele verzi, pregătindu-le pentru ziua care tocmai începea. I-a întins o mână de nuci, pe care el le-a luat una câte una, folosindu-și ciocul și gheara – nu-i plăcea să-și mănânce micul dejun în grabă. Señora Luisa îi permisese lui Rafa să se ridice peste nivelul foarte scăzut al așteptărilor cu care băiatul se pricopsise

în virtutea condiţiilor în care se născuse. Avea o slujbă bună, câştiga bine, avea o viaţă frumoasă... de ce era acum pe cale să renunţe la tot?

Clementine a plecat devreme de la muncă. Sylvia îl convinsese pe domnul Atwood să-şi scoată soţia la cină, iar Clementine îi făcuse rezervare la faimosul restaurant Incoming Tide şi dăduse o fugă să cumpere un buchet de trandafiri pe care el să îl ofere alături de cadoul cumpărat. I-ar fi dat chiar buchetul *ei*, dacă s-ar fi putut asigura că nimeni nu va observa, dar Sylvia pusese florile în apă şi i le aşezase pe birou.

Aşadar, Clementine a plecat la ora cinci, cu trandafirii sub braţ, picurându-i apă pe haină. Abia aştepta să se bage în pat devreme, să se uite la televizor, să uite de Joe şi de posibilitatea de a-l revedea în seara următoare. Măcar nu era gravidă. Era copleşită de recunoştinţă pentru acest lucru. O fi el puţin necioplit, dar măcar n-a profitat de ea când ar fi putut s-o facă atât de uşor. Poate că era un diamant neşlefuit – un gentleman sub salopeta de muncitor. A zâmbit cu gândul la mama ei şi la ce-ar crede despre el. Mama ei era cum nu se poate mai snoabă, băgând pe toată lumea în unul dintre cele patru categorii: „cum se cuvine", „meseriaş", „de rând" şi „străin", „cum se cuvine" fiind singura categorie acceptabilă.

I-a găsit pe tatăl ei şi pe Marina în bucătărie, bând ceai. Grey era îmbujorat, după ce îşi petrecuse o mare parte din zi la pescuit, în vreme ce Marina strălucea de fericire.

–Clementine, a spus ea, zâmbind de la masă. Vino şi stai cu noi.

–Cum ţi-a mers azi? a întrebat-o Grey.

–Plictisitor.

Clementine şi-a luat o cană şi un pliculeţ de ceai.

–Câştigi bani şi dobândeşti experienţă, lucru foarte important.

–Grozav, tată. Mersi.

–Ne-am găsit artistul, a anunțat-o Marina.
–Uraa!
Femeia a ignorat sarcasmul fiicei sale vitrege.
–Cred că o să-l placi. E foarte arătos.
–Nu mă interesează. Uite ce e, ăsta-i proiectul *tău*. N-are nimic de-a face cu mine. Până la urmă, eu nu sunt în stare să pictez și nu mă interesează arta.
Și-a turnat apă în cană, adăugând un strop de lapte.
–Vrei să iei cina cu noi?
–O să mănânc în fața televizorului.
–Avem biban. Tatăl tău l-a prins în dimineața asta.
–Păi, dacă e destul, o să iau și eu puțin.
–Bineînțeles că e destul, a rostit Grey cu mândrie. Are două kile, pe puțin.
–Uau, bravo, tată.
–Ce-ai zice să vii cu mine în weekendul ăsta?
Clementine a făcut o față lungă.
–De ce?
–Mă gândeam că ți-ar plăcea să ieși cu barca. Cum mai stai cu picioarele de marinar?
–Niciodată n-am avut picioare de marinar, tată. Urăsc bărcile, iar marea îmi face rău, dacă-ți mai aduci aminte.
–Asta era acum ani de zile.
–Nu cred că maturizarea schimbă vreunul dintre lucrurile astea.
–Schimbă atitudinea, a intervenit Marina cu răceală. De ce nu petreci un timp cu tatăl tău?
–OK, deci te pregătești pentru o nouă predică. Asta e? În mijlocul mării n-am unde să fug.
–Nici o predică, doar că nu prea te-am mai văzut în ultima vreme.
–Asta pentru că lucrez, tată. Bun venit în lumea reală.
Buna dispoziție a Marinei s-a evaporat pe măsură ce Clementine aspira aerul din cameră, înlocuindu-l cu prezența ei întunecată. I-a aruncat o privire soțului ei și n-a

simțit altceva decât dispreț pentru fiica ei vitregă, fiindcă aceasta mereu îl respingea.

–Altă dată atunci, a spus Grey, încercând să nu pară dezamăgit.

capitolul 6

În dimineața următoare, domnul Atwood a intrat în birou, obișnuita lui bună dispoziție fiindu-i umbrită de un aer sumbru. Clementine, care se simțea mult mai bine după un somn odihnitor, era deja la birou, uitându-se pe internet la fotografii cu Buenos Aires. Sylvia întârzia.

– Dacă nevastă-mea n-ar fi fost atât de încântată de mixerul ei cel roz, te-aș da afară pentru felicitarea pe care ai ales-o.

Clementine s-a grăbit să închidă pagina web, adoptând cea mai inocentă expresie.

– Nu știu ce vreți să spuneți, domnule Atwood.

– Nu mă lua cu d-astea. Știi exact ce vreau să spun. Felicitarea a fost nepotrivită, ca să nu spun jignitoare.

– Cu siguranță nu și pentru soția dumneavoastră.

– Bineînțeles că nu, fată proastă ce ești.

– Mie mi s-a părut amuzantă.

– La fel și ei – pe seama mea.

– Păi, măcar a râs de ziua ei.

El a mijit ochii.

– Ești impertinentă în dimineața asta.

– Am mâncat terci de ovăz la micul dejun. Tinde să mă facă un pic țâfnoasă.

– Ei bine, mâine să mănânci un ou în schimb. Nu mă aștept ca secretara mea să-mi întoarcă vorba.

– Ați fi putut să citiți felicitarea când ați semnat-o.

– Pentru asta te plătesc pe tine.

Ea a ridicat din umeri.

– Ați avut parte de o cină plăcută?

– Da.

– Asta-i bine.

El a pufnit nervos și a traversat sala de așteptare către biroul său, aranjând revistele pe drum. Clementine s-a întrebat dacă e genul de bărbat care își împăturește hainele înainte de a se apuca să facă dragoste. Bănuia că este.

Sylvia a sosit arătând neobișnuit de răvășită.

–Arăți de parcă te-ai fi sculat cu fața la cearșaf, a remarcat Clementine.

–Așa am și făcut, a răspuns ea cu un zâmbet poznaș. Freddie s-a oprit să ia micul dejun, din cauza asta am întârziat.

–Asta-i cea mai tare scuză pe care am auzit-o vreodată.

Clementine a dat din nou clic pe linkul cu Buenos Aires.

–Cred că o să merg în America de Sud, în loc de India.

–Încă te mai gândești la argentinianul ăla, nu-i așa?

–Visele sunt gratis.

–Cât dai, atâta face.

Sylvia a zbughit-o la baie să se aranjeze. Când a ieșit, părui îi era pieptănat cu grijă în stilul obișnuit, machiajul era aplicat fără cusur, rochia înflorată n-avea nici o cută. Clementine s-a întrebat cum se pot face toate astea într-o toaletă.

–În seara asta iau cina cu niște prieteni. Vrei să vii? a întrebat-o Sylvia.

–Sigur.

–De ce nu-l iei și pe Joe?

Umerii lui Clementine s-au lăsat în jos.

–Păi, într-un fel i-am cam lăsat impresia că o să mă văd cu el în seara asta, deci cred că ar trebui să-l iau.

–Dă-i o șansă. Nu știu ce vrei – palpitații și fluturi în stomac, bănuiesc –, dar viața nu e așa. Treaba e: te face să râzi și e bun la pat? Orice e peste asta e un bonus sau e rezervat romanelor siropoase. Dacă stai și aștepți un asemenea erou, o să îmbătrânești singură.

–Ce discurs vesel la prima oră a dimineții.

–Scuze, iubito, dar îți dau doar o doză de realism.

–Am avut parte de mult prea mult realism în ultima vreme. Mă duc la Buenos Aires, să-mi pierd vremea visând.

–Se pare că argentinienii sunt cei mai răi.

–De unde știi *tu?*

–Toată lumea știe. Sunt cunoscuți ca fiind irezistibil de șarmanți și invariabil infideli.

–Tu te gândești la jucătorii de polo, dar continuă, repetă vechile clișee.

–Sunt amanți buni, dar soți execrabili.

–Nu am de gând să mă mărit cu vreunul. Nu am de gând să mă mărit deloc, niciodată.

Sylvia a părut consternată.

–De ce nu?

–Provin dintr-o familie destrămată. N-aș vrea să-i fac vreodată așa ceva unui copil.

–Asta-i o prostie. Poți să rupi tradiția.

–Nu vreau.

–Eu sunt divorțată și totuși aș mai încerca o dată. M-aș căsători cu Freddie, dacă și-ar părăsi vreodată nevasta. Totuși, asta se întâmplă rareori.

–Tata a părăsit-o pe mama, a spus Clementine cu amărăciune. Niciodată n-aș vrea să fiu motivul care destramă o familie, așa cum a fost Submarina.

Sylvia a ridicat din umeri.

–Poate că dragostea lor n-a fost așa puternică...

–Nu spuneai tu adineaori că genul ăla de dragoste e rezervat romanelor siropoase?

–Și puținilor norocoși.

–Aha, deci crezi în dragoste?

–Da, cred. Dar nu cred că ni se întâmplă fiecăruia dintre noi. Asta-i tot. Ai putea să ajungi să-l iubești pe Joe, dacă i-ai da o șansă.

–Tu îl iubești pe Freddie?

–Eu iubesc felul în care mă atinge, felul în care mă sărută, felul în care mă face să râd. Iubesc cine sunt când sunt cu el. Dar dacă îl iubesc pe el? Adică, dacă aş muri fără el? Aş fi tristă, sigur, dar n-aş avea inima frântă.

–Nu vrei ceva mai mult?

–Sigur că da. Orice fetiţă vrea să-şi găsească prinţul. Dar n-are rost să ţi se scurgă ochii după ceva ce nu poţi avea. Sunt îndeajuns de realistă ca să-mi dau seama că nu sunt una dintre norocoase. Sylvia şi-a luat geanta. Cred că o să ies la o ţigară. Eşti tu atentă la telefon?

Clementine a privit-o plecând. Nici ea nu-şi imagina că e una dintre norocoase, dar, în adâncul sufletului, spera că dragostea avea să însemne mai mult decât Joe.

–Cred că o să-l aşezăm pe Rafa în apartamentul de la etaj, a spus Marina, stând la biroul ei, sorbind gânditoare din espresso. Nimeni nu l-a mai rezervat de luni bune şi e păcat să lăsăm nişte camere atât de frumoase să stea nefolosite.

Harvey, în salopeta lui albastră şi cu şapca pe cap, era cocoţat pe o scară, cu o şurubelniţă în mână, încercând să repare un capăt al galeriei care se desprinsese din perete.

–Ăla e cel mai plăcut dormitor din casă, a spus el, lăsându-şi jos uneltele. A fost camera lui William când era mic.

Harvey îşi amintea cu drag de copiii ducelui de Somerland, trei băieţi neastâmpăraţi, cu ochi mari, albaştri şi zâmbete care ascundeau în ele promisiunea a nenumărate năzbâtii. Pe vremea aceea şi el era doar un puşti, angajat să-l ajute pe administratorul proprietăţii, domnul Phelps, tăind lemne şi măturând frunzele. Încă mai avea nostalgia zilelor de toamnă în care domnul Potter ardea frunzele uscate. Ele îi aminteau de o perioadă inocentă a vieţii lui, când lucrurile păreau mai simple.

Astăzi, Ted şi Daniel erau cei care făceau mai toată munca, pentru că domnul Potter era prea bătrân – era

mai în vârstă decât Harvey, iar *el* era matusalemic – așa că bătrânul doar delega responsabilitățile, iar fiii lui săpau, plantau și tundeau. Harvey bănuia că Marina îl mai ținea pe bătrânul grădinar doar din compasiune, pentru că știa cât de mult contează locul ăsta pentru el și îi înțelegea nevoia de a-și nega vârsta cât mai mult posibil. La urma urmei, pensia ar însemna pentru domnul Potter să-l pui într-un coșciug și să-l bagi în pământ.

Acum grădinile arătau ca pe vremea când ducele stăpânea proprietatea, ba chiar mai bine, pentru că Marina avea o reprezentare foarte clară a propriilor dorințe și hotărârea de a o vedea transpusă în realitate. A privit-o cu drag de la fereastră. Întotdeauna era îmbrăcată îngrijit, cu pantaloni și cămăși albe impecabile sau cu rochițe drăguțe de vară, niciodată în blugi. Fiind scundă, purta mereu tocuri care s-o înalțe. Avea pentru ea o afecțiune paternă, sentiment de care se bucura, ținând cont că el nu se căsătorise niciodată și nu avusese copii. Ciudat era că Marina înflorea la auzul laudelor lui, iar asta îl făcea să se simtă bine. Femeia asta strălucitoare, care părea să aibă lumea la picioare, avea nevoie de *el*.

–Ăla e un ceas nou, Harvey? l-a întrebat Marina, observându-i sclipirea argintie de la încheietură.

El și-a scuturat brațul pentru a-l scoate de sub mânecă.

–Nu-i așa că-i o frumusețe?

–E foarte mare.

–Pentru asta îmi place.

–Pare foarte scump.

–E un Omega.

–Sună extravagant.

Atenția bătrânului a fost distrasă de o pată umedă din colțul camerei.

–Uite, o infiltrare, a spus el, încruntându-se.

–O infiltrare?

–Ar putea fi de la o scurgere înfundată. Nimic ce nu pot repara.

Ea i-a zâmbit afectuos.

– Întotdeauna ai exact ce trebuie în magazia aia a ta. E mai bine aprovizionată decât orice magazin de unelte.

– Asta pentru că nu arunc nimic. Știi, am un radio din anii 1950 și primul televizor alb-negru pe care l-am cumpărat în anii 1960.

– Alături de un stoc zdravăn de bandă adezivă și sfoară pentru împachetat, a completat ea cu umor, fiindcă circula o glumă conform căreia Polzanze era ținut laolaltă cu bandă și frânghie.

– Deci, unde *o să* îl pui pe domnul Santoro? a întrebat el, aplecându-se din nou deasupra șurubelniței.

– Anul trecut Paul a stat în camera albastră, dar acum e un pic cam uzată; trebuie zugrăvită. Apartamentul însă are tapetul original, care e atât de frumos, un salonaș în care ar putea picta. Are o vedere splendidă către ocean, iar atunci când vântul bate pe deasupra acoperișului, se aude ca un fluierat. E o energie specială acolo sus.

– Asta pentru că William era un băiețel tare vesel. El și frații lui obișnuiau să se joace acolo tot timpul. Era etajul copiilor.

Marina și-a golit cana de cafea și gândurile i-au fugit la proprii copii care s-ar fi jucat acolo sus, dacă ea ar fi avut parte de o asemenea binecuvântare.

– Vine din Argentina; vreau să vadă tot ce are Anglia mai bun de oferit.

– Aici o să vadă, fără îndoială.

Harvey a tras vârtos de galerie pentru a se asigura că e bine fixată în perete.

– Eu zic că o să fie perfect, nu crezi? Bătrânicile mele o să aibă surpriza vieții lor când o să vină să-și petreacă săptămâna de vacanță. Sper doar să se ducă vestea și să mai apară clienți.

– O să vină, a liniștit-o Harvey. Viața are suișuri și coborâșuri, dar, ia aminte la ce-ți zic, după o cădere, întotdeauna urmează o urcare.

Marina şi-a coborât privirea către ceaşca goală.

–Oare sunt nebună pentru că-mi pun toate speranţele în Rafa Santoro? Nu am aflat mai nimic despre el. Din câte ştiu, ar putea fi şi un criminal în serie.

–Trebuie să ai încredere în instinctele tale. Eu simt că e un om bun.

–Chiar aşa?

Şi-a ridicat privirea către bătrân.

–Da, deşi nu pot spune dacă asta ne va ajuta să punem iar pe picioare locul ăsta.

–Suntem în genunchi, Harvey.

Bătrânul s-a oprit din lucru şi a privit în jos, către ea.

–Ştiu.

–Nu-mi place să vorbesc despre asta. Sper că dacă n-o spun cu voce tare, n-o să se întâmple.

–E adevărat că acum e linişte, dar e doar ceva temporar.

–Sper, Harvey. Avem nevoie de bani şi încă repede.

El a coborât de pe scară şi a rămas la baza ei, cu şurubelniţa atârnându-i pe lângă corp.

–Acum, ascultă la mine, Marina. Trebuie să mergi înainte. E ca atunci când umbli pe sârmă: dacă nu priveşti înainte, îţi pierzi echilibrul. Clienţii o să apară, lucrurile o să se rezolve. O să depăşim recesiunea la fel ca toţi ceilalţi şi totul o să treacă precum o furtună.

–Chiar vezi cer senin la orizont?

–În mintea mea nu încape îndoială.

–Îmi place mintea ta, Harvey. Aş vrea să mă cuibăresc în ea până trece vijelia.

El i-a zâmbit.

–Cred că etajul lui William va fi perfect pentru domnul Santoro. Ce-ar fi să dau un strat de vopsea în camera albastră?

–Bună idee.

–Mergem să aruncăm un ochi pe-acolo chiar acum?

–Da.

Marina s-a ridicat în picioare, nerăbdătoare.

–Hai să ne uităm şi la etajul lui William şi să vedem dacă mai e ceva de făcut acolo.

–Hai. Vocea ei s-a înseninat. Poţi să te ocupi de infiltraţie mai târziu.

Când Marina şi Harvey au trecut pe lângă recepţie, în drum spre scări, Jennifer şi-a întrerupt discuţia telefonică şi le-a zâmbit vinovată. Bătrânul i-a aruncat o privire mustrătoare, ştiind că, din nou, fata îşi îngăduise o convorbire personală.

–Trebuie să închid, Cowboy, a şoptit Jennifer după plecarea celor doi. N-ar trebui să vorbesc cu tine în timpul programului. O să fiu concediată.

Vocea de la celălalt capăt al firului a chicotit amuzată.

–Numai să facă ei vreo prostie şi o să plătească fata lor. Şi aşa e un punct slab.

–Oh, Nigel, nu-i corect.

–E o secretară inutilă şi şleampătă. Sylvia măcar e bine îmbrăcată şi aranjată cum trebuie.

–Clemmie e tânără.

–La fel şi tu, Jen, iar tu te mândreşti cu felul în care arăţi.

–Asta pentru că niciodată nu ştiu când ai putea da buzna aici precum John Wayne, cu mâna pe pistol.

–Mi-ar plăcea să am mâna *ta* pe pistol.

–E încărcat? a râs ea.

–Întotdeauna e încărcat, gata să-şi dea drumul la cea mai mică atingere.

–O, băiat obraznic ce eşti. Hai, sus pe cal!

–Pot să te văd în seara asta?

–Da.

–Atunci nu te mai sun.

–Dă-mi în schimb mesaje. Îmi place să primesc mesaje sexy.

–Te excită? a șoptit el, cu buzele foarte aproape de receptor.

–Da, i-a șoptit ea drept răspuns.

–Cât de tare?

–Atât de tare, încât mă înfierbânt.

–Și te uzi?

–Rușine să-ți fie, domnule Atwood!

–Îți place la nebunie.

–Ne vedem mai târziu.

–Același loc, aceeași oră. Mă duc să-mi lustruiesc pistolul.

–Ușurel, Cowboy. Nu-l freca prea tare.

–Nu-ți fie frică, scumpo. Partea cea mai bună ți-o las ție.

Când l-a găsit Jake, Grey era în bibliotecă, citind *The Times*. Chipul lui relaxat părea îmbătrânit și obosit, o umbră de tristețe atârnând deasupra lui precum un nor. Când și-a văzut fiul, tristețea i s-a risipit.

–Ah, Jake, a spus el, punând jos ziarul.

–Tată, m-am tot gândit cum să revitalizăm afacerea.

–Așa ai făcut?

–Da. Jake s-a cufundat în uriașul fotoliu de piele aflat în fața tatălui său. Trebuie să organizăm evenimente. Să atragem oameni cu interese comune.

–Ce ai în minte?

–Dineuri literare. Oricum, ceva de genul ăsta. Un soi de club. Oamenii plătesc ca să devină membri și pot veni să asiste la prelegeri. Este atât de liniște aici încât e descurajant. Avem nevoie de un aer de agitație.

–Păi, cu siguranță ai dreptate în privința asta.

–Știu că Submarina și-a găsit artistul casei. A rânjit răutăcios. Lasă-l o săptămână și o să seducă toate femeile din Dawcomb. Asta o s-o învețe minte!

–Nu fi rău, Jake. Marina trece printr-o perioadă grea. Ai și tu puțină înțelegere.

–Îmi pare rău. Doar că sare în ochi faptul că tipul e un crai.

–Nu cred că, dacă ar fi crai, și-ar mai petrece vara aici.

–OK, atunci nu crai, ci șmecher.

–Ideea ta e bună, a spus tatăl, pe un ton hotărât. Propun să începem cu o prelegere. Hai să ne gândim la un autor pe care ne-ar plăcea să-l invităm să vorbească, iar eu o să-i contactez editorul.

Grey era sincer entuziasmat de proiect. Iubea cărțile și erau mulți scriitori pe care și-ar fi dorit să-i cunoască.

–Bravo, Jake. Ești pe drumul cel bun.

–Vreau să fiu de ajutor, tată.

–Mulțumesc, apreciez asta.

Și-a urmărit fiul ieșind din cameră, cu un sentiment de mulțumire. Își dorea ca și fata lui să ia exemplu de la fratele ei și să se mai gândească și la alții.

Clementine se considera desconsiderată și nedreptățită, când avea atât de multe lucruri pentru care să fie recunoscătoare. Grey știa că asta era vina lui: o răsfățase. Dacă ar putea să vadă dincolo de propria persoană, i-ar putea înțelege un pic mai bine pe oamenii care o iubeau. Nu toate erau așa cum păreau la prima vedere. El nu o părăsise pe mama ei, fugind cu o seducătoare, cum credea Clementine, ci apucase mâna care îi fusese întinsă în hăul întunecos al disperării. Atât de mare fusese nefericirea lui încât se hotărâse să lase totul în urmă. Asta ar fi însemnat și să-i părăsească pe cei doi copii mici ai lui – dar, oricum, la ce le-ar fi fost de folos, așa demoralizat și dărâmat cum era? Marina îl salvase și îl readusese la viață. Sigur, Clementine nu avea să afle niciodată lucrurile astea decât dacă avea să-l întrebe care era varianta lui. Până în acel improbabil moment, tot ce putea el să facă era să-i întindă mâna și să aștepte răbdător ca ea s-o apuce.

În acea seară, Clementine stătea în barul Dizzy Mariner împreună cu Joe, Sylvia, Freddie și cu plictisitorii prieteni

al Sylviei, Stewart și Margret. Colega ei de birou domina conversația, povestind istorioare hazlii în felul ei strident, fluturându-și sânii în fața lui Freddie și dând de înțeles tuturor că, pe sub masă, mâna acestuia se cocoțase pe coapsa ei și urca tot mai sus. Clementine și-a dat peste cap paharul cu vin și n-a făcut nici o tentativă de a refuza atunci când Joe i l-a reumplut pentru a treia oară.

Îi privea pe cei din jurul ei ca printr-un panou de sticlă. Sylvia era neobrăzată, Freddie saliva, iar Margret părea la fel de inertă ca un șoarece mort. Poate chiar dăduse colțul – Clementine nu-și putea da seama –, pentru că femeia stătea acolo fără să clipească, fără să scoată o vorbă. Dacă ar fi fost în Londra, s-ar fi înconjurat cu oameni de genul ei, dar aici, în fundul pământului, ar fi putut la fel de bine să sfârșească într-o fermă plină cu animale.

Când au ajuns la desert, Clementine era beată criță. Lăsase ca alcoolul să-i amorțească simțurile. S-a alăturat discuției, spunându-și propriile istorioare și făcându-i pe toți să râdă mai tare decât la poveștile Sylviei, dar aceasta n-a băgat de seamă pentru că era mult mai interesată de mâna lui Freddie. Când bărbatul a urcat cât de sus se putea, Sylvia a sărit în picioare și i-a propus să iasă la o țigară. Clementine nu voia să rămână cu Joe, Stewart și Margret, așa că s-a ridicat și ea pentru a pleca, lăsând pe masă o bancnotă de douăzeci de lire.

Odată ajunsă afară, aerul rece a mai înviorat-o puțin. Joe nu era cu mult în urma ei. I-a înapoiat bancnota.

–De ce-mi dai asta? l-a întrebat ea.

–Fac eu cinste cu cina.

–Nu trebuie.

–Dar vreau.

Clementine a oftat. Nu voia să-i fie și mai îndatorată decât era deja.

–Mulțumesc, a răspuns ea morocănoasă.

El a strâns-o în brațe și a sărutat-o pe buze. Gura lui era mai plăcută decât și-o amintea.

– Știi că mi-ai spus că nu ești genul ăla de fată?

– Da.

El a sărutat-o din nou.

– Crezi că acum ai putea fi?

Ea a început să râdă.

– Nu știu, Joe...

– Vino la mine acasă.

– Să știi că nu te iubesc.

– Știu.

– Tu mă iubești?

– Te plac foarte mult.

– Păi, e un început. Cu toate astea, s-ar putea să n-ajung niciodată să te iubesc. Nu vreau să-ți frâng inima.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu inima mea.

– Bine. O să merg acasă la tine.

– O să mă lași să-ți fac ce-ai crezut că ți-am făcut, dar, de fapt, n-am făcut?

Ea a râs, somnoroasă.

– Poate.

Au făcut dragoste acasă la Joe. Clementine era prea beată ca să se bucure de moment. Pământul nu s-a zguduit, totuși a fost destul de plăcut. L-a lăsat dormind și a condus până acasă la primele ore ale dimineții, după ce se trezise suficient pentru a putea străbate drumurile înguste fără să facă vreun accident. Imaginea fostelor grajduri n-a umplut-o de bucurie, așa că a luat-o pe cărarea pe care Marina se plimbase de atâtea ori și a mers până la plajă. Nisipul părea auriu în lumina stranie, iar cât vedeai cu ochii marea se umfla și strălucea, până când luminițele care scânteiau la suprafața apei se amestecau cu stelele de pe cer. Tânăra a mers pe plajă, picioarele ei abia atingând valurile care se repezeau spre mal, gata s-o înhațe.

Frumusețea nopții a făcut-o pe Clementine să devină melancolică. Îi venea să plângă la vederea atât de multor stele. Ceva îi strângea parcă blând inima. Și-a dus mâna

la piept. Nu era o durere fizică, ci un sentiment profund pe care nu și-l putea explica.

S-a gândit la Joe. Poate că mai bine de-atât nu se putea. Poate că Sylvia avea dreptate și n-ar trebui să mai aștepte Marea Dragoste, pentru că așa ceva nu exista, cel puțin nu pentru ea. Și totuși, în seara asta, se simțise ca și cum sufletul i s-ar fi deschis, dornic ca ceva, sau cineva, să se strecoare înăuntru. S-a așezat, lăsându-și gândurile să se liniștească în tăcerea pașnică a golfulețului. Curând, a uitat de Joe, iar marea a legănat-o până când a adormit.

capitolul 7

Toscana, 1966

Pentru prima dată în tânăra ei viață, Floriana era îndrăgostită. Știa că era vorba de dragoste pentru că o ridica atât de sus încât aproape că putea atinge norii. Era sigură că dacă și-ar întinde brațele, s-ar înălța cu totul de pe pământ și ar zbura ca o pasăre, peste ocean, plutind fără grijă în bătaia vântului. Oh, dacă ar putea zbura, și-ar face cuib într-unul dintre acei pini cu coroanele în formă de umbrelă de pe domeniul La Magdalena și ar locui acolo pentru totdeauna.

Ce zi avusese! Abia aștepta să-i povestească prietenei ei, Costanza. Nu mai conta că mama ei fugise împreună cu frățiorul ei și o lăsase cu netrebnicul de taică-său, Elio. Nu mai conta că acesta era de cele mai multe ori beat și că ea trebuia să-l îngrijească așa cum ar face-o un adult. Nu mai conta nici că era săracă, pentru că azi îi fuseseră oferite bogății mai mari decât în cele mai extravagante vise ale ei. Trăsese cu ochiul la paradis, iar acum știa că, oricât de nesigură i-ar fi viața, un lucru era clar: se va mărita cu Dante și va locui în La Magdalena.

A străbătut cu pas săltat cărarea ce traversa câmpia, bucurându-se de macii sângerii care se legănau ușurel, ca pentru a-i face loc. Marea era calmă și la fel de albastră precum cerul care strălucea deasupra ei. Greierii țârâiau veseli, nevăzuți în iarba înaltă, iar fata a zâmbit, pentru că și ei îi umpleau inima de bucurie. În sfârșit, a ajuns în orașul etrusc Herba, acolo unde locuia împreună cu tatăl ei. Sunete familiare se înălțau în căldura verii: lătratul unui câine, țipetele ascuțite ale copiilor care se jucau,

strigătele sacadate ale unei mame care își certa fiul, mirosul de mucegai al pereților vechi și cel de ceapă prăjită.

Curând pășea grăbită pe pavajul de piatră, pe lângă case galbene cu obloane verde-închis, cu arcade largi și acoperișuri de țiglă roșie, spre centrul orașului. Văduve în straie negre stăteau așezate în prag ca niște ciori grase, cosând, bârfind sau învârtindu-și pe degete rozariile, cu ochii strâns închiși, murmurând rugăciuni de neînțeles. Câini slăbănogi tropăiau în umbra zidurilor, oprindu-se din când în când ca să adulmece câte ceva interesant, întârziind în ușa măcelăriei cu speranța că li se vor arunca niște resturi.

A luat-o pe strada îngustă care urca abrupt dealul și a trecut zorită pe sub șiruri întregi de frânghii pentru rufe. O femeie s-a aplecat pe fereastră pentru a-și pune la uscat șorțul plin de apă și a strigat-o, dar Floriana era prea ocupată pentru a-i face cu mâna, așa că și-a continuat fuga până când a ajuns în Piazza Laconda, care se deschidea în inima orașului precum o uriașă floare a soarelui. Acolo, dominând piața, se afla casa lui Dumnezeu, cea mai frumoasă clădire dintre toate: biserica Santo Spirito.

Acum aproape că rămăsese fără suflare și a încetinit goana, transformând-o într-un mers grăbit. Soarele scălda piața într-o strălucitoare lumină aurie, iar stoluri de porumbei ciuguleau în căutare de firmituri sau își curățau penele prăfuite în fântână. Un restaurant se întindea pe pavaj, umplând aerul cu miresmele uleiului de măsline și ale busuiocului. Turiștii ședeau la măsuțe, sub umbrele dungate, fumând țigări și bând cafea, în vreme ce localnici în vârstă, îmbrăcați cu veste, stăteau și jucau *briscola*.

Floriana nu a vorbit cu nimeni pe drum, deși era binecunoscută în oraș, din pricina ticăloasei ei mame, și era îndrăgită precum un câine de pripas. A mers direct la biserică pentru a sta de vorbă cu singurul Tată care o iubea necondiționat și care îi era mereu alături, orice s-ar fi întâmplat. Trebuia să-I mulțumească pentru norocul

ei, fiindcă, dacă nu ar fi făcut-o, se temea că acesta îi va fi luat, așa cum se întâmplase cu mama ei.

A pășit tăcută pe podeaua din piatră lucioasă, inspirând aroma de tămâie care umplea aerul, amestecându-se cu mirosul lipicios de ceară topită. Câțiva oameni se rugau în strane, siluetele lor întunecate stând îngenuncheate în umbră. Turiștii se plimbau în tricouri, vorbind între ei în șoaptă, în timp ce admirau frescele și icoanele. Foițele de aur străluceau în lumina lumânărilor, dând nimburilor din jurul capului Sfintei Fecioare, al lui Iisus Hristos și ale sfinților o strălucire nepământească. Floriana se simțea ca acasă pentru că venea aici de când se știa. Mama ei fusese foarte credincioasă, până în clipa în care păcătuise și, de rușine, îi întorsese spatele lui Dumnezeu. Oare nu-și dădea seama că Iisus îi primește pe păcătoși cu brațele deschise? Floriana păcătuia tot timpul; de exemplu, spiona pe domeniul La Magdalena și era plină de trufie, dar, cu toate astea, știa că Dumnezeu o iubește, poate chiar *pentru* toate astea, deoarece e cunoscut faptul că, asemenea fiului Său, El îi iubește cel mai mult pe păcătoși. La fel și părintele Ascanio, altfel ar rămâne fără serviciu.

Floriana a mers tiptil pe culoarul dintre bănci, către masa cu lumânări care se afla lângă perete, în dreapta naosului. În fiecare zi aprindea câte una, rugându-se pentru ca și tatăl ei să găsească pe cineva cu care să fugă, fiindcă se săturase să mai aibă grijă de el. Până acum Dumnezeu n-o ascultase. A crezut că Fecioara va fi mai înțelegătoare, fiind și ea mamă, dar nici aceasta nu părea să plece urechea la vorbele ei. Poate că nu-și dădeau seama că bărbatul era de-a dreptul inutil și o povară teribilă. I-ar fi fost mai bine fără el, atunci ar fi putut merge să locuiască împreună cu mătușa ei, Zita. Mătușa Zita era sora mamei ei. Era căsătorită cu Vincente și aveau deja cinci copii, așa că puteau face loc cu ușurință încă unuia. De fapt, abia dacă ar fi observat că au încă o gură de hrănit pentru că ea era mică și nu mânca mult.

Cu gândul ăsta și-a aprins lumânarea ca să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru Dante și La Magdalena. S-a rugat ca el s-o aștepte să crească, astfel încât să se poată mărita cu el. Apoi s-a strecurat într-o strană și a îngenuncheat pe pernuță. A privit în jur, la ceilalți oameni care se rugau, dorindu-și ca toți să plece astfel încât Dumnezeu să poată auzi ce are *ea* de spus. Trebuie să fie teribil de deranjant să asculți atâtea persoane care vorbesc în același timp. Dar ei n-au plecat, așa că Floriana n-a avut încotro și s-a gândit cât mai tare și mai clar cu putință.

A stat acolo multă vreme, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru fiecare copac, floare, pasăre și greiere pe care îl văzuse în acea dimineață. Era sigură că dacă Îl lingușește nițel, ar putea fi mai binedispus când ea va ajunge să-și înșire dorințele. În sfârșit, s-a apucat să-și recite lista mentală. Nu a cerut ca mama ei să se întoarcă înapoi, lucru care, de obicei, îi era cea mai aprigă dorință, pentru că simțea că nu poate cere prea multe, iar azi tânjea să se mărite cu Dante mai mult decât tânjea după mama ei. Spera doar că aceasta nu va afla niciodată.

Când a terminat, și-a făcut semnul crucii în fața altarului, zâmbind înțelegătoare către statuia lui Hristos răstignit, pentru că bietul om trebuie să fi obosit cumplit atârnând acolo toată ziua, și a plecat.

A găsit-o pe Costanza în curtea casei sale, citind la umbră, într-un balansoar. Fetița locuia într-o vilă mare aflată pe deal, chiar la marginea orașului, dar casa era la fel de ruinată ca și averea cândva ilustrei sale familii. Părinții ei erau aristocrați, purtând încă titlurile de „conte" și „contesă", ceea ce o impresiona la culme pe Floriana, al cărei tată era șoferul lor. Pe vremuri avuseseră un palat pe Via del Corso, în Roma, și o vilă la malul mării, pe eleganta coastă Amalfi. Dar tatăl suferise pierderi uriașe, pe care Floriana nu le înțelegea, și, când Costanza avea doar trei ani, fuseseră nevoiți să se mute în Herba, în casa de vacanță pe care, cândva, nu o foloseau decât vara,

timp de câteva săptămâni. Aici se izolaseră şi abia dacă mai socializau cu cineva. Dar Costanza era singuratică, ruptă de lume în palatul ei din vârf de deal, lucru care până şi pe mama ei cea snoabă o făcuse să-şi dea seama că fetiţa avea nevoie de compania copiilor de seama ei. Aşa că, în cele din urmă, contesa cedase şi, la vârsta de şase ani, o trimisese la una dintre şcolile locale.

O fi avut prietena ei o casă mare şi un titlu nobiliar, dar Floriana o întrecea de departe, datorită farmecului ei. Nu doar că era frumuşică, cu ochi mari şi o mutriţă de copiliţă jucăuşă, dar era încrezătoare în atractivitatea ei şi avea o isteţime instinctivă. Avea cele mai bune idei de jocuri şi părea neînfricată când poznele deveneau un pic periculoase, implicând marea sau stâncile.

Costanza nu era atât de binecuvântată din punct de vedere fizic, având trăsături greoaie şi un trup solid. Se temea de înălţimi şi de înec, admirându-şi prietena pentru curajul ei, pe când o privea cum se grozăveşte în faţa celorlalţi copii, făcându-i să-şi ţină respiraţia cu actele ei de eroism pentru care mamele lor i-ar fi bătut cu siguranţă. Dar era şi geloasă pe viaţa lipsită de griji a Florianei. Pe Costanza mama ei o punea să înveţe, să-şi facă ordine în cameră şi să-şi controleze manierele, în vreme ce tovarăşa ei de joacă nu avea pe nimeni care să-i spună cum să se poarte şi făcea doar ce-o tăia capul. Costanzei îşi exprimase părerea de rău când mama Florianei fugise, dar fata îi aruncase mila drept în faţă, pufnind din pieptul ei de copil de şase ani şi spunând:

–Până la urmă, cine are nevoie de o mamă?

Aşadar, Costanza ajunsese să o invidieze; era prea mică pentru a observa inima frântă din spatele bravadei.

–*Ciao*, a spus Floriana veselă, păşind în curtea în care lămâii creşteau în ghivece, iar roşiile înfloreau lângă peretele sudic al casei.

Costanza şi-a ridicat privirea din carte.

–*Ciao*. Apoi, remarcând mulțumirea de sine care i se citea Florianei pe chip, a întrebat-o: Ce-ai mai pus la cale?

–Sunt îndrăgostită, a răspuns fetița nepăsătoare.

–De cine?

Floriana s-a așezat lângă ea, împingând cu degetele de la picioare pentru a face scaunul să se legene.

–Îl cheamă Dante.

–Vrei să spui Dante Bonfanti, care locuiește în vila La Magdalena?

–Îl cunoști?

Floriana era puțin încurcată.

–Oarecum.

Costanza și-a frecat nasul. Adevărul era că nu-l întâlnise niciodată, dar părinții ei îi cunoșteau pe-ai lui, iar asta se punea la socoteală.

–Tocmai mi-a arătat grădinile. Ah, Costanza, sunt cele mai frumoase grădini pe care le-am văzut vreodată. Chiar sunt.

–Așa și trebuie. Au o armată de grădinari. Cândva, mama avea o grădină mare în Roma.

–Și aici aveți o grădină frumoasă.

–Dar nu e bine îngrijită. Nu mai avem bani pentru asemenea extravaganțe.

Nu știa exact ce înseamnă asta, dar mereu o auzea pe mama ei rostind expresia, însoțind-o, de obicei, cu un suspin trist.

–Grădinile de acolo sunt foarte bine îngrijite.

–Știi că e una dintre cele mai bogate familii din Italia?

–Pe bune?

–Tatăl lui Dante, Beppe, e unul dintre cei mai puternici bărbați din țară.

Floriana nu știa cum să reacționeze, așa că a rămas tăcută, așteptând-o pe Costanza să continue.

Aceasta se mândrea că știe mai multe decât prietena ei.

– Dante e băiatul cel mai mare, a reluat ea. Apoi s-a lăsat copleşită de invidie şi a continuat cu malițiozitate: E ca un prinţ, deci va trebui să se însoare cu o prinţesă. N-are rost să te îndrăgosteşti de el.

Vorbele ei au fost ca un pumnal înfipt în inima Florianei. Aceasta şi-a dus mâna la piept, apăsând cu putere pentru a opri sângerarea. Apoi şi-a amintit de Dumnezeu, de lumânarea pe care o aprinsese şi o scânteie de speranţă s-a aprins pentru a-i domoli durerea.

– Nu mă aştept să mă căsătoresc cu el, a spus ea degajată, adăugând şi un chicotit ca să pară mai convingătoare. Se pricepea de minune să disimuleze. Zice că pot veni ori de câte ori vreau. Părinţii lui sunt plecaţi în călătorie.

– Câţi ani are?

– Aproape nouăsprezece.

– Şi ce vrea de la o fetiţă de zece ani?

– Aproape unsprezece şi nu vrea nimic. Cred că i-a părut rău pentru mine.

– Ca tuturor celorlalţi. Ei nu ştiu cât de puternică eşti.

Costanza a înghiontit-o în joacă, părându-i brusc rău pentru că îi zdrobise entuziasmul.

– Data viitoare pot să vin şi eu? Mi-ar plăcea la nebunie să văd grădinile.

– O să mergem mâine. I-am arătat zidul dărâmat pe care mă caţăr ca să spionez.

– Pot să spionez şi eu?

– Sigur, dacă eşti în stare să-ţi ţii gura.

– Pot să-mi ţin gura.

– Şi să nu mă baţi la cap când sar jos ca să trag cu ochiul?

– Pot, pe cuvânt!

– Nu cred că va mai trebui să trag cu ochiul. El zice că o să aibă grijă de mine.

– N-ar fi bine să sunăm la poartă?

– E mai distractiv să te furişezi sărind zidul.

– Dacă o să spun numele tatălui meu, o să ne lase să intrăm.

– Nu avem nevoie de asta. O să ne cățărăm pe zid și-o să-l găsim pe Dante. O să-i facem o surpriză. N-o să se supere, acum e prietenul meu. O să mergem mâine-dimineață.

Acestea fiind zise, Floriana a înhățat câteva fructe din bucătărie și a coborât dealul, întorcându-se în oraș. Acum soarele se lăsa încet spre apus, dând luminii o melancolică nuanță arămie și aruncând pe cărare umbre lungi peste care fetița să sară. Floriana mesteca o smochină zemoasă și se gândea la Dante. Nu conta că el ar fi trebuit să se însoare cu o prințesă, pentru că dragostea era mai importantă decât titlurile nobiliare. La urma urmei, Cenușăreasa s-a măritat cu un prinț, iar ea era doar o servitoare care spăla vasele. Floriana iubea La Magdalena mai mult decât orice pe lume. Acolo era locul ei, în grădina cu sirene, citind o carte pe banca de lângă fântână. Nu conta că nu reușea să citească foarte bine, pentru că putea să învețe. Era isteață, putea să învețe orice.

A țopăit pe străzi spre poarta mare din zidul galben care cândva însemnase „acasă", dar care, odată cu plecarea mamei ei, se transformase într-o simplă ușă care indica locul în care locuia. A împins-o cu putere. Era mare, grea și dădea într-o curte. Pământul era acoperit cu dale printre care buruienile creșteau și înfloreau, până când erau tăiate fără fasoane de Signora Bruno. Femeia primise moștenire de la răposatul ei soț clădirea dărăpănată, cu mici apartamente de închiriat. Balconașe drăguțe din fier dădeau spre curte, decorând, din loc în loc, pereții care stăteau să se dărâme cu ghivece de flori sau, mai des, cu frânghii pline de rufe care se uscau la soare.

Când a văzut-o pe fetiță intrând, Signora Bruno s-a oprit din treabă și s-a sprijinit în mătură. Orice scuză era bună pentru o pauză.

– Nu mă îndoiesc că taică-tău este la Luigi, proptind barul.

A privit-o pe Floriana cu suspiciune, în vreme ce fetița sărea peste trepte și se așeza pe scară.

– Ce pui la cale? Arăți ca un șoarece care a mâncat toată brânza.

– Sunt îndrăgostită, Signora Bruno.

Femeia s-a uitat la ochii umezi ai copilei și a început să râdă, făcând alunița să-i tremure pe obraz.

– Cine-ți bagă ideile astea în cap? Ca să vezi, un copil de vârsta ta să se gândească la asemenea lucruri. Dragoste! A plescăit din limbă. Iubești când ești tânăr și nu știi cum stă treaba. Până când cineva îți frânge inima și-ți dai seama că ți-e mai bine fără.

– Asta-i trist, Signora Bruno.

Floriana părea sincer înțelegătoare.

– Cine-i norocosul?

– Îl cheamă Dante Bonfanti.

Femeia a privit-o uimită.

– Dante Bonfanti? Unde l-ai cunoscut?

– Trăgeam cu ochiul la casa lui de dincolo de poartă, așa că m-a invitat să intru. Vila La Magdalena e cel mai frumos loc din toată lumea.

– Dacă aș fi în locul tău, eu aș sta departe de ei, a spus Signora Bruno, cu un aer sumbru. Nu sunt oameni buni.

– Dante este, a protestat Floriana.

– Așa o fi, dar taică-său e un bărbat tare periculos. Lasă-i în pace și stai aici, jos, unde ți-e locul.

– Dar îl iubesc.

Bătrâna i-a zâmbit cu indulgență.

– Ești prea mică pentru dragoste – nu că n-ai merita-o, ia aminte. Dintre toți copiii din Herba, tu meriți cel mai mult să fii iubită.

Floriana s-a uitat la gleznele groase ale femeii și la șosetele ei de culoarea pielii care i se încrețeau pe gambe, întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu Signor Bruno.

– Unde e soțul dumneavoastră?

– E mort.

–Îmi pare rău.

–Mie nu. Era greu cu el.

–Şi cu tata e la fel.

Signora Bruno a cloncănit ca o găină.

–Taică-tău... A scuturat din cap. E o povară pentru tine, asta e. Nu-i bine. Ar trebui să-şi asume nişte responsabilităţi.

–Credeţi că o să moară curând?

Chipul femeii s-a întunecat de milă.

–Nu, *cara*, n-o să moară curând.

–Păcat, a spus Floriana, ridicând din umeri.

–Nu vrei să moară, nu-i aşa?

Signora Bruno părea şocată şi un pic confuză. Şi-a pus jos mătura şi a venit să se aşeze pe treaptă, lângă fetiţă, strecurându-şi trupul moale în spaţiul micuţ dintre copil şi balustradă.

–Ştiu că nu este tatăl pe care ţi l-ai dori. A fost de două ori la închisoare şi bea prea mult. Chiar nu-i nici o surpriză că mama ta l-a părăsit. Dar pe tine? Nu ştiu de ce ea te-a părăsit pe tine – o făptură mică şi lipsită de apărare – şi l-a luat pe frăţiorul tău. Presupun că el era prea mic să fie lăsat cu un tată care nu e în stare să aibă grijă de el.

Şi-a pus braţul în jurul Florianei, care a tresărit.

–Ar fi trebuit să te ia şi pe tine, dar întotdeauna a fost egoistă, probabil că s-a gândit că Zita o să te îngrijească în locul ei. Dar şi soră-sa e la fel de inutilă. Unde e Zita când ai nevoie de ea, eh? Nu e în stare să-şi controleze nici măcar propriii copii. Un copil e un dar de la Dumnezeu, mama ta ar fi trebuit să ştie asta.

–Dumneavoastră aveţi copii?

–Sunt mari acum, locuiesc la Roma.

–Vă e dor de ei?

–Da, *cara*, îmi e.

–Credeţi că mamei îi e dor de mine?

Signora Bruno a simţit cum i se strânge inima şi n-a mai ştiut ce să spună.

—Cred că îi este, scumpo.

—Acum nu prea mai contează.

—Ce nu contează?

—Dacă se întoarce sau nu, pentru că sunt îndrăgostită. Nu mai am nevoie de mamă, să știți.

—Spui o grămadă de prostii, zău așa. Signora Bruno și-a tamponat ochii cu șorțul. Uite ce zic eu: du-te și ia-l pe taică-tău, iar eu o să te ajut să-l bagi în pat.

—Mulțumesc.

Signora Bruno s-a ridicat încet, genunchii trosnindu-i și pocnindu-i în timp ce îi îndrepta.

—Fiecare copil merită o mamă. La vârsta ta n-ar trebui să faci așa ceva, a oftat ea.

Floriana a urmat-o de-a lungul curții. Dar, nimic nu mai conta, pentru că a doua zi avea să-l întâlnească pe Dante.

Floriana și-a găsit tatăl la Luigi, chiar după colț de locuința lor, pe Via Roma. Stătea cocoșat deasupra barului, cu un pahar gol în mână. Luigi îi refuza încă o băutură, iar Elio începea să se enerveze. Floriana s-a apropiat, iar grupul de bărbați care încerca să-l convingă să se ducă acasă s-a despărțit, pentru a-i face loc.

—*Papa*, a spus ea, trăgându-l de mânecă. E timpul să mergem acasă.

Tatăl s-a uitat în jos către ea, nervos, cu ochii lui apoși, reci și străini.

—Să te duci tu acasă, secătură! i-a răspuns.

Luigi și ceilalți bărbați au sărit, cu furie, în apărarea ei.

—Nu poți să te porți așa cu fiica ta, Elio. Acum du-te acasă și fii un tată bun.

Floriana mai auzise toate astea și nu era câtuși de puțin rușinată de el. Dacă simțea ceva, simțea că e sătulă până în gât de rutina asta obositoare, noapte după noapte. O uimea faptul că tatăl Costanzei încă îl mai angaja.

Se întreba dacă nu cumva și lui îi părea rău pentru ea și îl ținea în serviciu de milă. Se gândea că tatăl ei nu poate conduce prea bine cu mâinile lui tremurânde și vederea încețoșată.

În sfârșit, l-au convins să plece acasă și au urmărit, cu îngrijorare, cum fetița îl ajuta să iasă pe stradă, cu toate că abia îi ajungea până la talie. El se sprijinea de ea de parcă ar fi fost un baston, mârâind și mormăind vorbe de neînțeles. Când au ajuns la ușa casei, Signora Bruno era acolo, așa cum promisese. Ea a pus brațul bărbatului peste umerii ei lați și l-a săltat cu efort pe scara îngustă, în apartamentul lor. Înăuntru, l-a lăsat să cadă pe pat. Floriana i-a scos pantofii, în vreme ce Signora Bruno trăgea draperiile, observând o gaură pe una dintre ele și o pată pe cealaltă. Nimeni nu se putea aștepta ca un copil de zece ani să spele și să coasă draperii. Era suficient că fetița spăla hainele, așa cum o învățase Signora Bruno după plecarea mamei ei.

„Acum va trebui să fii tu mamă", îi spusese ea atunci, iar copila o ascultase curajoasă, încercând să nu plângă. Floriana avea un fel de a-și umfla pieptul și de a-și ridica bărbia astfel încât să pară puternică.

Signora Bruno a privit-o cum își învelea tatăl cu o plapumă vătuită. Acesta a prins-o de mână și a început să plângă în hohote, fața boțindu-i-se precum o cârpă de vase udă.

–Iartă-mă, a murmurat el.

–Culcă-te, *papa*.

–Ar trebui să fiu un tată mai bun pentru tine. De mâine nu mai beau, promit.

–Spui asta în fiecare seară. E plictisitor.

–Mama ta e de vină pentru că ne-a părăsit. Dacă nu ne-ar fi lăsat, totul ar fi fost bine.

–Ai început să bei cu mult înainte de plecarea ei.

–Te înșeli.

–Poate că a plecat pentru că te îmbătai.

–Nu știi ce vorbești. Am iubit-o și l-am iubit pe fiul nostru. Unde or fi acum? Oare o să-i mai văd vreodată? Ce fel de băiat o fi devenit de când a crescut? Probabil că nici nu-și mai amintește de mine. Dar îi iubesc și te iubesc și pe tine. Beau ca să-mi înec amarul vieții mele nenorocite. Beau ca să uit de vinovăție, pentru că nu ți-am fost un tată bun. Iartă-mă, Floriana. Micuța mea Floriana.

A întins mâna și i-a atins fața.

–Dormi, *papa*.

Bărbatul a închis ochii, iar mâna i-a căzut pe pat, lângă el. Fata l-a privit câteva clipe, căutând în zadar părintele pe care și-l dorea.

–Ai destulă mâncare? a întrebat-o Signora Bruno în vreme ce ieșeau din cameră și închideau ușa.

–Da.

–O să fii bine?

–Sigur. A dat din umeri. Uneori mă gândesc că mâine-dimineață o să fie mort.

–Și-atunci ce-ai face?

–Aș merge să locuiesc cu mătușa Zita.

–Ea are destui copii de hrănit.

–Nu mănânc mult.

–Dar o să crești, și atunci o să mănânci o grămadă.

–Când o să cresc, o să mă mărit și o să locuiesc într-un palat.

–În copilărie toți visăm să locuim în palate. Uită-te unde locuiesc eu acum. Nu este chiar palatul din visele mele.

–Dar eu m-am rugat pentru asta.

–Dumnezeu nu îndeplinește întotdeauna dorințele, Floriana.

–Știu. Dar mi-e dator.

Femeia a zâmbit văzând istețimea copilului.

–În cazul ăsta, cu siguranță o să te transforme într-o prințesă.

–O să vedeți, a răspuns Floriana cu bucurie. Dacă o să fiți bună, o să puteți veni să lucrați pentru mine.

–Păi, vă mulțumesc, *signorina!* Bătrâna a continuat să râdă în vreme ce cobora scările până în curte. Ar fi bine să se întâmple curând, astfel o să fiu oale și ulcele.

Floriana a mâncat o bucată de pâine cu brânză și a băut un pahar cu lapte. Prin perete, l-a auzit pe tatăl ei sforăind și s-a strâmbat. Făcea ca un porc. După masă, și-a pregătit baia. Dacă avea să se vadă cu Dante a doua zi de dimineață, trebuia să arate cât mai bine. S-a frecat cu sârg de sus până jos în apa caldă și s-a spălat pe cap, petrecând mult timp pentru a se pieptăna cu migală, până când toate nodurile au dispărut. Și-a tăiat unghiile de la picioare, iar pe cele de la mâini le-a dat cu ojă, așa cum o văzuse făcând pe mama ei. Și-a frecat dinții până când aceștia au ajuns să sclipească. I-a fost greu să găsească o rochie care să nu fie murdară sau prea mică, dar a scos la iveală una albă, imprimată cu floricele roșii, pe care n-o mai purtase niciodată pentru că se păta foarte ușor. O să fie atentă să nu se cațere prin copaci. Într-o zi o să aibă o garderobă plină cu rochii frumoase – rochii de zi și de seară –, toate curate și călcate, atârnând pe umerașe de mătase, într-o cameră special amenajată pentru hainele ei. O să aibă o menajeră care să o îngrijească și să țină totul în ordine.

S-a așezat pe pervazul ferestrei din dormitorul ei, cu privirea pierdută printre stelele strălucitoare. Dacă s-ar mărita cu Dante, poate că și mama ei s-ar întoarce, mândră de fiica ei care s-a căsătorit așa de bine. Ar sta în grădina cu sirene și i-ar spune cât de rău îi pare că a fugit, iar Floriana ar ierta-o pentru că ar înțelege.

Sforăiturile din camera alăturată au devenit mai puternice. Probabil că a fost de nesuportat să-și împartă patul cu un bărbat care sforăia precum un porc.

capitolul 8

În dimineața următoare, cele două fetițe traversau câmpul de maci, spre domeniul La Magdalena. Costanza observase numaidecât rochia frumoasă a prietenei sale și părul ei strălucitor, iar acum era cuprinsă de invidie. În realitate, Floriana avea atât de puțin, și totuși, în acea dimineață, în timp ce mergea încrezătoare pe câmp, părea să aibă totul. Costanza o urma târându-și picioarele, plină de ranchiună.

– Dacă nu vrei să vii, nu ești obligată, a spus Floriana, oprindu-se câteva clipe astfel încât prietena ei s-o poată ajunge din urmă.

– Vreau.

– Atunci hai mai repede.

– Ce atâta grabă? La Magdalena nu pleacă nicăieri.

– Dar Dante ar putea.

– Nu trebuia să te îmbraci frumos pentru el, să știi. O să se uite la tine ca la un copil, fie că ai pe tine cea mai bună rochie a ta sau pe aia zdrențuită cu care umbli de obicei.

– Nu m-am îmbrăcat frumos pentru el, a răspuns Floriana.

– Atunci pentru cine?

– Pentru mine, prostuțo. Signora Bruno mi-a spus că de acum sunt aproape matură și ar trebui să am mai multă grijă de mine.

– Mama nu mă lasă nici măcar să ies din casă dacă nu mi-am periat părul și nu m-am spălat pe față. E *atât* de enervantă.

Floriana i-a aruncat o privire Costanzei. În rochița ei albastră, perfect călcată și cu sandalele curate, arăta infinit mai gătită decât ea. Părul ei lung și bogat era pieptănat

astfel încât să-i lase fața liberă, fiind prins cu panglici albastre. Lucrurile chiar stăteau cu totul altfel când aveai o mamă căreia să-i pese. Floriana a continuat să meargă, alungându-și din minte gândul la absența ei mamă.

– Și dacă nu e acolo? a întrebat Costanza, îngrijorată.

– Tot o să ne băgăm nasul prin grădină. Știu unde sunt toate, acum că mi-a arătat.

– Dar dacă dăm peste cineva? Sigur au o grămadă de servitori.

– Am fost văzută cu el ieri. Acum toți mă știu.

– Ar putea chema poliția.

– Bineînțeles că n-o s-o facă. Ce le-ar putea face două fetițe ca să se simtă amenințați? Nu prea arătăm a țigănci, nu-i așa?

– Am putea da de necaz. Beppe este un bărbat foarte puternic.

– Și ce? E și el om ca noi toți. Nu mai fi așa fricoasă.

– Sunt doar rațională.

– Ei bine, nu mai fi. Rațiunea nu e distractivă.

În sfârșit, stăteau în fața uriașelor porți negre de fier și priveau înăuntru.

Vila cea galbenă se ițea cochetă dintre chiparoșii care mărgineau aleea.

– Într-adevăr, e un *palazzo* tare frumos, a spus Costanza cu admirație.

– E mai mult decât atât. E magic.

– Am văzut o grămadă de case din astea, să știi.

– Pun pariu că ai văzut.

– De fapt, casa noastră din Portofino semăna foarte mult cu asta.

– Păcat că tatăl tău a pierdut-o.

– De fapt, nu e deloc păcat. E greu să îngrijești o clădire atât de mare.

– Nu și dacă ai oameni care s-o îngrijească în locul tău.

–Păi sigur că aveam servitori. O grămadă de servitori.

–Aici l-am cunoscut pe Dante ieri, a spus Floriana visătoare.

–E clar că n-o să vină.

–Ba o să vină.

–Cred că ar trebui să plecăm acasă acum.

–Ţi-e frică.

–Nu mi-e. Pur şi simplu nu cred că e prea grozav să ne agăţăm de porţile astea ca doi câini vagabonzi.

–Dacă n-o să vină, o să ne căţărăm pe zid.

–Îmbrăcate în rochii?

–Nu-i problemă. Le putem da jos.

Costanza era oripilată.

–Să le dăm jos?

–Da, le dăm jos şi le aruncăm peste zid, ne căţărăm şi le îmbrăcăm la loc când ajungem dincolo. Simplu.

–Glumeşti!

–Nu, nu glumesc. Hai, o să-ţi arăt.

Floriana s-a îndepărtat, ţopăind fără nici o grijă, conducând-o pe Costanza de-a lungul graniţei pe care o cunoştea atât de bine, urmărind linia zidului până când au ajuns în locul în care acesta se prăbuşise, devenind suficient de scund pentru a putea fi escaladat.

–Dacă ne aşezăm în vârf, ne putem uita în grădini. Sunt atât de frumoase.

–Eu nu vreau să mă sui. Mama o să mă omoare dacă îmi găuresc rochia.

–Atunci scoate-o.

Costanza s-a uitat îngrozită cum Floriana se dezbracă şi rămâne goală, cu excepţia unei perechi de chiloţei albi, atât de uzaţi încât căpătaseră o nuanţă de gri. Încă mai avea corpul unui copil de opt ani. Pe de-altă parte, Costanza era mai voluptuoasă şi deja începuseră să-i crească sânii.

–Nu fac aşa ceva, a protestat ea în vreme ce Floriana făcea un mic dans pentru a o tachina.

–Mă simt eliberată când nu port haine. E amuzant!

–Ești prea mare ca să mai dansezi fără nimic pe tine.

–Bine. Atunci n-o face.

Floriana s-a oprit din dans, aruncându-și rochia peste gard cu un hohot de râs.

–Hopa sus! Sper că nu e vreun câine pe partea cealaltă!

A început să se cațere ca o maimuțică. Odată ajunsă sus, s-a așezat mândră pe zid, zâmbind către prietena ei rămasă jos.

–O să te ajut! Hai!

Costanza s-a întins și a luat-o de mână.

–Pune-ți piciorul în gaura aia ca să te salți.

Costanza a făcut cum i s-a spus și, încet, cu multă grijă și teamă, i s-a alăturat prietenei ei.

–Nu cred că ai făcut așa ceva, a spus Costanza îmbujorată, netezindu-și rochia. Dacă te-a văzut cineva?

–Cine să mă vadă?

–Eu, a venit o voce din cealaltă parte a zidului.

Floriana s-a uitat în jos și îl văzu pe Dante întinzându-i rochia.

–Nu mă uit, a spus el, punându-și cealaltă mână în fața ochilor.

Cu un hohot de râs, și deloc rușinată, ea a luat rochia și a îmbrăcat-o, trăgând-o peste umeri.

–Pot să mă uit?

–Sigur că poți, a răspuns ea, încheindu-și nasturii. Oricum nu e nimic de văzut.

Costanza se înroșise până în vârful unghiilor, închipuindu-și cât de oribil ar fi fost dacă ar fi făcut prostia să-și imite prietena și să-și arunce rochia peste zid. Deja era destul de rău că fusese prinsă intrând neinvitată pe proprietatea lui.

–Cine e prietena ta? a întrebat el, îndreptându-și privirea semeață către Costanza.

–Costanza Aldorisio, l-a informat Floriana.

– Nu cumva îi cunosc pe părinții tăi?

– Ba da, a răspuns Costanza.

– Contele Carlo Aldorisio?

– Da.

Vocea ei nu era mai mult decât o șoaptă.

– Păi, doar n-o să stați acolo toată dimineața. Hai să vă dăm jos pe amândouă.

Și-a întins mâinile, pe care Floriana le-a apucat fără nici o ezitare, și a ajutat-o să sară pe iarbă.

Costanza era timidă și l-a luat de mâini copleșită de rușine. Era atât de frumos încât îi dădea dreptate Florianei că se îndrăgostise de el. În viața ei nu mai văzuse pe cineva care să arate atât de bine. A sărit pe pământ, conștientă, pentru prima dată, de cât de grea trebuie să fi părut în comparație cu prietena ei.

– Deci *tu* ești micuța Costanza Aldorisio, a reflectat el, zâmbindu-i. Ne-am mai întâlnit, dar n-ai cum să-ți aduci aminte, erai prea mică.

– Adevărat?

– Ai venit aici cu părinții tăi.

Ea l-a aprobat cu un aer tâmp.

– Și tu faci pe spioana?

Costanza s-a făcut roșie ca focul.

– Nu. Eu nu. Doar Floriana.

– Așadar, tu ești Spionul Singuratic, nu-i așa? s-a adresat el Florianei.

– Nu cred că e cineva care să-ți iubească grădinile mai mult decât mine.

– Cred că ai dreptate în privința asta.

– Putem să mergem din nou în grădina cu coloane? Mi-ar plăcea să i-o arăt Costanzei.

– Sigur că putem.

În acel moment, Noapte Bună a ieșit țopăind dintre copaci. Costanza a țipat speriată când cățelul s-a repezit entuziasmat către ele.

–Noapte Bună! a exclamat Floriana, aplecându-se pentru a-și întâmpina prietenul cu brațele deschise.

–Nu te teme, Costanza, a spus Dante, punându-i o mână protectoare pe umăr. E foarte prietenos.

Fetița s-a uitat cum câinele se aruncă în îmbrățișarea Florianei, mai-mai s-o dărâme.

–Nu-i așa că-i adorabil! Uite, iar mă linge!

–Nu-ți plac animalele? a întrebat-o Dante pe Costanza.

–Nu, i-a răspuns ea.

–Eu le ador, a izbucnit Floriana. Mi-aș dori să am un câine. Un tovarăș care să fie mereu lângă mine și care să mă iubească fără rezerve. Mi-ar plăcea asta.

–Poți să-l împrumuți pe Noapte Bună ori de câte ori vrei, a spus Dante, găsindu-i încântarea molipsitoare. Hai, să mergem și să stăm în grădina mamei.

Și-a băgat mâinile în buzunare și a pornit către casă. Noapte Bună a simțit ceva mișcându-se în tufișuri, a ciulit urechile, și-a îndreptat coada, apoi a făcut un salt pentru a vedea ce e acolo. Floriana i-a zâmbit prietenei sale, de parcă ar fi spus: „Ți-am zis eu că-i frumos?"

Iar Costanza i-a răspuns cu un zâmbet neliniștit, simțindu-se mai bine, acum că făcuseră cunoștință așa cum se cuvine.

S-au plimbat prin grădini, minunându-se de statuile din marmură și de tufele tăiate perfect în formă de sfere. Câțiva grădinari lucrau printre straturile cu flori, stropind înainte ca soarele să devină prea fierbinte și plivind, aruncând buruienile în roabe. Când l-au văzut pe Dante, s-au oprit din lucru, apoi și-au scos pălăriile, dând din cap cu respect. Floriana i-a observat, simțindu-se mândră că merge alături de un om atât de important.

Dante zâmbea indulgent în vreme ce fetițele sporovăiau cu entuziasm. Costanza a uitat de neliniște și a lăsat-o pe Floriana să-i arate totul, de parcă locul i-ar fi aparținut deja. Când au ajuns în grădina cu sirene, fetița s-a așezat și a dat de știre că acela e locul ei favorit pentru că acolo

poate asculta păsărelele din copaci și susurul apei din fântână, simțind razele soarelui pe chip.

– Ăsta e raiul, a declarat ea simplu, lăsându-se pe spate și închizând ochii. Un loc așa frumos ca ăsta trebuie să fie casa lui Dumnezeu, nu-i așa? Când nu e la biserică.

Dante a râs și i s-a alăturat pe bancă.

– Poate că biserica e serviciul lui, ca și cum ar merge la birou, iar aici vine ca să scape de toți oamenii ăia care-i cer lucruri imposibile.

– *Eu* nu-i cer lucruri imposibile, a spus Floriana. Niciodată nu L-aș stresa.

– Ce-i ceri *tu*, *piccolina?*

Ea a zâmbit, cu un aer secretos.

– Nu pot să-ți spun. Dacă îți spun, va trebui să te omor.

– Păi, atunci ai face bine să nu-mi spui.

– Cere să se întoarcă mama ei, s-a oferit Costanza să răspundă, simțindu-se acum mai încrezătoare și un pic geloasă pentru că el tocmai îi spusese Florianei „micuțo", de parcă ar fi cunoscut-o de multă vreme și ar fi îndrăgit-o. S-a așezat pe una dintre celelalte bănci.

– Unde e mama ta?

– A fugit cu un bărbat pe care l-a cunoscut la piață, a răspuns Floriana nepăsătoare.

Având în vedere că urma să se mărite cu Dante, el putea foarte bine să știe totul despre ea.

– Îmi pare rău.

– Și mie. Obișnuiam să-mi doresc ca ea să mă fi luat și pe mine, dar, dacă ar fi făcut-o, n-aș mai fi stat acum în locul ăsta superb.

Dante a privit-o curios.

– Preferi să fii aici decât cu mama ta?

– Bineînțeles. Nu cred că mama are o grădină ca asta. S-ar putea să aibă o viță – până la urmă omul cu care a fugit vindea roșii.

A râs de parcă nimic n-ar fi contat.

–Așadar, locuiești cu tatăl tău?

–E șoferul tatălui meu, a adăugat Costanza plină de importanță.

–E inutil, a spus Floriana.

Dante s-a încruntat, părând brusc descurajat.

–Vino, vreau să-ți arăt ceva. S-a ridicat. O surpriză.

Floriana a dat din umeri pentru a alunga gândul la tatăl ei și a zâmbit din nou.

–Ador surprizele, a spus ea, radiind.

Fetele l-au urmat pe poarta din zid, în grădina ornamentală unde trepte de piatră urcau către casă într-o curbă grațioasă. Un bărbat în salopetă verde grebla pietrișul, purtând pe cap o pălărie albă pentru a se proteja de soare. Un altul stropea gardul viu cu un furtun. Un motan gri dormea pe balustradă, iar Floriana a sărit într-acolo să-l mângâie.

–E al tău?

–Nu prea aparține nimănui, a răspuns Dante. Încă un animal vagabond.

–Ești norocos. Mi-aș dori să pot adopta un animal rătăcit.

–Ți-aș zice că-l poți adopta pe el, dar el s-ar întoarce aici unde știe că va fi hrănit.

–Nici nu-mi trece prin cap să-l iau de-aici. Uite, e ca un prințișor adormit la ușa palatului. Ar fi tare nefericit în micul meu apartament.

–Taică-tău probabil că l-ar jupui, a spus Costanza.

–Nu, n-ar face-o, a răspuns Floriana pe un ton defensiv. Dar nu l-ar plăcea.

Dante a privit-o intrigat. Ea însăși era ca o mâță rătăcită – o pisicuță curajoasă și independentă care, de fapt, își dorea să aibă cineva grijă de ea. A continuat să meargă înspre cealaltă parte a grădinii, unde, în spatele unui străvechi perete din piatră era plantată *o pădurice de măslini*. Printre pomi se aflau smochini, meri, cireși și portocali, alături de niște uriașe vase din teracotă, cu capace,

folosite cândva pentru păstrarea măslinelor. Pământul era presărat cu sute de floricele galbene care scoteau capul din iarba înaltă, iar de-a lungul peretelui se înșirau eucalipți răsuciți, stând de pază ca niște bătrâni decrepiți.

—E o surpriză minunată! s-a entuziasmat Floriana, bucurându-se de încă o grădină uluitoare.

—Încă n-ai văzut surpriza, a râs Dante, cu mâinile în buzunare, cercetând împrejurimile în căutarea a ceva. Ah, uite-l!

Floriana și Costanza i-au urmărit direcția privirii pentru a vedea un păun magnific care ciugulea pământul, cu penele lui albastre strălucindu-i pe pieptul parcă dat cu ulei.

—Ți-am zis eu că sunt păsări rare în grădina asta, a spus Floriana. E superb. Are un nume?

—Nu. E doar Păun.

—Ce leneș ai fost să nu te gândești la un nume. Atunci o să mă gândesc eu la unul. Și-a îngustat ochii, apoi a rânjit veselă. Michelangelo.

—Un pic cam măreț, nu-i așa?

—Da, măreț pentru un păun măreț. Trebuie să-și țină rangul pe aici, așa că hai să-i dăm un nume faimos.

—Mușcă? a întrebat Costanza, ușor agitată.

—Nu cred că i-ar plăcea să te apropii prea mult, a răspuns Dante precaut.

Floriana i-a ignorat pe amândoi și s-a îndreptat în liniște către păun, cu mâna întinsă, oferindu-i prietenia.

—Atenție, *piccolina*.

Dante și Costanza o priveau cum se apropie de el. Michelangelo a ridicat capul și s-a uitat îngrijorat la Floriana. Pe măsură de fetița înainta, el a făcut un pas înspre ea, curios să vadă ce ține în mână. Cu mișcări smucite a măsurat-o din cap până în picioare, iar ea i-a șoptit încurajări, furișându-se tot mai aproape.

În sfârșit, l-a atins. El s-a încordat, dar n-a ciupit-o, în vreme ce ea își trecea blând degetele peste pieptul lui mândru, netezindu-i penele care aveau moliciunea blănii.

–Cred că te place, a spus Dante.

Costanza își dorea să nu-i fi fost atât de frică. În acel moment pasărea și-a deschis penele splendide într-un evantai scânteietor.

–Acum *știu* că te place, a râs Dante.

–Ești o pasăre foarte specială, nu-i așa, Michelangelo? a șoptit Floriana. Cred că-i place noul lui nume.

–E foarte distins.

–E mai bun decât Păun. Ție ți-ar plăcea să ți se spună Bărbat?

–Nu prea.

–Îi place Michelangelo.

A îngenuncheat pe iarbă, așezându-și mâna pe spatele păunului. Pasărea s-a bucurat de mângâierile ei vreme de câteva clipe, apoi s-a îndepărtat.

–S-a săturat, a spus ea. Cum se înțelege cu motanul?

–Sunt în relații cordiale, a răspuns Dante. Nu-l place pe motan nici pe jumătate din cât te place pe tine.

Au înconjurat livada, urmați de Michelangelo, care era la fel de curios în privința Florianei ca și Dante.

–Sora mea va sta aici o săptămână, cu niște prieteni. Ar trebui să veniți să folosiți piscina, a spus el.

–O, nu știu dacă ar trebui, a spus repede Costanza.

–De ce nu? a întrebat Floriana. Mi-ar plăcea s-o cunosc pe sora ta. Câți ani are?

–Șaisprezece. Mai am una de treisprezece, Giovanna, care e în Mexic, cu părinții mei.

–Este doar puțin mai mare decât noi, i-a spus Floriana Costanzei.

–Nu cred că ar trebui să deranjăm. Mai ales dacă Giovanna nu e aici.

–Damianei i-ar plăcea să vă aibă prin preajmă. Îi plac copiii mai mici cu care poate face instrucție.

–Nu știu... a mormăit Costanza îngrijorată.

–Nu puteți sta pe zid să spionați tot timpul. I-a făcut cu ochiul Florianei. Ai fi mai fericită dacă aș suna-o pe mama ta și te-aș invita formal?

Costanza era ușurată. Umerii i s-au relaxat și a zâmbit.

–Da, te rog.

–Cât despre tine, *piccolina*, pe cine să sun?

–Pe nimeni, a spus ea cu nepăsare.

–Pe nimeni?

El a ridicat o sprânceană.

–Da.

Fata a dat din umeri de parcă n-ar fi contat câtuși de puțin.

–Nimănui nu-i pasă.

În acel moment, uitându-se la chipul poznaș care se ridica înspre el sfidător, Dante și-a dat seama că, la modul fratern, *lui* îi păsa.

Tânărul s-a ținut de cuvânt și, în acea seară, a sunat-o pe mama Costanzei. Aceasta a fost încântată că fiica ei fusese invitată pe domeniul La Magdalena pentru a înota cu sora lui, Damiana, iar Dante a sugerat ca fetița s-o ia și pe prietena ei, Floriana, pentru a-i ține companie.

–Este fata șoferului lui Carlo, a explicat înfumurată contesa, de parcă s-ar fi scuzat pentru originea nepotrivită a copilului. E o fetiță dulce, iar Costanzei îi place s-o aibă prin preajmă. Eu o tolerez de dragul fiicei mele, deși aș prefera ca ea să-și facă prieteni din aceeași clasă socială.

–E bine-venită aici, a spus Dante, râzând în sinea lui de înfumurarea femeii.

–O s-o trimit pe menajera noastră cu ele.

–Desigur.

–Te rog, mulțumește-i Damianei pentru invitație.

–Îi transmit.

–Sper că fetele nu vor face probleme.

–Sigur că nu. Va fi o plăcere să le avem aici. Sper că vor veni oricât de des vor dori.

–Câtă amabilitate! Ce bine îmi pare să știu că fiica mea are legături cu oamenii potriviți. Transmite-le salutările mele părinților tăi. A trecut atâta vreme de când nu i-am mai văzut. Vor petrece un timp aici, în vara asta?

–Mă îndoiesc. O duc pe Giovanna într-un tur al Americii de Sud.

–Ce păcat că vor rata vara.

–Mama urăște soarele. Îi îmbătrânește pielea.

–Păi, *are* mare dreptate.

–Așadar, le așteptăm mâine pe fete.

–Mulțumesc. Știu că fiica mea e foarte nerăbdătoare.

A doua zi, fetițele au ajuns în fața porților uriașe ale domeniului La Magdalena însoțite de Graziella, menajera, o femeie măruntă și brunetă, rotundă ca un ceainic, îmbrăcată formal într-o uniformă roz pastelat și purtând o pereche de pantofi albi, curați. Au fost întâmpinate de unul dintre grădinari, care a descuiat porțile și le-a condus de-a lungul aleii cu chiparoși, către casă. Floriana sărea veselă peste umbre, cu gândul la Dante și la ziua care promitea să fie atât de palpitantă.

Costanza era agitată; îngrijorată în privința străinilor pe care urma să-i întâlnească, cu mult mai mari decât ea, și a faptului că trebuia să îmbrace un costum de baie. Și-ar fi dorit să fie la fel de neînfricată ca prietena ei. Dar n-avea de ce să-și facă probleme. Au fost duse direct la piscina construită în capătul unei cărări lungi, sus pe faleză, cu vedere la mare. Patru fete, îmbrăcate în costume de baie minuscule, stăteau întinse pe șezlonguri, în capătul unui foișor mărginit de coloane, sorbind băuturi, citind reviste și bronzându-se. Bob Dylan cânta din căbănuța aflată la celălalt capăt, acolo unde exista un bar cu scaune înalte și vestiare.

Dante era în apă, la marginea piscinei, sporovăind cu fetele. Când le-a văzut pe copile coborând treptele, le-a făcut cu mâna și le-a strigat. Damiana s-a ridicat, făcându-le și ea cu mâna, frumosul ei chip înflorind într-un zâmbet. Avea părul blond prins într-o coadă la spate, pe sub o pălărie mare de soare, iar încheieturile îi erau împodobite cu brățări de aur. S-a ridicat în bikiniul, alb și a înconjurat piscina pentru a le întâmpina.

– Dante mi-a povestit atâtea despre tine, i-a spus ea Florianei. Și cred că *noi* ne-am mai întâlnit, a adăugat către Costanza.

Aceasta s-a simțit tare importantă, fiind scoasă în evidență, și a răspuns ferm că părinții lor se cunoșteau.

– De ce nu vă schimbați în costumele de baie, să veniți aici cu noi? Vreți ceva de băut?

– Eu sunt bine, mulțumesc, a spus Costanza, prea rușinată pentru a cere ceva.

– Mie mi-ar plăcea o băutură, a spus Floriana cu îndrăzneală.

– Ce vrei?

– Ce aveți?

Damiana a zâmbit cu indulgență.

– Vino să arunci o privire. Avem un bar întreg la dispoziția voastră.

Au urmat-o în căbănuță, unde Graziella se așezase deja, făcându-și vânt. Un servitor stătea în spatele barului îmbrăcat cu un costum formal, negru și o cămașă albă. Costanzei i s-a părut că arăta foarte nădușit.

– De ce nu-l lași pe Primo să-ți facă un suc de fructe?

– Îți poți alege fructele, i-a spus Primo Florianei.

– Pare distractiv, a răspuns fetița, cocoțându-se pe scaun. De ce nu bei și tu unul, Costanza?

– Ei bine, fie, a replicat ea, recunoscătoare prietenei ei pentru că o convinsese.

Chiar îi era foarte sete.

Vestiarul era foarte elegant, cu două toalete și chiuvete de marmură, având tot soiul de loțiuni și flacoane parfumate aliniate pe etajere, sub oglinzi mari, sofisticate. Fetițele și-au atârnat rochiile în cuiere, așezându-și pantofii cu grijă pe banca din lemn de sub ele. Entuziasmate, s-au strecurat în costumele de baie.

–Nu-i așa că e strălucitoare? a șoptit Costanza. Ai văzut cât de slabă e? Și are un slip minuscul. Se vede tot!

–E ca un înger, a răspuns Floriana, ridicându-și bretelele pe umeri.

–E amabilă.

–Nu cred că o persoană care locuiește într-un loc ca ăsta poate fi altfel decât amabilă.

–Ai dreptate. Nu poți fi nefericit aici, nu?

–Niciodată.

–O să înoți imediat?

–Sigur, a spus Floriana încântată. Fierb.

Costanza tremura de neliniște.

–OK, dacă tu înoți, înot și eu.

Când au ieșit din colibă cu băuturile în mâini, Damiana le aștepta, având și ea o băutură. Stătuse de vorbă cu Graziella, care fusese tare surprinsă că tânăra binevoise să i se adreseze, iar acum roșea de plăcere pe sub pielea ei arămie.

–Așa fetelor, haideți să vă prezint prietenelor mele. Îl știți deja pe prostuțul de frate-meu, deci n-o să vă mai fac cunoștință cu *el*.

Au urmat-o spre șezlonguri, unde servitor cu pantaloni scurți, albi și un tricou polo așeza încă două șezlonguri, întinzând prosoape peste saltele și punând la capete alte două prosoape pentru înot, atent împăturite. Floriana a observat totul, iar sufletul i s-a umplut de fericire.

Celelalte trei fete și-au ridicat privirile din reviste și au zâmbit. Damiana le-a prezentat ca fiind Maria, Rosaria și Allegra. Erau frumoase, cu siluete zvelte și piele impecabilă,

dar nici una nu era la fel de drăguță precum gazda lor care, alături de fratele ei, părea să aibă o strălucire aparte.

–Ei bine, aveți de gând să intrați? a spus Dante din apă. E superb aici.

Floriana n-avea nevoie să fie convinsă. Și-a pus băutura pe măsuța albă de lângă șezlongul ei, aruncându-și prosopul pe jos. Cu un salt uriaș, a aterizat drept în apă. Timidă, Costanza se ținea la o parte.

–Asta e micuța rătăcită, *l'orfanella*, a auzit-o ea pe Damiana spunându-le prietenelor ei, în vreme ce Floriana înota către Dante.

–*Poverina!* a zis Allegra, plină de compasiune.

–E groaznic să nu ai mamă, a intervenit Maria.

–Mai bine să ai o mamă moartă, decât una care nu te vrea, a completat Rosaria, aprinzându-și o țigară.

–Dante a salvat-o, a spus Damiana. Așa e el. Dacă pe o rază de zece kilometri e vreun câine rănit, el o să-l găsească, o să-l aducă acasă și o să-l îngrijească. Simte o pasăre cu aripa ruptă de la o sută de pași!

–Și *asta?* a șoptit Allegra, făcând un semn cu capul către Costanza care se făcea că nu aude.

–E fata contesei Aldorisio.

–Foarte aristocratic, a zis Rosaria impresionată.

–Contele l-a angajat pe tatăl micuței rătăcite ca șofer.

–Ce drăguț din partea Costanzei s-o ia și pe ea, a spus Allegra pe un ton aprobator. Face mai mult decât este obligată.

Auzind acestea, Costanza s-a simțit tare mândră. Cu nasul pe sus, a sărit în apă, mulțumită că toate știau că ea nu e doar o fată din clasa muncitoare, ca Floriana, ci una de-a lor. În vreme ce înota către prietena ei, zâmbea fericită; era normal să se afle acolo. Cât despre Floriana, ea era *foarte* norocoasă.

capitolul 9

Ziua a fost un succes atât de mare, încât Damiana le-a invitat pe fete să se întoarcă și a doua zi. I-a telefonat contesei, care aproape că a plâns de bucurie la gândul că fiica ei este primită în sânul uneia dintre cele mai bogate familii italiene și a trimis-o, din nou, pe Graziella să le însoțească. Fără părinții ei prin preajmă, Damianei îi plăcea să joace rolul gazdei. Au luat prânzul pe terasă, pregătit de bucătar conform instrucțiunilor *ei*, au băut vinuri de calitate din beciul tatălui ei și au fumat.

Floriana era plină de istorioare și i-a făcut pe toți să râdă până i-a durut burta. A făcut haz de tatăl ei și de Signora Bruno, ridicându-se și imitându-i într-o satiră crudă. Umorul era singura metodă prin care putea face față suferinței pricinuite de părintele ei, iar faptul că toți râdeau îl făcea oarecum mai acceptabil.

Costanza stătea tăcută, părând mulțumită s-o lase pe prietena ei în lumina reflectoarelor. Noapte Bună se lungise la picioarele Florianei, mâncând în liniște resturile pe care ea i le arunca sub masă, pe furiș. Dante a observat, dar n-a spus nimic. După prânz, cele două mici musafire au dispărut între măslini, să se joace cu Michelangelo. Odată ce s-au îndepărtat îndeajuns încât să nu îi mai poată auzi, cei din grup au început să vorbească despre ele, căzând de acord că nu-i costă nimic să le lase să se zbenguie prin împrejurimi și să înoate în piscină. S-au întrebat ce soi de mamă poate să fugă și să lase în urmă o fetiță atât de adorabilă ca Floriana. Nu puteau înțelege de ce n-o luase cu ea. Damiana o îndrăgise într-un timp foarte scurt. Îi furase inima la fel ca și lui Dante, iar

tânăra era nerăbdătoare s-o ia pe micuța rătăcită sub aripa ei ocrotitoare.

A doua zi, fetele au sosit tot împreună cu Graziella, dar în ziua următoare au venit singure. De acum contesa simțea că se cunoșteau îndeajuns de bine cu doamna casei încât să se ducă neînsoțite. De atunci înainte au mers în vizită aproape zilnic, uneori dimineața, alteori după-amiaza, dar niciodată nu le-au fost o povară lui Dante și Damianei, care se bucurau să le aibă prin preajmă, ca pe încă o pereche de animale rătăcite pe care să le adauge menajeriei ce locuia deja pe domeniul La Magdalena. Cele două își făceau de lucru fără să aibă nevoie de cineva care să le distreze. Zburdau prin grădini și niciodată nu se plictiseau de jocuri. Explorau, îi spionau pe ceilalți când aceștia stăteau lângă piscină fără să bănuiască nimic și le cereau grădinarilor să le spună numele tuturor florilor și copacilor. Floriana se juca împreună cu Noapte Bună și folosea motanul ca pe-un manșon, cărându-l cu ea peste tot. Michelangelo era prea arogant pentru a-și arăta afecțiunea față de fetița care îl mângâia pe burtă, așa că se ținea după ele de la distanță, prefăcându-se că nu-i pasă.

Zilele se scurgeau într-un vârtej fermecat. Floriana nu se mai necăjea din pricina serilor în care tatăl ei se îmbăta la Luigi, iar când nu era pe domeniul La Magdalena, se juca împreună cu Costanza în casa acesteia, sub privirea dezaprobatoare a contesei.

—Chiar trebuie s-o iei pe Floriana cu tine de fiecare dată când mergi la familia Bonfanti? și-a întrebat ea fiica într-o seară, după plecarea Florianei.

—De ce?

—Pentru că, scumpo, ea nu e din aceeași clasă socială cu tine. E nepotrivit. E foarte drăguț din partea ta s-o tolerezi, dar...

—Dacă n-o iau, n-o să am cu cine să mă joc.

—Cum rămâne cu mezina? Cum o cheamă?

–Giovanna. Dar ea e în Mexic. Nu cred că o să vină deloc vara asta.

–Bine, atunci. Dacă pe ei chiar nu-i deranjează, poţi s-o iei pe Floriana, până când se întoarce Giovanna. Pe urmă va trebui s-o laşi şi să te împrieteneşti cu Giovanna. Înţelegi?

–Da, mamă.

–E spre binele tău, scumpo. E foarte bine că ai o prietenă din oraş cu care să te joci, dar acum, că ai început să creşti, ar trebui să ai legături cu cei de rangul tău. Ştiu, e vina tatălui tău că a trebuit să fii crescută aici şi să mergi la şcoala din localitate. Dacă n-ar fi luat nişte decizii atât de proaste în afaceri, am fi locuit la Roma, iar tu ai fi avut prieteni pe măsura ta.

–O *plac* pe Floriana.

–E foarte dulce, sunt de acord, şi e păcat, ca să nu spun mai mult, că mama ei a fugit şi a lăsat-o cu netrebnicul ăla de Elio. Dar nu trebuie să uiţi cine eşti, draga mea. Într-o zi o să te măriţi şi o să locuieşti într-un palat cum e La Magdalena, îţi promit. O să am grijă să se întâmple aşa, ascultă ce-ţi spun. Dacă te tot învârţi prin preajma fetelor ca Floriana, o să ajungi ca ea şi nu vrei asta, nu-i aşa?

–Floriana vrea să se mărite cu Dante, a spus Costanza, dând dovadă de lipsă de loialitate.

Contesa a râs de absurditatea unei asemenea idei.

–Presupun că nu te costă nimic să visezi, a spus femeia, ştergându-se la ochi. Ea are impresia că e ca tine, Costanza. Vezi tu, prietenia voastră vă face rău amândurora, în feluri diferite. Genul ăsta de visuri nu pot sfârşi decât cu o dezamăgire. Bietul copil.

A oftat, apoi s-a îndepărtat pentru a se aşeza la umbră şi a citi o revistă. Dar nu dădea atenţie celor scrise, fiind prea ocupată să se gândească la Dante şi să se întrebe dacă era complet improbabil ca, atunci când fiica ei va mai creşte puţin, *ea* să-i pice cu tronc. La urma urmei, erau perechea perfectă: *ea* avea titlu, el avea bani.

Floriana își dorea ca vacanța de vară să nu se mai termine niciodată. Îi plăcea la nebunie să-și petreacă zilele pe domeniul La Magdalena, respirând același aer rarefiat ca și Dante. El o trata ca pe o soră mai mică, luând-o pe genunchi și îmbrățișând-o, fugărind-o în jurul piscinei, aruncând-o în apă ca pe o păpușă de cârpă, zâmbindu-i de cealaltă parte a mesei de parcă ei doi ar fi împărtășit vreun secret deosebit. Ea stătea pe bancă, lângă terenul de tenis, și se uita la el cum juca îmbrăcat în pantaloni scurți albi și tricou, trimițând mingea către sora lui care mereu se plângea că el lovește prea tare. Uneori o ruga pe Floriana să-i fie copil de mingi, iar ea și Costanza fugeau de colo-colo, adunând mingile răzlețe. Ea întotdeauna i le arunca pe ale ei lui Dante, în vreme ce Costanzei nu-i rămânea decât să le strângă pe cele pentru sora lui.

Damiana nu făcea nici un efort, însă arăta strălucitoare într-o fustiță albă plisată la spate și o pereche de șosete albe cu ciucuri la glezne care se asorta cu tenișii ei albi, iar Floriana tânjea să fie ca ea. Tânăra accepta înfrângerile cu grație, dar uneori, când juca împreună cu Dante împotriva prietenelor ei, câștiga. Atunci era o învingătoare elegantă, râzând nepăsătoare de parcă victoria n-ar fi contat, iar fetița o considera cea mai manierată femeie pe care o văzuse vreodată.

Dar într-o zi, a apărut un alt musafir, iar atmosfera din jurul piscinei s-a schimbat. Gioia Favelli era înaltă, cu păr castaniu, tuns scurt, picioare lungi, bronzate, o talie îngustă și șolduri largi, voluptuoase. Sânii ei erau mari și rotunzi, oarecum provocatori în micul costum de baie negru pe care îl purta.

Cele două fetițe șușoteau în apă, râzând în pumni, până când Dante și-a pus brațul în jurul Gioiei și a mângâiat-o absent pe spate, de parcă și-ar fi aparținut unul altuia. Deodată Florianei i-a trecut cheful de râs.

Cu durere în suflet, i-a privit pe furiş din apă. A devenit evident faptul că Dante şi Gioia erau mai mult decât prieteni; erau un cuplu.

Floriana s-a îmbufnat. Nu se putea abţine. Când Dante a venit să se joace cu ea în piscină, a înotat departe de el. Când tânărul a încercat s-o ia în braţe la prânz, ea s-a zbătut să se elibereze.

Damiana a râs de brusca timiditate a fetei, dar era îndeajuns de perceptivă încât să-i înţeleagă adevăratul motiv.

–E geloasă, a explicat ea, când fetiţele au dispărut în grădină.

–Ce drăguţ! a exclamat Gioia, aprinzându-şi o ţigară. O înţeleg; Dante e tare chipeş.

–E mică, a spus Dante, simţindu-se prost. Şi e singură pe lume.

Damiana şi-a dat ochii peste cap.

–Iar începi! Ţi-e milă de pasărea cu aripa ruptă sau de câinele nedorit. Acum e vorba de copilul nedorit.

–Nu-mi spune că *tu* nu eşti mămoasă cu ea. Toate vă topiţi când vă uitaţi la ea.

–Ştiu, e o fetiţă specială. Dar pe tine te adoră, Dante. Nu-i frânge inima.

–Ce pot să fac?

El s-a întins peste masă şi a luat-o pe Gioia de mână.

–Fii bun, i-a spus sora lui. Şi atent.

În acea după-amiază, Dante a încercat din răsputeri să-i ofere Florianei toată atenţia lui şi, după multă strădanie, fata s-a înmuiat, permiţându-i să se joace cu ea.

Costanza îi privea din cealaltă parte a piscinei, unde stătea bălăbănindu-şi picioarele în apă. Îşi amintea spusele mamei despre „nivelul ei" şi se gândea că, probabil, era cu atât mai bine că Gioia apăruse pentru a sparge baloanele de săpun pe care Floriana le crease în năstruşnica fântână a imaginaţiei sale.

Floriana a uitat de Gioia sau, poate, a crezut că afecțiunea lui Dante pentru ea o întrecea pe cea pe care tânărul o nutrea pentru străina care apăruse deodată în mijlocul lor. Gioia stătea întinsă pe șezlongul ei, citind o revistă, deloc interesată de activitățile din apă. Damiana se bucura foarte mult că Floriana fusese convinsă să nu mai stea îmbufnată, dar simțea că sfârșitul verii îi va aduce fetiței numai nefericire. Când aveau să se întoarcă la Milano, ea va redeveni o rătăcită, fără cineva care să o îngrijească.

După o vreme, Dante s-a plictisit de joacă și s-a retras pe șezlong, ca să stea la soare.

– Mi-aș dori ca vara să continue la nesfârșit, a spus Floriana, urmându-l afară din piscină.

– Dar nu se poate, *piccolina*. Va trebui să mă întorc la Milano.

– Pe urmă în America și Dumnezeu știe ce ți-o mai fi pregătit taică-tău, a adăugat Gioia, fără să se gândească. Iar eu o să fiu foarte tristă.

Damiana i-a aruncat o privire Florianei și i-a remarcat chipul copleșit de tristețe.

– Totuși, o să te întorci curând, nu-i așa, Dante?

– Ar face bine să se întoarcă. N-o să stau să-l aștept cât el hoinărește în jurul lumii.

– Dante, l-a avertizat Damiana, dar era prea târziu.

Floriana înțelesese deja că nu avea să-l mai vadă pentru mulți ani și până atunci... cine știe?

– De ce trebuie să te trimită tatăl tău atât de departe? Nu sunt universități bune și mai aproape de casă? a continuat Gioia.

Floriana s-a dus la marginea stâncilor și s-a uitat la marea de la picioarele ei care mângâia cu blândețe pietrele, chemând-o, îndemnând-o să sară. S-a întors pentru a vedea chipul albit al Costanzei, ceea ce a încurajat-o și mai mult, apoi și-a amintit de momentele în care sărise în valuri de la mari înălțimi pentru a-și speria colegii

de școală. Acum se afla mai sus ca niciodată, dar inima îi era frântă, deci ce mai conta dacă se rănea?

Damiana a reușit să-i atragă atenția Florianei și a făcut o grimasă, dar fetița s-a apropiat și mai mult de margine. Apoi, fără să se gândească deloc la propria siguranță, s-a aruncat într-un plonjon grațios. Acum era acolo și, în clipa următoare, dispăruse.

Dante a sărit în picioare, panicat.

–*Che cazzo fa?* a strigat el și s-a aruncat după ea.

–O, Dumnezeule! a țipat Gioia, alergând către marginea stâncii. O să se sinucidă.

Damiana și fetele i s-au alăturat, uitându-se neajutorate la apa de jos. O vreme n-au văzut nimic, doar valurile și o urmă de spumă, acolo unde cei doi străpunseseră suprafața.

Inima Costanzei a înghețat. Era prea speriată pentru a ieși din piscină. Floriana era curajoasă, dar și nesăbuită. Dacă de data asta mersese prea departe și muriseră amândoi? A închis ochii strâns, dorindu-și să fie acasă, împreună cu mama ei.

Floriana s-a lăsat în îmbrățișarea rece și tăcută a apei. Pentru o clipă, durerea din suflet i-a fost alinată de fluxul de adrenalină care i-a făcut inima s-o ia la goană. O putea auzi bubuindu-i în piept și era ușurată că nu se mai afla lângă piscină, unde să fie chinuită de vorbele crude. Apoi a simțit cum o mână o apucă de braț și o trage afară din refugiul valurilor.

Amândoi au țâșnit la suprafață cu un pleoscăit zgomotos, trăgând guri mari de aer în piept.

–Copil prost ce ești! i-a strigat Dante când și-a recăpătat suflul. Tu n-ai nici un fel de instinct de autoconservare?

Floriana s-a holbat la el îngrozită. Trăsăturile lui erau contorsionate de frică.

—Dumnezeule, puteai să mori, fetiță prostuță! Nu-ți dai seama că sub apă sunt pietre pe care nu le poți vedea? Dacă te-ai fi lovit la cap ai fi murit pe loc. Asta vrei?

Ea a scuturat din cap, privindu-l cu ochii mari de uimire. Se așteptase la admirație din partea lui, nu la furie. El a înotat nervos până într-un loc între stânci pe unde putea ieși din apă în siguranță, iar ea l-a urmat încet, dorindu-și să poată dispărea pe fundul mării de unde să nu se mai ridice vreodată.

—E OK, i-a strigat el surorii lui, care s-a retras ușurată de lângă margine.

—Ce copil idiot, să se dea mare în felul ăsta! a exclamat Gioia furioasă. Putea să-l ducă pe Dante la moarte.

—Nu cred că a făcut-o intenționat, i-a luat apărarea Damiana. N-a știut.

Dante și Floriana s-au târât pe bolovani și s-au așezat unul lângă altul.

—Îmi pare rău, a spus Floriana cu voce scăzută. N-am vrut să te sperii.

—În viața mea n-am fost mai speriat ca acum.

El și-a alungat furia cu o scurtă mișcare a capului și a îmbrățișat-o. Un zâmbet iertător i-a îmblânzit fața.

—Promite-mi că n-o să mai faci niciodată așa ceva.

—Promit, a răspuns Floriana.

Bărbia a început să-i tremure. A simțit cum inima îi revine la viață, ca un cauciuc dezumflat care se umple din nou cu aer, și a început să plângă.

—Nu plânge, *piccolina*.

Dar umerii fetiței au început să tremure, iar ea a izbucnit într-un hohot puternic.

—Hai, mica mea prietenă, îmi pare rău că am țipat la tine. M-am speriat, asta-i tot. Am crezut că ai murit.

Floriana nu se putea opri. Rareori se lăsa pradă lacrimilor, dar acum obișnuitele ei metode de apărare nu mai funcționau. Și-a umflat pieptul, a ridicat bărbia, dar emoțiile îi erau prea puternice pentru o asemenea

îmbărbătare stângace. Nu furia lui a fost cea care o făcuse să plângă, ci grija lui. Uitase cum e să fie prețuită.

După aceea, vara n-a mai părut că va ține o veșnicie. Fiecare moment petrecut alături de Dante era plătit cu o senzație acută de pierdere, de parcă în clepsidră ar mai fi rămas doar câteva fire de nisip, semnalându-i Florianei că timpul era pe sfârșite. Nu mai trăia în raiul unei veri nesfârșite, pentru că un nor întunecat atârna la orizont, amintindu-i de efemeritatea anotimpului, apropiindu-se tot mai mult în fiecare seară, înghițind acele fericite zile călduroase, până când ploaia a sosit, în sfârșit, pentru a-l purta pe Dante înapoi la Milano.

–O să ai grijă de Noapte Bună pentru mine, nu-i așa? a întrebat-o el în vreme ce își lua rămas-bun.

–N-o să vin în grădina ta dacă nu ești aici, i-a răspuns Floriana, luptându-se să-și țină în frâu amărăciunea.

Dante a luat-o în brațe și a strâns-o.

–Dar o să spionezi de pe zid, nu-i așa?

–Nu știu.

–Bineînțeles că o s-o faci.

–Când o să te întorci?

–Curând, i-a răspuns el, dar nu putea ști sigur.

–O să-mi fie dor de tine în fiecare zi.

–Ba n-o să-ți fie. O să mă uiți de cum o să plec. A lăsat-o jos. Să fii cuminte. Fără sărituri de pe stânci. Promiți?

–Promit.

El a zâmbit, iar Floriana i-a răspuns cu un zâmbet lipsit de vlagă. Pe dinăuntru se simțea de parcă inima i s-ar fi umplut cu beton rece.

Damiana a încercat s-o liniștească, promițându-i că se va întoarce curând împreună cu Giovanna, care era tare nerăbdătoare să le cunoască. Apoi a îmbrățișat-o pe micuța *orfanella*, dându-și seama că are un nod în gât care o împiedica să mai spună ceva.

Costanza a simţit căldura cu care ei îşi luau la revedere, dar ştia că nu ei îi era destinată. Ea era doar tovarăşa Florianei, iar aceasta le devenise ca o soră.

Cele două fetiţe au mers încet prin ploaie, înapoi în oraş. Abia dacă au schimbat două vorbe, atât de grea era inima Florianei şi atât de plină de invidie era a Costanzei. Când au ajuns, în sfârşit, la răspântie, Costanza şi-a întrebat prietena dacă vrea să vină la ea acasă să se joace, dar aceasta a scuturat din cap. Voia să o ia la fugă pe plajă şi să-şi plângă durerea în mare. Aşadar, Costanza s-a grăbit spre casă, unde o aşteptau căldura inimii şi îmbrăţişarea mamei, în vreme ce Floriana a luat-o pe cărarea care ducea către plaja singuratică şi rece.

Vântul se înteţise, suflând în rafale deasupra ţărmului. Valurile se izbeau de stânci şi se repezeau pe nisip, spărgându-se la picioarele ei. Părul îi flutura şi îi biciuia obrajii. Stătea distrusă şi singură, lăsând ploaia să-i spele lacrimile. Acum înţelegea dragostea, cu toată durerea şi frumuseţea ei. Înţelegea că aceasta nu vine niciodată singură, fiind mereu însoţită de nedespărţita ei tovarăşă, tristeţea.

Instinctiv, ştia că nu poate fi altfel, aşa cum o monedă nu poate avea decât două feţe, dar nu o deranja. Agonia merita îndurată pentru sublimul sentiment al iubirii, căci, deşi Dante plecase, în sufletul ei îl iubea, iar acea trăire nu avea să dispară niciodată. O va purta cu sine pentru totdeauna. Şi îl va aştepta. Fie ploaie sau soare, ea va sta în faţa acelor uriaşe porţi negre şi, ca un câine credincios, va aştepta. Şi va exista plăcere în aşteptarea ei, pentru că va fi alinată de speranţă. Speranţa că el se va întoarce. Speranţa că n-o va uita.

capitolul 10

Devon 2009

În ultima zi a lunii mai, Rafa Santoro a ajuns la Polzanze. Un soare strălucitor l-a întâmpinat pe când cobora din Audi-ul închiriat, iar o briză răcoroasă și-a trecut degetele nepăsătoare prin părul lui. A inspirat adânc, satisfăcut, și a măsurat clădirea din priviri, cu un aer drăgăstos, de parcă și-ar fi zis: „În sfârșit, acasă".

Sosirea lui fusese îndelung așteptată la hotel, iar micul hol cu lambriuri de lemn era plin de angajați. Jennifer și Rose părăsiseră recepția, Bertha își lăsase baltă îndatoririle, iar Heather se învârtea pe lângă ușa sălii de mese, buzele ei având o nuanță de purpuriu neobișnuit de provocatoare. Jake stătea în mijlocul holului, în fața măsuței rotunde supuse la grele încercări sub greutatea unui somptuos aranjament floral cu crini, în vreme ce tatăl său se așezase lângă șemineu, cu mâinile în buzunare și o expresie preocupată pe chip. Tom, un tânăr din Cornwell care lucra împreună cu Shane, era deja afară, oferindu-se să care bagaje.

Fiind duminică, Clementine nu era la muncă, dar considerase că e sub demnitatea ei să piardă vremea prin salon precum o fană disperată, așa că rămăsese singură în dormitor, impunându-și să nu tragă cu ochiul de după draperie la noul artist. Pentru că nu-l văzuse încă, nu pricepea ce-i cu toată agitația.

Marina lua micul dejun împreună cu generalul, ascunzându-și entuziasmul în spatele unei căni mari cu cafea, dar acum Shane traversa în grabă sala de mese pentru a-i spune că domnul Santoro sosise.

–Mulțumesc, Shane, a zis ea, ridicându-se. Jake este în hol?

–Împreună cu toți ceilalți, a răspuns el cu un chicotit.

–Care ceilalți?

–Jennifer, Rose, Bertha...

O umbră de iritare a întunecat chipul Marinei. Era datoria lui Jake să se asigure că toți își văd de treburile lor. I-a adresat generalului un zâmbet exasperat.

–Ar fi bine să mă duc și să arunc pisica între porumbei.

–Și eu sunt destul de curios, a spus bătrânul. Mi-ar plăcea să fiu un porumbel.

–Nu cred că a mai rămas vreun centimetru liber în hol – nici măcar pentru un porumbel foarte discret ca dumneata.

–Atunci o să aștept aici și îmi poți face cunoștință mai târziu. Cred că o să mă duc să citesc ziarele în bibliotecă.

–Ai zice că n-au mai văzut un bărbat chipeș până acum.

–Sunteți cu toții prea tineri ca să vă amintiți de mine, a mai spus el râzând. Pe vremea mea eram, cum se spune, „o bunăciune".

Când Marina a intrat cu pași mari în hol, i-a găsit doar pe Jake și Grey și a intuit corect că Shane trebuie să-i fi avertizat pe toți să se întoarcă la treburile lor. Tom tocmai intra pe ușă cărând două valize, urmat de Rafa, îmbrăcat lejer în jacheta lui maronie din piele întoarsă și blugi, cureaua cu cataramă de argint strălucindu-i în talie. Marina l-a salutat cu căldură, iar ochii lui căprui s-au oprit asupra ei cu familiaritatea unui vechi prieten. Femeia le putea vedea, cu coada ochiului, pe Jennifer și pe Rose întinzându-și gâtul de după colț ca două gâște. Dar nici zâmbetul și nici privirea nu i-au ezitat. Bărbatul avea o strălucire aparte care părea să lumineze întreaga încăpere și să-i prefacă toate temerile în fire de praf neînsemnate. Trecuse atât de multă vreme de când nu mai reușise să respire fără să-și simtă pieptul încordat. Abia aștepta

ca fiica ei vitregă să vină și să-l cunoască; știa că aceasta va fi încântată de alegerea ei și acest gând o făcea să zâmbească și mai larg.

–Dă-mi voie să ți-i prezint pe Jake, managerul nostru și pe soțul meu, Grey.

–Tată și fiu?

–Da, a spus Grey.

–Semănați foarte mult.

–Nu sunt sigur dacă ăsta e un compliment, a spus Jake cu un rânjet.

Tatăl și-a dat ochii peste cap.

–Tinerii din ziua de azi nu mai au pic de respect! Bun venit.

I-a întins mâna. Strângerea lui Rafa era fermă și încrezătoare.

–E minunat să mă aflu aici, a spus el bucuros. N-am uitat cât de frumoasă e casa asta.

Marina radia de mândrie.

–Sunt atât de încântată că-ți place.

–Cu siguranță o s-o pictez.

–Iar noi o să punem tabloul undeva la vedere, a spus Grey.

–Presimt că o să avem o întreagă galerie, a spus Jake, nu fără o urmă de sarcasm.

–Am fi tare norocoși, a adăugat Marina. Vrei o cafea sau preferi să-ți vezi camera mai întâi?

–Mi-ar plăcea să-mi văd camera, a răspuns Rafa. Orice scuză e bună pentru a vedea mai mult din casa asta fantastică.

I-a zâmbit, iar ea nu s-a putut abține să-i zâmbească la rândul ei cu un entuziasm copilăresc. Marina a observat cum colțurile gurii lui se ridică, făcându-i pielea de pe obraji să se încrețească în pliuri leonine și s-a întrebat de ce Clementine nu apăruse încă pentru a face cunoștință cu el.

–Vino, lasă-mă să-ți arăt.

Au trecut pe lângă recepție, unde Rose și Jennifer stăteau nemișcate, cu gurile înțepenite în rânjete prostești. Rafa a rupt vraja strângându-le mâinile și prezentându-se. Cele două au fost luate prin surprindere de siguranța și de bunele lui maniere – majoritatea oamenilor li se adresau numai atunci când voiau ceva.

–E superb, a oftat Rose când el a dispărut la etaj, împreună cu Marina, Grey și Jake.

–Nu se mai fac astfel de oameni în țara asta, a spus Jennifer. Nu cunosc nici măcar un singur englez care să aibă șarmul lui.

–Și accentul lui. Pe *ăsta* mi-ar plăcea să-l ascult pe perna mea.

–O Doamne, și mie la fel.

Visarea le-a fost întreruptă de țârâitul zgomotos al telefonului. Jennifer s-a grăbit să ridice receptorul. Când a auzit vocea familiară a părut ușor iritată.

–Oh, salut, Cowboy. Știi că n-ar trebui să mă suni la muncă...

Marina l-a condus pe Rafa la ultimul etaj, unde o baie, un dormitor și o sufragerie formau un apartament confortabil.

–Toate astea sunt pentru mine? a întrebat el surprins.

–Păi, o să rămâi aici toată vara și o să ai nevoie de spațiu pentru a picta.

–*Qué bárbaro!*

S-a îndreptat către dormitor, unde îi Tom așezase una dintre valize pe un raft, iar pe cealaltă alături, pe podea. În cameră se aflau un pat dublu uriaș, cu o ramă de lemn închisă la culoare, și veioze elegante, puse pe noptierele pe care erau așezate, ordonat, teancuri de cărți.

–Grey alege materialele de citit, a spus Marina, observând că Rafa își arunca privirea pe cotoare.

–Edith Wharton, Nancy Mitford, P.G. Wodehouse, Jane Austen, Dumas, Maupassant, Antonia Fraser, William Shawcross.

–Crezi că o să mai ai timp să pictezi? l-a întrebat Grey, zâmbind cu mândrie în vreme ce Rafa citea cu voce tare numele autorilor săi preferați.

Rafa și-a frecat bărbia.

–Nu sunt sigur. S-ar putea să nu mai ies niciodată din cameră.

–Ce noroc că ai la dispoziție toată vara.

–Cred că o să-mi placă aici, a reflectat el, zâmbindu-i Marinei. Aveți gusturi foarte bune, *señora*.

–Mulțumesc. M-am distrat teribil pregătind toate astea. A fost o provocare să păstrez ce era mai bun din vechea clădire și să aduc ce are mai reușit stilul modern, fără să schimb spiritul locului. Pe vremea când asta era o locuință privată, aici era etajul copiilor. Are o vedere splendidă spre mare.

A mers către fereastra dormitorului, s-a așezat pe pervaz și s-a uitat prin micile ochiuri de geam pătrate, fixate în plumb.

–Nu ți-ar veni să crezi câte ochiuri de geam am fost nevoiți să înlocuim.

Rafa și-a sprijinit o mână de peretele de lângă ea și s-a aplecat.

–Ador marea. Fiind crescut în pampas, consider că marea e o noutate încântătoare pentru mine.

–E frumos să adormi ascultând-o cum se izbește de stânci.

–Întotdeauna ați locuit aici?

–Nu, am cumpărat casa acum optsprezece ani, dar am iubit-o ca pe un om.

–Are atât de multă personalitate. Am simțit-o din clipa în care am intrat. Trebuie să fie tare pretențioasă, ca un alt copil.

Marina nu s-a obosit să-l corecteze. Majoritatea oamenilor presupuneau că cei doi copii ai lui Grey erau și ai ei.

– Într-un fel e mai neajutorată, a spus ea cu blândețe.

Încă o dată a simțit povara unei presimțiri întunecate apăsându-i sufletul, în vreme ce își amintea de ce se afla Rafa acolo și cât de multe depindeau de el.

– Hai să-ți arăt salonul, a intervenit Grey, iar artistul l-a urmat pe coridor, lăsându-i pe Jake și pe Marina în dormitor.

– Încă nu sunt sigur de ce i-ai dat cele mai bune camere din casă, a spus Jake cu voce scăzută.

– Nu sunt cele mai bune. Camerele de la primul etaj sunt mai drăguțe.

S-a ridicat și s-a întors cu fața către el.

– Da, dar ăsta e un etaj întreg.

– E o mansardă.

– Dar dacă o să avem vreun cuplu care vrea să-l rezerve pentru luna de miere?

– Atunci o să aibă la dispoziție camerele de jos. Avem douăzeci de camere, Jake, dintre care, până acum, mai puțin de jumătate sunt rezervate pentru vara asta.

– O să fim mai ocupați.

– Totul e relativ, Jake.

– E charismatic, dar nu sunt sigur cum o să umple el brusc hotelul cu pictori în devenire.

– Nu fi așa negativist. Tu n-ai venit cu vreo idee mai bună.

– De fapt, eu și tata o să pornim un club literar.

– Chiar așa?

– Nu ți-a spus?

– Nu.

– O să invităm autori celebri să vină aici și să țină prelegeri.

Marina a dat din cap, gânditoare.

– E o idee bună.

Tânărul a părut surprins.

– Da, este.

– Ați abordat deja pe cineva?

– Nu. Dar o s-o facem în curând. Eu și tata trebuie să punem totul la punct. Deocamdată e doar o idee.

– Păi, ați face bine să vă grăbiți, altfel n-o să mai aveți un hotel în care să-i invitați să vorbească.

– Nu-i chiar atât de rău, nu-i așa?

Marina a închis ochii și a suspinat cu durere.

– E rău. Aș vrea să nu fie adevărat, dar este. Ne cufundăm în mocirlă.

– Doamne, nu știam că situația e atât de disperată.

– Bănuiesc că tatăl tău n-a vrut să te îngrijoreze.

– Poate că exagerezi.

– Aș vrea să fie așa, dar nu exagerez. O să fac tot ce pot ca să păstrez locul ăsta. Nu-mi pasă cât de jos va trebui să mă cobor.

Bărbații s-au întors în dormitor tocmai când Jake ieșea pe coridor.

– Îți place salonul?

– E fermecător, a răspuns Rafa. Și îmi place felul în care ați păstrat toate instalațiile sanitare din vechea baie. E atât de englezesc.

– Uneori lucrurile vechi sunt mai bine făcute decât echivalentele lor moderne. Instalațiile astea au rezistat aproape două sute de ani; unele dintre cele moderne rezistă doar doi ani, apoi încep să crape sau să aibă scurgeri, a explicat Grey.

– Cu siguranță, l-a aprobat Rafa cu emfază.

– Te lăsăm să te împrospătezi, să-ți așezi lucrurile și te așteptăm afară, pe terasă. Să-ți pregătesc ceva de băut? l-a întrebat Marina.

– Cafea, mulțumesc.

– O să te aștepte când ești gata.

Cei trei au coborât, atenți să nu vorbească despre artist cât încă se aflau pe scări, acustica funcționând în așa fel

încât întregul hotel putea auzi conversațiile purtate acolo. Rose și Jennifer încă mai chicoteau în spatele biroului de la recepție, în vreme ce Shane și Tom tândăleau prin hol, așteptând nou-veniți care să-i cheme afară sau ca oaspeții sosiți deja să apară și să ceară să fie îndrumați către garderobă sau către vreo altă parte din hotel, pentru că planul încăperilor era destul de confuz, iar clienții se rătăceau deseori.

Marina l-a instruit pe Tom să-i spună lui Heather să vină cu câte o cafea pentru fiecare. Când au trecut prin camera de pictură, au salutat un cuplu de americani, veniți pentru un weekend, care stăteau pe o canapea confortabilă, lângă extravagantul șemineu, și beau ceai Earl Grey. Soțul Marinei a rămas în urmă pentru a le răspunde la întrebările despre istoria casei, lăsându-i pe Jake și pe mama lui vitregă să își continue drumul către terasă.

Era o zi neobișnuit de senină, fără urmă de nor pe cer. Oceanul era calm și părea aproape la fel de albastru ca Marea Mediterană. Marina s-a așezat, lăsându-și pentru o vreme privirea să-i rătăcească într-acolo, cu gândurile alunecându-i fără țintă pe apa care se unduia ușor. Jake s-a oprit pentru a discuta cu chelnerii despre treburile zilnice, iar ea a rămas singură, să chibzuiască la situația grea în care se afla.

Pentru o clipă atenția i-a fost atrasă de imaginea unei bunici care stătea liniștită cu nepoțelul ei în celălalt capăt al terasei și jucau cărți. Expresia Marinei s-a înmuiat ușor în vreme ce ofta blând. Bunica l-a lăsat pe copil să câștige, prefăcându-se supărată pentru pierduse. Băiețelul i-a zâmbit, cu obrajii roșii ca merele, și i-a cerut să mai joace încă o dată. Bătrâna a amestecat cărțile cu răbdare, de parcă n-ar fi avut altă dorință decât să-și petreacă dimineața distrându-l pe cel mic. Marina i-a invidiat și a simțit un dor dureros care a forțat-o să-și întoarcă privirea.

Jake i s-a alăturat în sfârşit, iar Grey şi-a făcut apariţia împreună cu Rafa. Ea şi-a alungat din minte imaginea bunicii şi a băieţelului, concentrându-se asupra lui Rafa, recunoscătoare pentru că îi fusese distrasă atenţia.

–Văd că mi-ai şi pus la dispoziţie culori şi hârtie, a spus el, aşezându-se.

–Nu ştiam de ce ai nevoie, dar mi-am permis să ghicesc, bazându-mă pe ustensilele cu care a lucrat Paul Lockwood anul trecut. Oaspeţii noştri o să aibă nevoie de materiale, deşi unii şi le vor aduce pe ale lor.

–Şi eu mi-am adus rezerve, dar mulţumesc.

Heather a ieşit, ducând o tavă cu ibrice de argint şi ceşcuţe frumoase. Unul dintre chelneri a ajutat-o s-o descarce, aşezând o farfurie cu biscuiţi în mijlocul mesei.

–Îţi sugerez să-ţi faci timp să vezi împrejurimile, a spus Grey. Pe aici sunt locuri frumoase în care să pictezi, iar Harvey cunoaşte toate locuinţele private şi hotelurile din apropiere, în caz că ai nevoie să-ţi duci elevii să lucreze altundeva. Anul trecut, Paul a petrecut mult timp în casele din jur, care au grădini chiar spectaculoase. S-a bucurat de diversitate şi sunt sigur că vecinii vor fi foarte încântaţi să te primească.

–Da, trebuie să profiţi de ocazia de a vedea cât mai mult posibil din Anglia. Partea asta a ţării este atât de frumoasă, iar noi cunoaştem mulţi oameni care au locuinţe într-adevăr drăguţe.

–O să vă urmez sfatul şi o să văd cât mai multe posibil.

–Harvey o să fie ghidul tău, a spus Marina hotărâtă. Nimeni nu e mai potrivit decât el.

În acel moment, Clementine şi-a făcut apariţia, purtând un caftan turcoaz care îi atârna larg peste pantalonii albi, mulaţi. Părul îi era prins neglijent în vârful capului şi nu era machiată, de parcă s-ar fi decis să nu arate ca şi cum ar fi făcut vreun efort pentru artistul care părea să le fi înflăcărat deja pe toate angajatele.

–Ah, Clementine, dragă, vino să faci cunoştinţă cu Rafa Santoro, a spus Grey, întâmpinând-o cu entuziasm, într-o încercare subconştientă de a o înveseli.

Rafa s-a răsucit şi a dat cu ochii de fata pe care o întâlnise cu câteva săptămâni în urmă, în cafeneaua Black Bean. Clementine l-a recunoscut pe dată şi s-a înroşit. Brusc îşi dorea să se fi dat cu rimel, să-şi fi periat părul, să se fi dat cu parfum, să nu fi purtat pantalonii albi sau caftanul, iar anxietatea a explodat în interiorul ei. Nu ştia unde să se mai ascundă de ruşine.

Rafa s-a ridicat, i-a ignorat mâna întinsă şi a sărutat-o pe obraz cu degajare, aşa cum era obiceiul în ţara lui.

–Bună din nou.

–V-aţi cunoscut deja? a întrebat Marina surprinsă.

–Da, după ce am venit aici să te cunosc, am dat o raită prin oraş. M-am întâlnit cu fiica ta în cafeneaua Black Bean.

–Nu ne-ai spus, a intervenit Grey.

–N-am ştiut cine e, tată, a explicat Clementine, ruşinea ei transformându-se într-o atitudine defensivă.

Nu intenţionase să pară atât de neprietenoasă. Şi-ar fi dorit să zâmbească, dar se simţea stângace. Cum de nu s-a obosit să întrebe mai multe despre artistul care urma să petreacă vara la ei? De ce se încăpăţânase să nu manifeste nici cel mai mic interes? Acum arăta pur şi simplu ca o proastă.

–M-ai făcut să cumpăr o negresă, a spus el. O negresă *nesăbuită*.

–Sună bine, a spus Jake.

–A fost bună.

–Vino şi stai cu noi, a zis Marina, în timp ce chelnerul le-a adus încă un scaun. Clementine ar fi vrut să deruleze toată scena şi s-o ia de la capăt, dar nu-i mai rămânea decât să se aşeze şi să continue aşa cum începuse, stângace şi încordată. Şi-a încrucişat braţele la piept, dorindu-şi ca toţi ceilalţi să vorbească între ei.

–Nu-mi vine să cred că vă cunoașteți deja, a continuat Marina.

–Nu prea ne *cunoaștem*, a spus Clementine. I-am spus să cumpere o negresă și asta a fost tot.

A dat din umeri nepăsătoare, dar nu uitase cum se repezise înapoi la birou pentru a-i spune Sylviei că e îndrăgostită și nici cât fusese de sigură că nu-l va mai vedea vreodată. Ei bine, el era acolo, iar ea nu era în stare decât să îl privească încruntată.

Marina nu pricepea îmbufnarea fiicei ei vitrege față de cel care era, probabil, cel mai atrăgător bărbat care pusese vreodată piciorul în colțul lor de Devon și a încercat s-o facă să se relaxeze.

–Clemmie adoră să călătorească, nu-i așa, Clemmie? A fost prin toată India. De asta e aici, lucrează ca să-și câștige banii necesari pentru a se întoarce acolo.

–Cred că cea mai bună formă de educație e călătoria prin lume, a spus Rafa. Totuși, recunosc că n-am fost niciodată în India.

Acesta ar fi trebuit să fie semnalul lui Clementine că trebuie să intervină în discuție, dar ea a rămas deoparte, lăsându-și mama vitregă să umple tăcerea în locul ei.

–Nici eu, deși felul în care Clementine vorbește despre țara asta, *când* vorbește despre ea, îmi stârnește dorința de a merge acolo.

I-a zâmbit fetei cu bunătate, dar Clementine n-a putut scoate decât un mormăit.

A privit-o pe Marina sporovăind cu voioșie și a oftat. Încă un bărbat prins în mrejele mamei ei vitrege.

–Admir oamenii care vorbesc limbi străine, a spus Grey. Eu am încercat să-i încurajez pe Jake și pe Clementine să învețe franceza, dar nici unul dintre ei n-a prins-o foarte bine.

–Asta pentru că franceza e o limbă inutilă, a exclamat Jake. Se vorbește doar în Franța și în câteva insulițe îndepărtate.

–Pun pariu că tu vorbeşti franceza, i-a spus Marina lui Rafa.

–Odată ce cunoşti o limbă latină, îţi e uşor şi cu celelalte. Am crescut vorbind italiana cu părinţii mei, spaniola cu prietenii, iar engleza am învăţat-o la şcoală. Am prins şi un pic de franceză pe drum, dar n-o ştiu prea bine. Dar mă pricep de minune să blufez.

–Părinţii tăi sunt italieni? a întrebat Marina.

–Atât de mulţi argentinieni sunt italieni, a răspuns el. Tatăl meu a părăsit Italia pentru Argentina imediat după război. Familia mamei locuia în Argentina de câteva generaţii.

–Se zice că este un minunat amestec de culturi, a spus Grey.

–Este, a încuviinţat Rafa. Dar nu avem tradiţia pe care o aveţi aici, în Europa. E fascinant să te plimbi pe străzile Londrei şi să-ţi închipui cum arătau pe vremea infamei dinastii Tudor. Mărturisesc că am fost în Turnul Londrei unde, aproape toată dimineaţa, am stat pur şi simplu şi am asimilat istoria asta bogată a voastră. A fost un timp petrecut cu folos.

Au continuat să stea de vorbă. Clementine li s-a alăturat, relaxându-se încet-încet, pe măsură ce Rafa parcă ar fi inclus-o intenţionat în discuţie, cu toate că părea mai interesat de Marina. Tânăra se întreba dacă tatăl ei observase că soţia lui flirtează sau era atât de obişnuit încât nici nu-l mai deranja. Bănuia că el era fericit doar pentru că *ea* era fericită, nu conta cu ce preţ. Mulţumirea Marinei avea pentru soţul ei o importanţă capitală.

–Clemmie, de ce nu-i arăţi lui Rafa împrejurimile? a sugerat Marina. Nu ai treabă azi, nu-i aşa? S-a întors către Rafa. Deja ai văzut cafeneaua Black Bean, cu siguranţă unul dintre punctele de atracţie din Dawcomb, aşa că ar putea fi interesant să mai explorezi un pic ţinutul alături de un ghid care ştie drumul.

–Unul care n-are pic de interes pentru Devon, a adăugat Jake cu răutate. Clemmie nu ascunde faptul că urăște tot ce înseamnă Devon.

–Nu-i corect! a exclamat Marina. Clemmie nu *urăște* Devonul. Doar se concentrează pe India.

–Poate că entuziasmul meu va fi molipsitor, a spus Rafa, iar ochii i-au sclipit către Clementine așa cum o făcuseră în cafenea.

Ea și-a simțit pieptul explodând de fericire.

–Ce zici? Vrei să fii ghidul meu?

Clementine i-a zâmbit fără să vrea. Era imposibil să nu răspunzi afirmativ la amabilitatea lipsită de inhibiții a lui Rafa.

–Sigur, dacă vrei.

Marina a observat cum chipul fetei se deschide precum o floare a soarelui. Și-a dorit ca ea să zâmbească mai des; chiar era foarte frumoasă când zâmbea.

capitolul 11

După ce și-au terminat cafelele, Grey i-a sugerat lui Clementine să înceapă turul, astfel încât să se poată întoarce la timp pentru prânz.

–Du-l cu mașina, așa o să se poată orienta.

–Arată-i plaja, a propus Marina. E o zi atât de frumoasă, vă puteți plimba încoace și încolo cu picioarele în apă.

–Să-l duci neapărat la Wayfarer, a adăugat Jake.

Clementine a pufnit nervoasă.

–O să-mi fac singură planul, mersi frumos.

–Poți să împrumuți mașina mea, a spus Grey.

–Da' Mini-ul ce are?

–Păi, e puțin cam mic.

Clementine s-a întors către Rafa.

–Crezi că un Mini e prea mic?

El a dat din umeri.

–Tu ești șefa. Dacă ați fi fost bucătari, ați fi stricat tortul.

Marina a început să râdă.

–Că mare dreptate ai! Hai, să-i lăsăm să-și vadă de treabă. Ne vedem la ora unu.

–Mă rog. Mă duc să mă schimb, Rafa. Ne întâlnim în hol peste cinci minute.

Clementine i-a lăsat pe terasă și a descoperit că, odată ce s-a văzut singură în dormitorul ei, a reușit să respire din nou.

–O, Doamne! a exclamat ea în fața oglinzii din baie. E delicios. E chiar mai delicios decât mi-l aminteam. Și m-a ținut minte.

Și-a dat cu rimel pe gene, apoi și-a ascuns cearcănele cu fard corector.

– Chiar nu știu de ce mă mai obosesc. Adică, nu s-ar uita niciodată la mine. Nu-i așa? Și probabil că are deja o prietenă. De obicei, bărbații de felul ăsta sunt luați.

S-a parfumat cu apă de toaletă Penhaligon's Bluebell. Oftând melodramatic, a observat cum entuziasmul îi colorează obrajii cu o nuanță trandafirie.

„Ce-o să zică Sylvia când o să-i spun că argentinianul pe care credeam că n-o să-l mai văd vreodată a venit să-și petreacă vara cu noi? Să fie Soarta? Să-mi fie destinat să mă îndrăgostesc și să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți?"

Și-a schimbat pantalonii albi cu o pereche de blugi și a ales o cămașă Jack Wills albastră cu pătrățele, pe care a pus-o peste un tricou alb. Nu-și dăduse cu ojă unghiile de la picioare ca să poată purta șlapi, așa că și-a pus în schimb o pereche de tenişi Nike, foarte lejeri. Și-a lăsat părul cum era, nedorind să pară că s-ar fi străduit prea mult. Totuși, când și-a făcut apariția în salon, Marina nu s-a lăsat înșelată și i-a zâmbit cu subînțeles. Clementine a remarcat că și obrajii mamei sale vitrege purtau aceeași nuanță trandafirie și i s-a făcut milă pentru iluziile femeii. Dacă Rafa era puțin mai sus pe lanțul trofic decât Clementine, el era pe un cu totul *alt* lanț trofic față de Marina, fiind mult mai tânăr. Nu ar fi vrut să se umfle în pene, dar trufia tot i s-a strecurat în suflet.

Atât Jennifer, cât și Rose erau în hol, încercând să dea impresia că ar avea o treabă oficială pe acolo, dar fără să păcălească pe nimeni. Cu genele lor lungi și expresiile tâmpe, păreau două vaci curioase, dându-și coate în vreme ce se învârteau încet în jurul aranjamentului cu flori de crin.

– Bine, sunt gata. Să mergem, a spus Clementine, ridicând cheile mașinii.

– Abia aștept, a zis Rafa, urmând-o afară.

Se opri în fața Mini Cooperului, bucuroasă că rămăseseră doar ei doi.

—Ești sigur că nu te deranjează mașina mea? l-a întrebat, descuind vehiculul cu ajutorul telecomenzii.

—E o mașinuță fermecătoare. De ce să mă deranjeze?

—Picioarele tatei sunt prea lungi pentru ea.

—Tatăl tău e foarte înalt. Eu nu sunt.

—Păi, avem noroc, nu-i așa?

—Pe ziua de azi, da.

Clementine s-a suit la volan, strângând în grabă paharele goale de cafea, ambalajele de ciocolată și revistele care se adunaseră pe locul din dreapta. Le-a aruncat în spate și i-a potrivit scaunul lui Rafa astfel încât să-i lase mai mult loc pentru picioare. El s-a așezat, și Clementine a simțit brusc furnicături pentru că brațele aproape că li s-au atins peste frâna de mână.

—Acum să trecem la partea distractivă, a spus ea, răsucind cheia în contact și apăsând un buton de pe bord.

Capota s-a retras încet, scăldându-i în lumina soarelui; briza adia ușor prin mașină înlăturând mirosul de piele caldă și orice urmă de nervozitate a lui Clementine. Fără familia ei care s-o stingherească, se simțea tot mai încrezătoare.

—Nu-i așa că-i plăcut?

—Este, cu siguranță. Deci, încotro mai întâi?

—O să te duc într-un tur magic al misterelor.

—Pare palpitant.

—Este. Marina poate să te ducă pe plajă, iar tata poate să te conducă prin împrejurimi ca să te familiarizezi. Jake te poate lua la Wayfarer. Dar eu n-o să te duc în nici unul dintre locurile astea. Nu, eu o să te duc într-un locșor de taină al meu, care nu interesează pe nimeni altcineva din ținutul ăsta în afară de mine.

—Ziceau că nu-ți place Devon.

—Aveau dreptate, a răspuns ea, conducând pe aleea mărginită de rododendroni roz. Nu-mi place Devonul *lor*, dar eu am propriul Devon secret care îmi place foarte

mult și pe care o să ți-l arăt, dacă-mi promiți că nu mai spui nimănui.

–Promit.

Clementine i-a aruncat o privire, iar el i-a răspuns cu un zâmbet.

–S-ar putea chiar să vrei să-l pictezi cândva.

Au străbătut cu mașina drumurile în serpentină, mărginite de frunze colorate într-un verde fosforescent și de hasmațuchi albe, delicate. În aer pluteau miresmele naturii ce revenea la viață, iar gardurile vii erau însuflețite de pițigoi albaștri și de sticleți. Cu părul fluturându-le în vânt și cu un sentiment de bucurie provocat de imaginea și de mirosul mării, cei doi au stat de vorbă cu degajarea unor vechi prieteni. El i-a povestit despre dragostea pentru cai și despre partidele de călărie de care se bucura în pampasul argentinian; despre orizontul întins și plat care strălucea precum chihlimbarul în lumina muribundă a sfârșitului de zi și despre răsăritul la început de primăvară, când pământul e învăluit de ceață. I-a povestit despre iepurii de câmp care se joacă în iarba înaltă și despre aroma gardeniilor care întotdeauna îi amintește de casă. I-a mai povestit despre mama lui, care mereu îi poartă de grijă, chiar și acum când are mai bine de treizeci de ani, despre tatăl lui, trecut în neființă, pe care încă îl mai jelește și despre frații lui, de care îl despărțeau atâția ani încât abia dacă îi cunoștea.

Când au ajuns la destinație, Clementine se simțea un alt om. Obișnuita ei atitudine defensivă fusese alungată de entuziasmul lui, iar în loc rămăsese un sentiment tot mai puternic de încredere. Rafa o făcuse să uite de sine cu istorioare despre viața lui în Argentina, iar ea îl ascultase cu luare-aminte, cu inima umplându-i-se de compasiune – și de mirare, pentru că el alesese să i se destăinuiască.

Clementine a parcat lângă o poartă aflată la marginea unui câmp și au coborât. Sub ei, în capătul falezei, se ridica

o bisericuță frumoasă, având o clopotniță cu turnulețe și un acoperiș de ardezie cenușie.

– Am ajuns, l-a anunțat ea. Nu pare cine știe ce...

– O, dar este. E casa uitată de Dumnezeu.

Ea a zâmbit, încântată că și lui îi plăcea.

– Ai mare dreptate. Exact asta e, casa uitată de Dumnezeu și nu-i așa că pare tristă, părăsită?

S-au cățărat peste poartă și au coborât dealul. Iarba era înaltă și deasă, presărată cu piciorul-cocoșului de un galben aprins, care lucea în soare. Albine grase bâzâiau în jurul florilor, iar o pereche de fluturi zbura pe lângă ele într-un dans senzual. Când s-au apropiat, Rafa a văzut că ferestrele erau acoperite cu scânduri. Într-adevăr, biserica arăta tristă și părăsită.

– Nimeni nu vine aici. Toată lumea a uitat-o. De pe drum, nici nu se vede. Eu am remarcat-o de pe mare, pe vremea când eram copil și veneam cu tata la pescuit. Cumva m-a atras. De cum am putut să conduc, am găsit-o. O să te duc în interior.

– Se poate intra?

– Se zice că cine are voință are și putință. Hai.

S-a grăbit să înconjoare biserica până în spate, unde câteva trepte duceau în jos, către o ușiță săpată în piatră.

– Asta trebuie să fi fost intrarea din spate pentru pitici, a spus ea chicotind. Sau poate că oamenii erau foarte scunzi acum câteva sute de ani.

– Cât de veche crezi că e?

– Păi, înăuntru sunt mormintele unor oameni care au murit în secolul al XIII-lea.

– *Increíble!* a exclamat el cu răsuflarea tăiată.

Clementine a împins ușa, care s-a deschis cu un geamăt grav. În interior aerul era rece și umed. Au lăsat ușa larg deschisă ca să intre lumina și au început să urce pe o scară de piatră în spirală, ce ducea în corpul principal al clădirii. Acesta ar fi fost cufundat în beznă, dacă n-ar fi existat găurile din acoperiș și cele câteva

scânduri de la ferestre care putreziseră, mâncate de umezeală, şi se desprinseseră din ramele lor. S-au oprit tăcuţi şi s-au uitat în jur.

În ciuda frigului, locul părea nefiresc de cald, de parcă aerul însuşi ar fi fost făcut din ceva moale. Altarul era învelit cu tradiţionala pânză albă, şi o vază acoperită de mucegai trona goală pe mijlocul lui. Băncile din lemn de stejar, înnegrite de vreme, erau rânduite cu grijă, iar pe podeaua din piatră de sub ele încă mai rămăseseră câteva pernuţe brodate cu cruciuliţe. Pe masa de lângă intrarea principală se afla un teanc de cărţi verzi pentru rugăciune, în vreme ce, vizavi, o perdea purpurie de catifea separa naosul de o mică anexă în care cristelniţa din piatră stătea uscată.

– E ca şi cum ar fi terminat slujba şi ar fi plecat, încuind pentru totdeauna uşa în urma lor, a spus Clementine.

Rafa s-a aşezat pe scaunul organistului şi a început să cânte câteva note. Sunetele lipsite de armonie au răsunat între ziduri, tulburând doi porumbei care îşi făcuseră cuib sub grinzi.

– Dumnezeule, dezacordată mai e orga asta! a exclamat Clementine, ducându-şi mâinile la urechi.

Stătea în balconul corului, format din două rânduri de bănci aşezate faţă în faţă, înaintea altarului.

– Ştii să cânţi? l-a întrebat ea.

– Nu. Nu se vede?

– Credeam că orga sună groaznic, nu tu.

El s-a ridicat.

– Şi, ce faci aici singură când vii?

– Nimic. A ridicat din umeri. Mă plimb şi citesc inscripţiile de pe pietrele de mormânt. Numele sunt minunate. Stau în faţa lor şi mă întreb dacă tot ce-a mai rămas din ei se află sub picioarele mele sau dacă sufletele lor sunt în vreo altă dimensiune, dincolo de ce putem simţi noi. Mi-ar plăcea să cred că există un rai.

Rafa a mers către o lespede mare, care ieşea în evidenţă între celelalte prin mărimea şi claritatea cuvintelor gravate pe ea.

– Archibald Henry Treelock, a citit el.

– Grozav nume, Archibald.

– Ce crezi c-o fi făcând Archibald acum?

– Mintea îmi spune că dragul de Archibald nu e nimic altceva decât ţărână. Dar inima îmi zice că e în rai, dansând cu soţia lui, Gunilda.

– Cred că inima ta are dreptate. Cel puţin, asta-mi spune şi mie sufletul. Nu cred că tatăl meu e praf şi ţărână. Cred că bătrânul lui corp e îngropat în pampas, dar că sufletul lui e în altă parte. Şi-a rotit privirea prin biserică, coborându-şi vocea. Poate că acum e aici, cu noi, în casa uitată de Dumnezeu.

– Până acum eu nu m-am întâlnit cu moartea. Ambele perechi de bunici încă mai trăiesc, din păcate. Părinţii mamei mele sunt tare obositori, dar, spre norocul meu, locuiesc foarte departe, aşa că nu-i vizitez niciodată.

– Unde stau?

– În Scoţia, cu mama.

El s-a uitat la ea un timp, încruntându-se.

– Scuze, nu pricep. Mama ta locuieşte aici, cu tine, nu?

– Nu, Marina nu e mama ea. Doamne fereşte! Nu, mama mea locuieşte în Edinburgh, cu cel de-al doilea soţ al ei, Martin, care e un prost. Marina e mama mea vitregă.

– Credeam că e...

– Majoritatea oamenilor cred asta. Dar nu ştiu de ce. Nu semănăm deloc.

– Nu, nu semănaţi.

– Eu semăn cu mama, ceea ce e păcat pentru că ea nu-i vreo frumuseţe. Am fost învăţată că frumuseţea vine din interior şi am ales să cred asta.

A scos un râs sec.

Rafa s-a aventurat pe treptele care duceau către amvon.

– Marina are copii?

–Nu. Nu poate avea copii. E un punct sensibil, așa că să n-aduci vorba vreodată.

–Înțeleg.

El și-a pus mâinile pe marginea amvonului, ca și cum ar fi fost un vicar gata să-și înceapă predica. Părea să aibă o expresie gravă pe chip.

–Eu și Jake suntem persoanele cele mai apropiate de ideea de copii pe care le va avea vreodată.

–Nu pari foarte înțelegătoare.

–Așa ușor de citit sunt? Ea a pufnit ușor. Suntem foarte diferite, eu și ea.

–Câți ani aveai când ți-a devenit mamă vitregă?

–Trei – și am crezut că a venit să mi-l fure pe tata.

Rafa a coborât scărița și s-a așezat în fața ei. Fața lui arăta atâta compasiune încât Clementine a simțit un mic junghi în piept. Nu intenționase să dezvăluie atât de multe despre ea însăși.

–Înțeleg, a spus el și i-a atins brațul.

Felul în care a atins-o și umbrele care îi făceau chipul să pară atât de serios au convins-o că, într-adevăr, o înțelegea.

–Mulțumesc, a fost singurul răspuns care i-a venit în minte.

El i-a zâmbit cu blândețe.

–Vino, hai să ieșim din nou la soare. Cumva e o plajă dedesubt? Mi-ar plăcea la nebunie să văd marea.

Și-a pus mâna pe spatele ei și a condus-o pe lângă altar, către scara îngustă pe care intraseră. Biserica era locul *ei* secret, iar ea era ghidul *lui*, și totuși, în acea clipă, a simțit că *el* are grijă de *ea*. S-a lăsat pradă noului sentiment, simțindu-se feminină, așa cum nu o mai făcuse până atunci. De ce își deschisese sufletul în fața unui străin, nu știa. Poate tocmai *pentru că* era un străin, fără idei preconcepute despre ea sau despre familia ei. Sau poate pentru că era ceva intim în ochii lui căprui și blânzi, care o trăgea afară din cochilia ei, câștigându-i încrederea.

Au ieşit la soare ca o pereche de vampiri, clipind în lumină. Florile de piciorul-cocoşului străluceau ca nişte mici scântei, iar aerul mirosea puternic a viaţă, după izul putred al mucegaiului din interiorul bisericii. Au inspirat adânc cu satisfacţie şi au lăsat razele calde să le mângâie feţele. Dedesubt, marea era calmă, lovind stâncile într-un ritm leneş, de parcă ar fi fost pierdută în visare. Au coborât spre plajă. Cândva pe acolo fusese o potecă, dar acum era acoperită de ferigi şi de rugi. Clementine era uşurată că se îmbrăcase în blugi, spinii sfâşiindu-i pantalonii şi nu carnea.

Au râs şi au sporovăit tot drumul până jos. O dată sau de două ori Rafa a ajutat-o, când rugii deveniseră prea lacomi şi îşi înfăşuraseră tentaculele spinoase în jurul gleznelor ei.

—Toate astea pentru o plajă, a exclamat el, eliberând-o.

—Dar nu e doar o plajă oarecare. E chiar superbă.

—Se pare că nimeni n-a mai trecut pe-aici de multă vreme.

—N-a trecut – nici *eu* n-am trecut. Am văzut-o din barcă, dar niciodată n-am încercat să ajung la ea pe jos.

—Atunci ar trebui să facem o cărare astfel încât să ne putem întoarce aici ori de câte ori vrem şi să nu fim înghiţiţi de plante.

Gândul de a veni aici deseori, împreună cu Rafa, a făcut-o să-i crească şi mai mult sufletul de bucurie. Aveau înainte toată vara, iar ea va fi fericită să-i arate fiecare colţişor din Devon.

În cele din urmă, cărarea s-a deschis într-un banc de nisip care se întindea spre o plajă galbenă, izolată. De pe mare îi păruse superbă, dar acum că se afla acolo, Clementine a descoperit, spre marea ei încântare, că era chiar mai frumoasă decât şi-o imaginase. Faptul că nici tatăl ei şi nici Marina nu o revendicaseră îi dădea o şi mai mare senzaţie de bucurie. Asta avea să fie plaja *ei*, sub biserica *ei*, iar ea n-o vă împărţi cu nimeni altcineva decât cu Rafa.

–N-o să le spui și altora despre descoperirea noastră, nu-i așa? Nu vrem să vină tot ținutul aici, pe capul nostru.

El și-a pus mâinile în șolduri și a privit pe deasupra oceanului.

–N-o să mai spun nimănui. E spectaculoasă. A inspirat adânc, umflându-și nările. În sfârșit, am ajuns, a mai adăugat el, iar felul în care a spus-o a făcut-o pe Clementine să creadă că vorbise pentru sine.

Au coborât spre mare. Rafa și-a scos pantofii, suflecându-și blugii. Inspirată de entuziasmul lui, a făcut și ea același lucru. Apa era rece, dar el a insistat să se plimbe pe toată lungimea golfului. Valuri micuțe se rostogoleau spre mal, fiecare dintre ele înfășurându-le gleznele în spumă albă, înainte de a se retrage pentru a face loc următorului. Pantalonii lui Rafa au devenit tot mai întunecați pe măsură ce se uda tot mai mult, până când umezeala i-a ajuns la genunchi. El a râs nepăsător, ridicând din umeri binedispus.

–Dacă aș avea un slip, m-aș arunca în apă.

–Hai s-o facem, i-a sugerat ea.

El a privit-o surprins.

–Hai să ne aruncăm în mare.

–Dacă te arunci tu, mă bag și eu.

Ea a chicotit agitată.

–OK.

Cu inima bătându-i nebunește, a alergat un pic pe plajă, s-a dezbrăcat de blugi și de cămașă, rămânând în fața lui doar în tricou și chiloți roz cu floricele.

Rafa și-a dat capul pe spate și a râs de îndrăzneala ei.

–*Qué coraje, nena!*

–Sper că ăsta e un compliment.

–Este. Ai curaj!

–Păi, nu mă lăsa să stau aici. Hai!

El i s-a alăturat pe nisipul uscat, apoi și-a dezbrăcat curajos blugii, jacheta și cămașa, aruncându-le lângă ale ei.

– Ești gata?

Clementine abia a apucat să-i admire corpul atletic, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri Calvin Klein, că el a și fugit în apă, gâfâind zgomotos din pricina frigului. Tânăra l-a urmat veselă, minunându-se de incredibila întorsătură pe care o luaseră lucrurile și care îi adusese împreună în felul ăsta extraordinar.

S-au zbenguit, râzând și stropindu-se unul pe altul. Odată ce s-au obișnuit cu apa, aceasta nu li s-a mai părut rece. Au înotat puțin în larg, astfel încât valurile să-i ridice și să-i coboare ca pe niște balize.

– Ești foarte curajoasă, a spus el pe un ton admirativ.

– Doar pentru că tu mi-ai băgat ideea în cap.

– Dar n-ai ezitat. Ți s-a părut o nimica toată să sari în apă.

– Păi, ce pot să spun? Sunt genul ăsta, i-a zâmbit ea jucăuș.

– Îmi place genul ăsta.

– Nu avem prosoape, dar e soare. Ne putem usca pe plajă. Pun pariu că niciodată n-ai mai intrat într-o mare atât de rece.

– Aici greșești. Marea din Chile e mult mai rece decât asta. E imposibil să stai în apă prea mult, asta dacă îndrăznești să intri.

– Mi-ar plăcea să văd America de Sud.

– Marina zicea că plănuiești să te întorci în India.

– Ador India, dar nu trebuie să merg neapărat acolo. Vreau doar să scap de *aici*.

– De ce?

– Nu știu ce vreau să fac. Mă tem să-mi încep restul vieții. Dacă pot călători, îl pot evita.

– Călătoria e viață.

–Dar nu e responsabilitate. Se presupune că ar trebui să încep o carieră și să devin „adultă". Problema e că nu vreau.

–Atunci nu ești obligată.

–Tata e de altă părere.

–Trebuie să faci ce vrei *tu*. Dacă îți place să călătorești, atunci ar trebui să vezi lumea. Nu cred că e atât de important să te ridici la nivelul așteptărilor altora. Până la urmă, e viața ta și nu știi cât te mai poți bucura de ea.

–Uite, ăsta e un gând morbid.

–Poate, dar te ajută să te concentrezi. Trebuie să-ți găsești calea, Clementine, chiar dacă se întâmplă să nu fie cea pe care familia ta și-a imaginat-o pentru tine.

–Lucrez în Dawcomb ca să economisesc suficienți bani încât să pot pleca undeva, oriunde.

–Oriunde, dar nu aici.

El i-a zâmbit.

–Știu, par atât de nerecunoscătoare.

–Nu te cunosc îndeajuns de bine încât să știu dacă ești nerecunoscătoare. Dar cunosc natura umană destul de bine încât să știu că niciodată n-o să fii fericită trăindu-ți viața pentru alții. Trebuie s-o iei pe drumul tău și să te lămurești singură.

–Ești foarte înțelept, Rafa.

–Mulțumesc, Clementine. Acum cred că ar trebui să ieșim pentru că nu-mi mai simt degetele de la picioare.

S-au așezat pe nisip ca să se usuce, iar Clementine a putut aprecia cât de bine făcut era și cât de chipeș arăta, cu părul ud atârnându-i pe frunte. Părea de necrezut că ea era acolo, lângă el, udă ca un pește, râzând de parcă ar fi fost prieteni de-o veșnicie. Într-un târziu, chiar dacă nu erau încă uscați complet, s-au îmbrăcat și au mers înapoi la mașină. Clementine nu se simțea prea confortabil cu lenjeria intimă udă pe sub haine, însă n-ar fi ratat partida aceea de înot pentru nimic în lume.

Au mers înapoi spre Polzanze, comentând reacțiile de care urmau să aibă parte când aveau să le spună tuturor că au fost să înoate.

–Eu o să fiu dată afară din slujba de ghid al tău, a spus Clementine.

–Eu o să fiu dat afară din slujba de artist.

–Ba nu, n-o să fii.

–Nu crezi?

–Atâta vreme cât nu le duci pe băbuțe pe căi greșite.

–Băbuțe?

–Elevele tale.

–Ah, *por supuesto*, elevele mele. Și-a frecat bărbia. Cât de bătrâne sunt?

–Foarte bătrâne. Clementine a râs. Dar se pare că sunt foarte amuzante. Sunt teribil de excentrice. Au fost aici anul trecut și Marina încă mai vorbește despre ele.

–Tu n-ai fost aici anul trecut?

–Bineînțeles că nu!

El a scuturat din cap.

–Nu, prostul de mine. Erai undeva, oriunde, dar nu aici.

capitolul 12

Clementine și Rafa au dat buzna în hotel ca o pereche de câini uzi. Rose și Jennifer i-au urmărit fugind la etaj, râsetele lor umplând casa scărilor și lovindu-se de pereți ca niște scântei.

Rose s-a uitat la Jennifer, apoi a ridicat din sprâncene.

–Ce crezi c-au făcut?

–Orice ar fi, îmi doresc să fi făcut și eu, a răspuns Jennifer visătoare.

–Crezi că au înotat în mare?

–Păi, dacă n-au căzut într-o băltoacă uriașă, aș zice că asta e o posibilitate.

–Și când te gândești că el o să stea aici toată vara...

–O să se lase cu inimi frânte.

–Nu mi-ar păsa, a oftat Rose. L-aș lăsa cu bucurie să-mi frângă inima.

Prânzul avea loc în sala de mese, la masa lungă de lângă fereastră. Marina l-a așezat pe Rafa între ea și Clementine. A observat că cei doi aveau părul ud și că se schimbaseră de haine. Erau veseli, tachinându-se ca niște prieteni apropiați. Chipul lui Clementine se luminase precum un lampion, obișnuita ei prezență întunecată fiind acum plină de strălucire. Marina s-a minunat de schimbarea bruscă de atitudine. Fiica ei vitregă chiar i-a zâmbit, iar Marinei i-a fost rușine de recunoștința patetică pe care o simțea pentru o fărâmă atât de mică de bunătate.

–Ce-ați pus la cale voi doi? a întrebat Grey.

–Am înotat în mare, i-a răspuns Clementine cu nonșalanță, de parcă era vorba de ceva ce obișnuia să facă în fiecare duminică dimineață.

Rafa a zâmbit poznaş.

– Îmi asum vina.

– Foarte galant din partea ta, a comentat Jake.

– Cred că oceanul are o atracţie irezistibilă.

– Nu, a fost ideea mea, a recunoscut Clementine, lărgimea zâmbetului ei dându-le de înţeles tuturor, fără urmă de îndoială, că nu avea nici cel mai mic regret.

– N-a fost foarte rece? a întrebat Marina.

– Îngheţată, a răspuns Rafa. Dar ne-a făcut o foame teribilă.

S-a uitat în jos la farfuria cu ton prăjit, rulouri de castraveţi în alge nori cu susan prăjit şi sos de miere cu chili. Îi lăsa gura apă.

– Pare delicios.

– Avem un bucătar francez excelent, a spus Marina.

– Ton proaspăt, a adăugat Grey, luând cuţitul şi furculiţa. Mi-ar plăcea să spun că l-am prins chiar eu, dar în dimineaţa asta a trebuit să lucrez la birou.

– Ce-ai făcut? l-a întrebat Marina.

– Eu şi Jake plănuim primul dineu literar.

– O să-l rugăm pe William Shawcross să vină şi să vorbească, a continuat Jake.

– L-am întâlnit o dată sau de două ori la Londra şi l-am auzit vorbind pentru Societatea Regală de Geografie, a explicat Grey. Cred că l-am putea convinge să vină. La urma urmei, soţia lui deţine un hotel de la marginea regiunii Dartmoor.

– Cred că e o idee minunată, s-a entuziasmat Marina.

Stând acolo, în lumina soarelui care acoperea podeaua sălii de mese, cu noul ei artist alături şi cu proiectul unui dineu literar cu William Shawcross, se simţea optimistă în privinţa viitorului. Doar câteva dintre celelalte mese erau ocupate de oaspeţi, dar, odată ce se va răspândi vestea că un artist s-a stabilit acolo pe timpul verii, era sigură că locul se va umple şi va reveni la viaţă.

–Draga mea, unde e Harvey? Am nevoie de el să facă vreo două treburi în după-amiaza asta, a spus Grey.

–S-a dus din nou să-și viziteze mama, a răspuns Marina.

–E cel mai devotat fiu.

–Mama lui trebuie să fie matusalemică, a spus Jake. Și pe el îl caută deja moartea pe-acasă.

–Nu-i frumos, Jake, i-a reproșat Marina. Harvey are un suflet tânăr.

–Longevitatea ține doar de felul în care gândești, a spus Rafa, lovindu-și tâmpla. Cred că majoritatea bolilor sunt în mintea noastră.

–E ridicol, a replicat Jake. Vrei să spui că oamenii care mor de cancer sunt bolnavi doar din cauza felului în care gândesc?

Marina se simțea prost pentru că fiul ei vitreg vorbise atât de agresiv, dar Rafa nu s-a simțit jignit.

–Cred că emoțiile ne afectează în feluri pe care încă nu le-am descoperit. Doctorii care prescriu medicamente tratează simptomele, nu cauza. Cred că există o relație directă între mintea noastră și sănătate. Ne-am simți cu toții mai bine dacă am gândi pozitiv.

Jake s-a strâmbat. Artistul a zâmbit.

–Închipuie-ți că stai noaptea întins în pat. Ți-e cald, te simți în siguranță și dai să adormi. Apoi, îți vine în minte un gând care te sperie. Poate că ți se pare că cineva dă târcoale pe afară. Inima începe să-ți bată mai tare, respirația ți se accelerează, pielea îți devine rece și umedă. Stresul indus de acea temere întrerupe fluxul de energie din corpul tău. Dar e numai un gând, nimic mai mult.

–Sigur că ai dreptate, Rafa. Majoritatea bolilor sunt psihosomatice, a spus Grey.

–Sunt de acord, a intervenit Clementine.

Jake s-a încruntat către sora lui și a luat o gură de vin.

–Normal că ești, Clemmie. Știi, Rafa, Clemmie n-a mai înotat în mare de când? De douăzeci de ani?

– Ce-are a face cu impactul minții asupra sănătății? a izbucnit fata.

– Doar exemplificam legătura dintre mintea și dispoziția ta.

Și-a ridicat sprâncenele într-un fel sugestiv, în timp ce Clementine îl privea urât.

– Păi, mulțumesc că ai afirmat ce era evident.

– Bătrânicile mele vor ajunge mâine, a intervenit Marina, simțind cum este distrus prânzul ei civilizat.

– Clementine mi-a povestit că sunt teribil de excentrice, a zis Rafa. Abia aștept să le cunosc.

– Sunt cât se poate de englezoaice. A, cu excepția doamnei Delennor, care e americancă.

– Ador americanii, s-a înviorat Rafa. Am petrecut trei ani în New York, lucrând pentru o firmă de publicitate.

– De-asta vorbești atât de bine engleza, a spus Grey.

– Cu un ușor accent american, a adăugat Jake, incapabil să se abțină de la o mică împunsătură. Cu un asemenea accent aș fi avut mai mult succes la fete.

– Îți trebuie mult mai multe decât un accent străin, Jake, a replicat Clementine.

– Spune-mi, Rafa, ai lăsat vreo prietenă în Buenos Aires?

Clementine a privit în farfurie, sperând că bărbatul nu era pe cale să declare că e deja însurat și are copii.

– Nu, a spus el zâmbind. Nu sunt legat.

– Mai bine nu faci publică treaba asta, a zis Grey. Sau o să ne trezim că toate fetele de prin Dawcomb își doresc brusc să învețe să picteze.

– Atâta vreme cât îmi umplu camerele, nu-mi pasă, a comentat Marina.

– L-ai dus pe Rafa în Dawcomb? a întrebat Grey.

– Nu, a răspuns Clementine. Oricum, deja cunoaște Dawcombul.

– Îți sugerez să-i faci un tur în după-amiaza asta. E important să se orienteze.

–Of, zău așa, tată! Ce-i așa important la orientarea asta?

–Ai încredere în mine, scumpo, omul are nevoie să știe unde se află.

Rafa a râs și s-a întors către Clementine.

–Mi-ești datoare cu un papanaș cu smântână, a spus el. N-ai uitat, nu-i așa?

Clementine radia de plăcere că el își amintise.

–Atunci să fie papanași cu gem la Devil's, ca să te poți orienta.

A zâmbit către tatăl ei, iar Grey a simțit cum i se umple sufletul de recunoștință.

După prânz, Clementine și Rafa au dispărut în Dawcomb. Grey a mers pe chei ca să meșterească la barcă, iar Marina s-a întors în clădirea vechilor grajduri. Era surprinsă de comportamentul lui Jake la masă. Fusese neobișnuit de agresiv. Să se fi simțit amenințat de Rafa? Să fi fost gelos din pricina atenției pe care o primea noul artist? La urma urmei, nimeni din hotel nu mai putea vorbi despre altceva. De la bun început Jake nu fusese prea entuziasmat de ideea aducerii unui artist și poate era descumpănit de faptul că, evident, bărbatul avea să fie un mare succes. Ceea ce nu-și dădea seama Jake era că *toți* depindeau de Rafa, indiferent a cui ar fi fost ideea să-l invite. Nu era momentul pentru invidii mărunte. Chestia asta *trebuia* să meargă.

Marina era în bucătărie, citind ziarele, când Jake a dat buzna înăuntru, cu fața roșie din pricina agitației.

–Baffles a dat încă o lovitură! a declarat el.

Marina l-a privit șocată.

–Familia Greville-Jones a fost tâlhărită la primele ore ale dimineții.

–Dumnezeule, ești sigur?

O speria faptul că hoțul țintea oameni pe care îi cunoștea personal. Asta îl aducea mai aproape de *ea*.

—Tocmai m-a sunat informatorul meu din poliţie. Zice că încearcă să ţină informaţiile sub control, ca să nu se sperie lumea.

—Asta înseamnă că mâine o să citim cu toţii despre asta.

—N-o să afle de la mine.

Marina a oftat îngrijorată.

—Bieţii John şi Caroline! E pur şi simplu oribil.

Jake a zâmbit, clar încântat de dramă.

—N-ar trebui să pari atât de mulţumit, Jake. Am putea fi noi următorii.

—Mă îndoiesc. Nu e ca şi cum am avea ceva bunătăţi de furat.

—El nu ştie asta.

—Bineînţeles că ştie. E limpede că a cercetat casele foarte bine înainte de a le jefui. Merge drept la pradă şi în rest lasă totul neatins.

—A fost cineva rănit?

—John Greville-Jones a auzit un zgomot în hol şi s-a furişat la parter cu puşca. Se pare că o ţine sub pat.

—Ar trebuie să aibă grijă ca nu cumva Caroline s-o folosească pe spinarea lui.

Jake a chicotit.

—Nu cred că ştie cum s-o deblocheze.

—L-a văzut?

—Nu. A fost foarte rapid. A intrat şi a ieşit ca un şoarece.

—Ce a luat?

—Toată argintăria din sufragerie.

—Nimic altceva?

—Informatorul meu zice că trebuie să fi ştiut unde se afla pentru că s-a dus drept la ea. Nu s-a obosit să mai intre prin celelalte camere şi ştii că familia Greville-Jones are o cameră de pictură plină cu tablouri valoroase.

—Ceva indicii?

—Doar un bileţel pe care scria „Mulţumesc".

–Asta-i absurd, zău așa.

–Semnat: Raffles.

–E clar că adoră atenția. Cine a mai auzit de un hoț politicos? E o contradicție în termeni.

–Hoții trebuie să-și lase mereu amprenta.

–Bieții John și Caroline, repetă Marina. Tocmai voiam să-i sugerez lui Rafa să le ducă pe băbuțele mele să picteze extravaganta lor locuință. Anul trecut Caroline a organizat un picnic pentru ele, iar Harvey a stat toată după-amiaza în bucătărie, flirtând cu bucătăreasa lor. A oftat. Acum s-ar putea să fie mai puțin dornici să invite străini pe proprietatea lor.

Rafa și Clementine stăteau la Devil's, holbându-se la o tavă cu trei straturi de papanași, un castron mare cu smântână și o farfurie cu gem. Penny și Tamara, două chelnerițe tinere și drăguțe își tot făceau de lucru pe lângă masă, sperând că frumosul străin le va mai arunca un alt zâmbet fermecător.

–Deci ăștia sunt papanașii, a spus Rafa, luându-l pe cel mai mare.

–O să-ți arăt cum se face.

Clementine și-a tăiat papanașul, apoi a întins câte un strat gros de smântână pe fiecare jumătate, așezând deasupra o lingură de gem de căpșune.

–Acum dă-i drumul! E mai mult decât un gust, este o experiență.

Știind că are spectatori, pentru că acum nu doar chelnerițele, dar și femeile între două vârste de la masa de alături își opriseră conversația pentru a trage cu urechea, el a ridicat o jumătate și a mușcat oarecum teatral. Avea atât de multă smântână și gem, încât n-a putut evita să rămână cu ceva urme pe buze. În loc să-și folosească șervețelul, Rafa s-a lins cu nesaț, ridurile din colțul ochilor adâncindu-i-se în timp ce el rânjea cu o încântare comică. Penny și Tamara au chicotit, iar femeile între

două vârste au zâmbit, văzându-l că e gata să facă haz de propria persoană. N-a durat mult până când Sugar Wilcox, botezată cu mai puțin interesantul nume de Susan, a ieșit din biroul ei aflat în spatele cafenelei, ca să afle ce e cu toată agitația.

Inima lui Sugar era la fel de moale ca și papanașii ei și la fel de pregătită să fie devorată ca gemul și smântâna. Când a pus ochii pe charismaticul străin care stătea alături de Clementine Turner lângă fereastră, și-a aranjat rochia de nuanța șerbetului roz și a profitat din plin de poziția ei de patroană pentru a traversa camera și a se prezenta.

—Clemmie, cine e fermecătorul tău musafir?

Rafa s-a șters la gură cu șervetul, a sărit politicos în picioare și i-a întins mâna blondei minione care acum stătea în fața lui.

—Rafa Santoro, a spus el.

Forța strângerii lui de mână a surprins-o, făcând-o să și-o retragă în grabă și să-și mângâie degetele fragile cu cealaltă mână.

—Italian, a spus Sugar, topindu-se toată. Ador Italia.

—Argentinian, a răspuns el. Ai adora Argentina.

—Măi să fie, ce amuzant ești. Te rog, savurează-ți papanașii.

Rafa s-a așezat la loc.

—Îi savurez. Sunt delicioși. Dacă aș locui aici, m-aș îngrășa bucuros cu ei.

—Știi, sunt oarecum familiarizată cu Argentina. Am avut epoca mea de Eva Peron, când mi-am pieptănat părul pe spate în coc, am purtat rochii din anii 1940 și m-am dat cu ruj purpuriu.

—Ești sigură că n-a fost mai degrabă o perioadă Madonna?

—Păi, presupun că de fapt asta a fost. Îmi plăcea felul în care arăta în filmul ăla. Deci, cât o să stai?

–Toată vara, a întrerupt-o Clementine, doar pentru a-l aminti lui Sugar că se afla și ea acolo. E artistul casei angajat de mama mea vitregă.

–Chiar așa? Ce încântător! Mi-ar plăcea la nebunie să învăț să pictez.

–Mă tem că trebuie să fii client al hotelului, a replicat Clementine.

–Prânzul se pune?

–Nu.

Sugar a oftat, deschizându-și ochii ei albaștri cât mai larg cu putință.

–O să dai lecții și după program?

–Abia am ajuns, așa că nu știu ce voi face.

–Te avertizez, Marina o să te țină foarte ocupat la hotel.

Rafa a dat din umeri, mimând neajutorarea.

–Trebuie să-mi câștig masa și cazarea.

–La mine chiria e cu mai puține pretenții, i-a șoptit Sugar cu subînțeles. Să vii să mănânci câte o porție de papanași ori de câte ori vrei. Din partea casei. O să faci bine afacerii.

A zâmbit dulce și s-a îndepărtat.

Clementine a râs încet.

–Să fie aftershave-ul tău de vină?

–Ce vrei să spui?

Dar știa ce vrea să spună, deoarece colțurile gurii i-au tresărit poznaș.

–Bănuiesc că pe aici lumea nu prea este obișnuită cu străinii.

–Prostii, sigur că e. Pur și simplu nu e obișnuită cu cei arătoși.

–O să le treacă. Aspectul fizic nu poate duce o persoană prea departe.

–Cel puțin, tu ai personalitate. Majoritatea oamenilor frumoși n-au fost niciodată nevoiți să-și dezvolte una.

Ochii lui căprui au măsurat-o gânditori.

–Cred că frumusețea mai puțin evidentă e mai atrăgătoare. Când îți sare în ochi, nu mai ai ce căuta.

Clementine a început să simtă că se înfierbântă. Să se fi referit oare la ea?

–Toată lumea are ceva, a fost răspunsul ei jalnic.

–Mama ta vitregă are un chip foarte frumos.

–Nu crezi că îți sare în ochi?

–Nu. Are ochi misterioși.

–Atunci tu vezi ceva ce eu nu văd.

–Sigur, pentru că eu nu sunt orbit de prejudecăți. Când o femeie ajunge la vârsta ei, fața îi reflectă personalitatea, fie că îi place sau nu. Nu-și poate ascunde adevărata natură. Marina are o figură senzuală, generoasă, dar e ceva ascuns și trist în privirea ei.

–Doamne! Clementine și-a dat ochii peste cap. Ești la fel ca toți ceilalți.

–Cum ți-ai imaginat că o să fiu?

–Nu știu. Speram...

Rafa a dat din umeri și a luat o înghițitură de ceai.

–Problema pe care o ai tu cu mama ta vitregă e problema *ta*, nu a ei. Nu lăsa ca ceea ce s-a întâmplat în trecut să controleze cine ești *acum*.

Clementine a fost luată prin surprindere de comentariul lui. Crezuse că el o înțelege. Dar, până la urmă, era un bărbat ca oricare altul, doar că avea un chip mai frumos. Într-o singură dimineață, Marina reușise să-și înfășoare tentaculele în jurul lui precum Medusa. Clementine îl pierduse drept aliat.

În acea seară, după cină, Rafa a mers în grădină pentru a-și suna mama. S-a așezat pe pământ, lângă cedru, scoțându-și BlackBerry-ul.

Ca și cum Maria Carmela l-ar fi simțit pe fiul ei favorit, s-a și grăbit să răspundă la telefon înainte ca acesta să apuce să sune.

–*Hijo*.

–*Mamá*. Ești bine?

–Sunt, Rafa. Mulțumesc lui Dumnezeu, sunt sănătoasă. Puțin obosită, dar la ce te poți aștepta când ai vârsta mea.

–Nu ești bătrână.

–Mă simt bătrână. Sunt plină de griji.

–Ți-am spus să nu-ți faci griji.

–Mi-aș dori ca tatăl tău să mai fie în viață.

–Dacă ar trăi, n-aș mai fi aici și mă bucur că sunt aici.

–Deci, spune-mi. Ce faci toată ziua?

Rafa i-a povestit despre excursia făcută împreună cu Clementine la biserica părăsită și despre cum au înotat în mare.

–Azi am băut un ceai englezesc așa cum se cuvine, într-un loc numit Devil's. Am mâncat papanași.

–Cum sunt?

–Mai mult sau mai puțin ca *alfajores de maizena*. O să-ți aduc câțiva când o să vin acasă.

–Le-ai zis ceva?

–Nu încă. Nu e timpul potrivit.

–Dacă amâni prea mult, s-ar putea să ratezi momentul.

–Trebuie să fiu sigur, deși sunt destul de convins că ăsta e locul. Toate indiciile duc aici.

–Dacă nu ești sigur, vino acasă și uită toată aventura asta prostească.

–Am ajuns atât de departe, nu renunț acum.

–Nimeni nu poate spune că nu ești un bărbat curajos. Pentru asta sunt mândră de tine.

–Păi fii mândră și termină cu grijile.

A urmat o pauză lungă și un pocnet pe linia telefonică.

–*Mamá*, mai ești acolo?

–Mă simt vinovată, Rafa.

Vocea ei era mai joasă acum.

–De ce?

–Dacă nu ți-aș fi spus, niciodată n-ai fi pornit în căutarea asta nebunească. E numai vina mea. Eu și tatăl

tău am promis că o să păstrăm secretul. Cât el a fost în viață, mi-a dat puterea să-mi țin gura. Taică-tău a luat cu el secretul în mormânt, așa cum a spus mereu că o va face. Dar eu... pentru că te iubesc, din cauza asta n-am mai rezistat. Aveai dreptul să știi adevărul. Dar acum că ți-am spus, mă tem de ce ai putea afla. Mă tem că ți-am dat cheia de la cutia Pandorei.

–N-o să se întâmple nimic.

–Nu știi cu ce oameni ai de-a face. Sunt periculoși.

–Asta a fost acum mulți ani. Vremurile s-au mai schimbat.

–Îmi fac griji că te-am pus din nou în pericol.

–Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta.

–Of, Rafa, îmi dai atâta putere. O să încerc să nu-mi fac probleme.

–O să vin acasă la sfârșitul verii și totul o să fie exact la fel cum a fost întotdeauna. Ai încredere în mine.

–În tine am încredere, *hijo*. Doar că nu am încredere în... *ei*.

Rafa i-a distras atenția cu întrebări despre fermă, despre frații lui și despre copiii lor. Puțin câte puțin, vocea ei a devenit mai puțin tensionată și a început să semene mai mult cu ea însăși. Când a închis telefonul, bărbatul s-a simțit un pic mai bine. Ura s-o știe stând singură în mijlocul pampasului, făcându-și griji pentru el. Știa cât îl iubește, ba chiar mai mult acum, după moartea tatălui său. S-a ridicat, și-a pus mâinile în șolduri și a privit în bezna nopții, pierdut în gânduri. Nu era pregătit să se ducă înăuntru, căci în mintea lui erau atâtea noduri de descurcat. Așa că a pornit la plimbare.

Umezeala sporea miresmele grădinii, iar Rafa și-a amintit de plimbările prin pampas pe care obișnuia să le facă în mijlocul nopții, pe când era tânăr. Pe măsură ce mintea i se adâncea în trecut, a simțit un junghi ascuțit de dor împungându-i inima.

Pe când Rafa era doar un băiețel, Lorenzo era deja un bătrân de șaizeci de ani. Ceilalți copii ai lui erau cu toții mari, iar soția lui se temea că el nu va mai avea răbdarea sau energia de a rezista nevoilor permanente ale unui copil mic. Dar, încet-încet, Rafa l-a câștigat cu entuziasmul și curiozitatea lui, urmându-l prin fermă ca un câine iubitor. Pe vremea copilăriei celorlalți fii ai săi, Lorenzo fusese prea ocupat pentru a le face pe plac, dar la bătrânețe descoperise, spre încântarea lui, că avea tot timpul din lume pentru a se ocupa de mezin. Îl învățase să călărească și îl luase în excursii prin pampas, vorbindu-i despre istoria locului și despre propria lui copilărie petrecută în Italia. Îl învățase să joace cărți și să zâmbească atunci când pierde, iar noaptea, la lumina caldă a focului, stătuseră pe iarbă împreună cu ceilalți cowboy sud-americani și fredonaseră cântece, în vreme ce Lorenzo cânta la chitară. Bătrânul se bucurase că are doar un copil de îngrijit în loc de patru și îl răsfățase cu indulgența unui bărbat care are prea puține plăceri în viață.

Rafa adorase acele vremuri, singur cu tatăl lui, un bărbat aspru ca un urs, cu firea liniștită și blândă a unui ogar. Cât de mult îi lipsea!

capitolul 13

Marina nu mai avusese coşmaruri de mulţi ani, de când se obişnuise cu viaţa de femeie măritată. Dar în acea noapte s-a trezit transpirată, cu inima bubuindu-i frenetic sub coaste, înecată de hohote de plâns. S-a ridicat în capul oaselor, cu degetele încleştate pe piept, întorcându-se încet în prezent şi în patul ei, unde Grey dormea liniştit lângă ea. S-a întins către noptieră şi a luat paharul cu apă. Cu mâna tremurând l-a dus la gură. Treptat, pulsul i s-a mai domolit, iar inima a încetat să mai bubuie. A inspirat adânc şi s-a şters pe faţă. Totuşi, tristeţea provocată de acel vis atârna deasupra ei ca un văl.

S-a dat jos din pat şi, cu paşi nesiguri, s-a îndreptat către dulapul în care îşi ţinea hainele. Atentă să nu scoată vreun sunet, a deschis uşa şi a căutat în spatele raftului de sus, unde o cutie de pantofi stătea ascunsă lângă perete, în spatele puloverelor ei. N-o mai scosese afară de ani buni, chiar dacă, ori de câte ori deschidea dulapul, aceasta emana un soi de magnetism ciudat, ca pentru a-i reaminti de prezenţa ei.

Cu acea cutie cuibărită în siguranţă la piept, a intrat în vârful picioarelor în baie şi a încuiat uşa. A aprins lumina, tresărind din pricina strălucirii. Încet, s-a îndreptat spre vasul de toaletă, a coborât capacul şi s-a aşezat. A rămas nemişcată, privind fix cutia cu capac alb, simplu, până când au început s-o usture ochii. Arăta ca un mic sicriu, atât de pur şi nepângărit. Şi-a trecut degetele peste suprafaţa netedă şi lacrimi grele au început să picure iute. Frica i-a strâns inima până când din ea n-a mai rămas decât o fărâmă, ca o piatră rece.

Se temea de conținutul cutiei, deși îl cunoștea la fel de bine ca pe propria-i durere. Răsuflarea i-a devenit mai grea și a scos un strigăt, înăbușindu-și hohotele cu mâna. A închis ochii și a plâns în tăcere. Nu conta dacă o deschidea sau nu, pentru că acea cutie avea să fie mereu acolo să-i amintească de greșeala ei. Și dacă ar fi aruncat-o? Amintirile tot ar fi rămas, pe veci săpate în sufletul ei, gata să revină la suprafață în nopți de teroare pentru a-i readuce în memorie vinovăția. Numai Dumnezeu știa cât suferea.

A rămas în baie până când bătăile inimii s-au potolit, iar jalea a cedat. Apoi a pus la loc cutia în colțul îndepărtat al dulapului și s-a întors în pat.

Grey s-a răsucit, trăgând-o mai aproape.

—Ești bine, draga mea? i-a șoptit el somnoros.

—Acum sunt, a răspuns ea, cuibărindu-se în îmbrățișarea lui.

—Iar visul ăla?

—Da, dar acum s-a dus.

Trecuseră ani de când acel coșmar care se repeta n-o mai trezise din somn. El a sărutat-o pe cap, iar femeia a închis ochii, știind că poate adormi, sigură că visul urât nu va mai reveni în acea noapte.

A doua zi de dimineață Harvey și-a făcut apariția în bucătărie cu un zâmbet larg, iar Marina a trebuit să se stăpânească și să nu-i sară de gât precum un copil.

—O, Harvey, sunt atât de încântată că te-ai întors.

Bătrânul a privit-o îngrijorat.

—Ești bine?

—Da. Dar Rafa a venit ieri, iar bătrânicile mele sosesc azi și Grey voia să-l ajuți cu ceva. A plecat devreme la pescuit, deci nu-l pot întreba despre ce era vorba. Mă rog, acum nu mai contează. De ce nu-ți torni o ceașcă de ceai ca să putem sta de vorbă cât iau micul dejun? Bertha o să ajungă în curând și atunci va trebui să plec.

Harvey și-a dat ochii peste cap.

–Vrei să spui Dependenta-de-muncă.

Marina a râs.

–Minunat nume pentru ea.

–Niciodată n-am văzut pe cineva care să se mişte atât de repede dintr-o cameră în alta.

–Măcar de-ar fi aşa!

–Cred că în clipa în care pleci, ea se aşază, îşi face un ceai şi citeşte ziarele.

–Sunt sigură că n-ar îndrăzni.

–Asta vrea să crezi tu.

Harvey şi-a tras un scaun, iar Marina i-a turnat într-o cană apă clocotită din ceainic. Ştia cum îi place lui: Earl Grey cu o lingură mare de miere. În vreme ce îi dădea ceaiul, inima ei frământată îşi reveni puţin. L-a privit cum ia cana cu mâna lui aspră şi ridată ca scoarţa unui stejar bătrân.

Marina s-a aşezat de cealaltă parte a mesei, turnându-şi o altă cană de cafea. El a privit-o cu ochii lui blânzi.

–Deci, ce s-a mai întâmplat?

–În afară de jaf?

–Ştiu, am auzit. Îşi bate joc de poliţişti.

–Nu există nici un fel de indicii. Nimic. Pare de necrezut că în ziua de azi, cu toate metodele de anchetă şi toată tehnica pe care o au la dispoziţie, nu pot să găsească nimic.

–Trebuie să fi fost o grămadă de argintărie în sufragerie pentru ca hoţul să considere că merită să intre şi s-o fure.

–Bine măcar că n-a scotocit mai departe. Când te gândeşti la toate tablourile alea...

–Cred că ştia ce vrea. Argintul e uşor de vândut.

–A apărut povestea în ziare?

–Încă nu le-am citit. Am informatorul meu în rândul poliţiei.

–Bănuiesc că e vorba de acelaşi informator ca al lui Jake. Nu pierde deloc vremea şi le povesteşte tuturor, nu-i aşa? Probabil le-a spus şi celor de la ziarele locale.

–Cred că-i place să cunoască dedesubturile.

–Şi să se laude oricui stă să-l asculte. Nu-i de mirare că nu l-au prins, sunt prea ocupaţi cu bârfa.

–Aşadar, artistul s-a instalat?

Când a pomenit de Rafa, chipul Marinei s-a luminat.

–E fermecător. O prezenţă optimistă şi veselă pe care s-o avem prin hotel, exact ca tine.

Harvey a zâmbit pe deasupra cănii de ceai.

–E drăguţ cu toată lumea, să ştii. Jennifer şi Rose sunt în al nouălea cer pentru că s-a obosit să stea de vorbă cu ele şi toată lumea pare fericită. E ca şi cum ar fi dat cu praf magic peste locul ăsta. Simt că într-adevăr o să schimbe ceva pe aici.

–Sunt sigur că ai dreptate.

–Totuşi, nu cred că Jake îl place.

–Serios?

–Ei, gelozia asta.

–Aha, a făcut Harvey, cu un aer atotştiutor.

–Uneori Jake e tare imatur. Dar Clemmie crede că Rafa e minunat.

–Asta-i bine.

–Problema e că prea lasă să se vadă treaba asta.

–Probabil că el nu bagă de seamă. Bărbaţii observă mai puţine decât ai tu impresia.

–Nu ştiu. Dar este adult. Sunt convinsă că asta n-o să-l deranjeze.

Părea neliniştită.

–Nu vrei ca ea să fie rănită.

–Până acum n-a fost niciodată îndrăgostită cu adevărat. A avut prieteni. Marina a făcut o grimasă. Mulţi prieteni. Dar niciodată n-a iubit.

–Crezi că Rafa o să-i cadă cu tronc?

–Aproape sigur. Mă tem că va fi rănită.

–Ar putea fi o pereche perfectă.

–Nu cred. El locuieşte în celălalt capăt al lumii şi este aproape prea chipeş pentru binele lui. Trebuie

să se fi obişnuit ca fetele să se îndrăgostească de el. Şi-a coborât privirea şi s-a încruntat. Când vine vorba de dragoste, n-am încredere în bărbaţii frumoşi.

– Dar îl placi pe Rafa.

– Da, îl plac foarte mult. Sunt doar proastă.

– Nu, nu eşti. Eşti o mamă vitregă bună.

Ea l-a privit cum îi zâmbeşte, cu atâta afecţiune şi, fără nici un motiv, a simţit cum i se pune un nod în gât.

– Mulţumesc, Harvey. Ştii că îi vreau doar binele.

– Ştiu că asta vrei.

Uşa din faţă s-a deschis, aducând înăuntru o pală de vânt şi pe Bertha.

– Dumnezeule, bate zdravăn vântul în dimineaţa asta.

– A venit vremea să mă duc la hotel, i-a spus Marina lui Harvey în vreme ce Bertha îşi croia drum prin hol, către bucătărie.

Amândoi şi-au golit cănile. Curentul a purtat înăuntru un nor de parfum Anaïs Anaïs, apoi menajera a umplut cadrul uşii, cu trupul ei masiv înghesuit într-o rochie galbenă înflorată. Marina şi-a lăsat jos cana de cafea şi s-a holbat oripilată, în vreme ce Harvey nu putea să-şi ia ochii de la ea. Materialul galben îi cădea drept de la gât până la glezne, care se iveau de sub poalele rochiei ca o pereche de cârnaţi cruzi. Picioarele îi erau vârâte într-o pereche de balerini aurii. Marina a clipit, rămasă fără cuvinte.

– Nu-mi spuneţi că nu vă place, a spus Bertha netulburată. Mi-am petrecut toată dimineaţa încercând să trag fermoarul.

– Pari foarte strălucitoare, a zis Harvey. S-a ridicat, punându-şi şapca pe cap. Am nevoie de ochelari de soare ca să mă uit la tine.

– Azi-dimineaţă m-am simţit optimistă.

– Asta-i bine, a continuat el. Poate că o să pui un pic din optimismul ăsta şi în muncă.

–Mă știi, veșnica perfecționistă. Și-a lăsat geanta pe unul dintre scaunele din bucătărie. Cred că o să-mi fac un ceai.

Harvey i-a surprins privirea Marinei și a ridicat o sprânceană.

–Ai nevoie să fac ceva special în dimineața asta?

Întrebarea îi era adresată Marinei.

–Ăăă, nu. Adică, nu, nimic special.

–Atunci cine o să curețe camera artistului?

–Nu știu. Jake decide.

–Păi, dacă vrei o treabă bine făcută, știi că poți conta pe mine.

–Mulțumesc, Bertha.

Marina s-a îndreptat către ușă.

–Stai de vorbă cu Jake. Poate îmi repartizează mie camera aia pentru toată vara. S-a grăbit către ceainic și l-a pus sub robinet. Nu prea aș avea încredere în menajerele alea prostuțe să facă o treabă ca lumea. E un băiat frumos, iar ele ar putea da de necaz. I-a aruncat Marinei o privire cu subînțeles. Știi cum sunt fetele astea tinere. Mult prea generoase cu părțile intime.

Harvey și Marina au traversat aleea cu pietriș înspre hotel, râzând de absurditatea femeii.

–Nu știam că se fabrică rochii de mărimea aia, a spus Marina. Sau de forma aia. Mă gândesc cu groază ce-or fi purtând restul angajaților mei. A înnebunit toată lumea?

Au intrat în hotel unde le-au găsit pe Rose și Jennifer la recepție. Nu era nimic ieșit din comun în îmbrăcămintea lor, dar sigur se machiaseră cu mai multă grijă ca de obicei.

–E în sala de mese, a spus Jennifer, când Marina a intrat.

–Bun.

–Stă cu generalul.

Marina a părut îngrijorată.

–A, OK.

—O să-l iubească pe bătrânul general, a spus Harvey în timp ce traversau holul. Nu se fac din ăștia prin Argentina.

—Ce știi tu despre Argentina, Harvey? a râs Marina.

—Că acolo nu se fac bărbați ca generalul.

Într-adevăr, Rafa stătea la masa obișnuită a generalului, lângă fereastră. Erau adânciți în discuție. Când cei doi bărbați au văzut-o pe Marina apropiindu-se, s-au ridicat în picioare s-o întâmpine.

—Vă rog, nu vă ridicați, a spus ea, urmărindu-l pe general, care abia reușise să-și salte fundul de pe scaun, cum se trântește la loc. Așadar, ați făcut cunoștință.

—Fascinant tânăr, s-a înviorat generalul. Tatăl lui a luptat în război, în tabăra *cealaltă*.

—Pe urmă a emigrat în Argentina ca să uite, a adăugat Rafa.

—Eu nu vreau să uit. În ziua în care o să uit, ar putea la fel de bine să mă bage în pământ. Au fost cele mai bune zile din viața mea.

—Nu, viața dumitale e bună acum, a spus Rafa.

—Nu atât de bună ca pe vremuri, tinere, a chicotit generalul, un pic cam trist.

—Dar trecutul e doar amintire, viitorul e doar anticipare, singura realitate e prezentul. Rafa și-a rotit privirea prin cameră. Și iată-te într-un loc superb, mâncând un mic dejun delicios. Nu prea e nimic rău în asta.

—E rău să visezi? a întrebat Marina.

—Bineînțeles că nu, atâta vreme cât dorințele tale nu te fac nefericit.

—Eu am renunțat la fumuri când am devenit prea bătrân ca să mai trag în piept. Acum fumez doar tutun obișnuit, a spus generalul.

—Ai inima tânără, a spus Rafa cu bunătate.

—Inima asta bătrână? Nimic n-o făcea să bată mai bine ca zgomotul armelor și mirosul bătăliei. Și-a ridicat ochii umezi și a suspinat ușor. Sau chipul frumos al soției mele.

Rafa a simțit că soția lui era acolo sus, împreună cu tatăl lui, și s-a uitat cu înțelegere la figura melancolică a generalului.

–Știi, că încă e aici, a zis el blând.

–O, știu că e. Au trecut cinci ani – cinci ani *lungi*. Uneori o simt, dar oare n-o fi doar mintea mea, care îi joacă feste crude unui bătrân dornic să creadă asta?

–Cu siguranță, nu, l-a întrerupt Marina. Trebuie să ai încredere în ceea ce simți. S-a întors către Rafa. Ce planuri ai pentru azi?

–O să mă învețe să pictez, a spus generalul.

–Adevărat?

–O, da. Crede că o să mă facă să mă simt din nou tânăr.

–Atunci ar trebui să ne învețe pe toți să pictăm, a zis Marina râzând.

–Sunteți cu toții bine-veniți.

–Mai sunt doritori?

–Nu, doar generalul. O să pictăm în grădină.

–Bine.

–O să pictăm un copac.

–Un copac?

–Da, a confirmat Rafa hotărât. Un copac.

Clementine dormise atât de bine cum nu i se mai întâmplase de multă vreme. Cu o seară înainte ignorase un apel primit de la Joe la ora zece și își închisese telefonul mobil. Rafa venise din grădină pe la unsprezece și stătuseră în seră până la miezul nopții, taifăsuind la lumina lumânării până când ceara se topise de tot. El îi povestise mai multe despre tatăl lui, de care îi era un dor teribil, și despre copilăria lui. Clementine se simțise flatată pentru că bărbatul își deschisese sufletul în fața ei, de parcă i-ar fi fost confidentă. Deja împărtășeau biserica secretă, casa uitată de Dumnezeu, și golful tainic. Când se ridicaseră să meargă la culcare, Clementine aproape că se așteptase

ca el s-o sărute. Dar n-o făcuse. Îi zâmbise și îi urase noapte bună, lăsând-o în hol cu Bill, portarul de noapte.

Tânăra plutise până în clădirea vechilor grajduri, cu capul încărcat de închipuiri minunate, cu inima plină de ceva ușor și efervescent. Fredonase în vreme ce se bucurase de o baie lungă, dansase în timp ce se uscase și râsese, ungându-și corpul cu o loțiune pe care o cumpărase, dar n-o folosise niciodată. Se cuibărise sub plapumă cu un oftat mulțumit și, pentru prima dată de când se știa, chiar așteptase cu bucurie să se trezească a doua zi.

Îl văzuse pe Rafa înainte de a porni spre serviciu în Mini-ul ei. Dăduseră nas în nas în hol (nu că ea ar fi avut vreo treabă pe acolo), iar el îi propusese o plimbare cu barca, după muncă. Promisiunea unei excursii în doi a însuflețit-o pe toată durata drumului spre Dawcomb. A condus pe străzile înguste, pe lângă tufișuri verzi și pe lângă porumbari cu flori albe îngrămădite pe ramuri ca zăpada. A observat păsărelele care țâșneau spre și dintre crengi, pescărușii care se roteau pe cerul scânteietor. Inima i s-a umplut de fericire la vederea oceanului, în vreme ce cobora pe coastă, înspre oraș. A cuprins cu privirea frumusețea din jurul ei și s-a întrebat de ce n-o mai remarcase niciodată până atunci.

Sylvia stătea lângă biroul ei, îmbrăcată cu o fustă roșie, mulată și o bluză de mătase, legată la gât cu o fundă extravagantă. Se învârtea în jurul unui buchet de crini, tăind cu o foarfecă anterele încărcate cu polen. Când a văzut-o pe Clementine, s-a mai uitat încă o dată și s-a oprit din ce făcea.

—O, Doamne, ce-i cu tine?

—Nimic, a răspuns Clementine, dându-și jos haina.

Sylvia și-a mijit ochii.

—Lasă-mă să văd. Azi ai făcut un efort, deci trebuie să se fi întâmplat ceva. De obicei arăți ca un sac cu cartofi.

—Mersi de compliment.

–Așadar, ai de gând să-mi zici sau va trebui să te torturez? Și-a pus mâna pe șoldul rotund. Apropo, florile sunt de la Freddie. În caz că erai curioasă.

–Nu eram.

–Mi-ar plăcea să cred că e vorba de Joe, dar nu e, nu-i așa?

–Nu, a răspuns Clementine, așezându-se și pornindu-și calculatorul. Îl mai ții minte pe argentinianul pe care l-am cunoscut la cafeneaua Black Bean?

–Da. Nu-mi spune că s-a întors!

–El e artistul casei.

–Fugi de-aici!

Sylvia a lăsat jos foarfeca și s-a apropiat, cocoțându-se pe marginea biroului ei. Și-a pus picior peste picior și și-a încrucișat mâinile la piept.

–Continuă.

–A venit ieri.

–Și deja te-ai culcat cu el.

–Nu. Clementine a fluturat din mână pentru a nega. Sigur că nu.

–Bietul Joe. O să fie distrus. I-ai zis?

–Nu e nimic de zis.

–Joe crede că tu ești Aleasa. A pufnit dezaprobator. Dumnezeu să-l binecuvânteze, prostul de el!

–Păi, nu sunt. Niciodată n-am fost.

–Nici Freddie nu e Alesul. S-a uitat către unghiile ei roșii, plescăind din limbă. Cu toate că nu se lasă convins.

–De asta ți-a trimis flori?

–Simte că mă pierde. Asta dovedește că, dacă ești fată rea, ei o să te vrea. Mama ar zice că o femeie trebuie să se lase greu toată viața.

–Ce obositor!

–Ăsta-i blestemul femeilor.

–Unul dintre ele, a adăugat Clementine.

–Celălalt fiind?

–Naşterea unui copil.

–Da, dar gândeşte-te la scumpetea aia mică pe care o s-o ai la sfârşit.

–Tu îţi doreşti copii, Sylvia?

–O, da, dar progresez, să ştii. Pentru asta îl ţin pe Freddie ca pe ace, stropindu-l din când în când cu untură ca pe un pui la cuptor.

–Nu mă refer la Freddie. El deja are copii.

–S-ar putea ca el să fie singura mea opţiune.

–Nu poţi renunţa încă.

–La a-mi găsi dragostea? Ştii că nu cred în ea.

Clementine a zâmbit şi s-a întors către ecranul ei.

–Ei bine, eu cred.

Rafa a pregătit pe iarba din faţa casei două scaune şi două şevalete, îndreptate către cedru. Generalul se dusese până acasă pentru a se schimba în ceva mai potrivit şi acum se aşeza, îmbrăcat într-o haină de pânză albastru-deschis pe care soţia i-o cumpărase cu ani în urmă, dar pe care n-o mai purtase niciodată. Nu-i plăcea felul în care stătea pe el; o haină bună trebuie să urmărească linia taliei. Pe cap îşi pusese o pălărie panama, pentru a se proteja de soare, iar acum privea confuz coala albă.

–Deci, trebuie să desenez un copac, nu-i aşa?

Rafa a dat din cap.

–Da, dar vreau mai mult decât poza unui copac.

–O, da, şi păsările din el, bănuiesc.

–Poate. Nu vreau doar să *vezi* copacul. Vreau să-l *simţi*.

–Acum, asta e tare greu. Să vezi e una, să simţi e cu totul altceva.

–Nu chiar domnule general. Dacă aş fi vrut o copie exactă a copacului, i-aş fi făcut o poză. Şi-a frecat bărbia gânditor timp de câteva clipe. Spune-mi, cum te face să te simţi copacul ăsta?

–Stânjenit, a răspuns generalul cu un hohot de râs.

–Serios, cum aşa?

–Pentru că nu știu de unde să încep.

–Uită-te la copac.

–Mă uit la el.

–Nu spune nimic. Doar uită-te la el. Stai cât vrei.

Generalul a făcut cum i s-a spus și s-a uitat la copac. S-a uitat la el mult timp, până când ochii au început să-l usture și a fost nevoit să clipească.

–Acum ce simți?

Generalul era pe cale să spună din nou că era „stânjenit", când a simțit ceva straniu în coșul pieptului. S-a uitat la copac și s-a gândit la soția lui. Îi amintea de ziua în care o duseseră pentru prima oară la internat pe fiica lor, în vârstă de opt ani. Acolo, alături de capelă se afla un cedru, plin cu copii care se cățărau pe crengi ca niște maimuțe.

–Mă face să mă simt trist, a spus generalul cu o voce aspră.

–Deci vezi, copacul e mai mult decât un copac. Îți inspiră sentimente. Când mă uit la tabloul tău, vreau să le simt și eu.

–O, Doamne, ăsta-i un ordin dur.

A alungat emoția nefamiliară cu un acces de tuse.

–Nu-mi pasă dacă desenul e corect sau nu, mă interesează să fii mișcat de ceea ce vezi și să încerci să transpui senzația asta pe hârtie, prin pictură. Fă o încercare. Nu-ți face probleme. Nu te gândi prea mult. Înmoaie pur și simplu pensula în culoare și lasă-ți sentimentele să o poarte pe hârtie.

Așadar, cu gândurile îndreptate către soția lui, generalul a început să picteze.

capitolul 14

– Ah, nu-i așa că-i o plăcere să ne aflăm din nou în locul acesta fermecător? a spus Veronica Leppley, făcându-și maiestuoasă intrarea în salon, cu entuziasmul unei actrițe care se întoarce pe scenă după o lungă absență.

Și-a înălțat fața colțuroasă și a închis ochii, inspirând adânc pe nările umflate.

– Miroase exact la fel.

– Crini, a zis Grace Delennor cu vorba ei tărăgănată specifică sudului Virginiei, trecându-și șiragul de perle printre degetele lungi. Hotelurile întotdeauna au crini.

Era greu s-o impresionezi pe Grace Delennor care stătuse în cele mai luxoase hoteluri ale lumii.

– Fii atentă să nu-ți dai cu polen pe cașmir. E al naibii de greu să-l scoți, a avertizat-o Pat Pitman. Sue McCain jură că iese cu bicarbonat, dar eu nu sunt convinsă.

Nimeni altcineva din grup n-o mai întâlnise vreodată pe Sue McCain, dar Pat aducea vorba despre ea în fiecare discuție, de parcă ar fi fost o veche prietenă comună tuturor.

Grace s-a îndepărtat de flori, rotindu-și privirea prin cameră.

– Îmi amintesc lambriurile de lemn. Sunt atât de britanice.

– Și mirosul lor îl simt, a spus Veronica entuziasmată. Al lor și al fumului care încă mai stăruie după o iarnă în care s-a făcut focul cu bușteni. E adorabil, nu credeți?

Grace a scuturat din cap și o singură buclă blondă i s-a desprins din coafură, săltându-i pe frunte.

–Probabil că ai un simț al mirosului foarte ascuțit, Veronica. Mie nu-mi miroase a nimic. Nici măcar a crini.

Jane Meister nu scosese o vorbă. Observa totul în tăcere, ca o porumbiță ce stă pe un acoperiș, urmărind cu privirea ce se întâmplă în jurul ei. Atât de multe se schimbaseră de la ultima ei vizită aici. Lumea i se întorsese pe dos la moartea șocantă a soțului ei, Henrik, la vârsta de optzeci și șase de ani, în urma unui atac de cord la masa de bridge. Se uita la cei doi portari care intrau cu bagajele ei și se gândea cât sunt de tineri și că au toată viața înainte. Se întreba ce bucurii și tristeți o mai așteaptă în continuare.

În acel moment, Marina a intrat în hol pentru a le întâmpina. Toate cele patru doamne au recunoscut-o pe dată.

–Hei, salutare, a spus Grace, întinzându-i mâna pe care sclipea un diamant mare pe unul dintre degetele ei osoase.

–Bine ați revenit, a spus Marina cu un zâmbet larg. Sunt atât de bucuroasă că ați ajuns. Artistul nostru e deja pe pajiște la o lecție.

–Paul? a întrebat Veronica. A fost adorabil, nu? Un adevărat gentleman. Nu crezi, Pat?

–Mă tem că Paul n-a putut reveni anul acesta. Avem un nou artist, a explicat Marina.

–Sper că e tânăr și chipeș, a intervenit Grace, îngustându-și privirea.

Ochii ei de un albastru-deschis ca topazul erau tot ce mai rămăsese dintr-un chip cândva frumos, botoxul și operațiile estetice distrugând ceea ce natura oferise cu atâta generozitate.

–O, da, e foarte chipeș, a spus Marina. E din Argentina.

–A, de *acolo*, a rostit Grace cu dispreț.

–Cât de fascinant, s-a înviorat Veronica. Argentinienii sunt oameni superbi, nu crezi, Pat?

– Sue McCain a avut cândva o aventură fierbinte cu un jucător de polo. Și vorbim despre anii 1950. Niciodată nu și-a mai revenit.

– Bună ziua, doamnă Meister, a spus Marina, amintindu-și cât de ușor era s-o treci cu vederea pe femeia atât de tăcută și de timidă.

A observat cât de mult îmbătrânise în ultimul an. Dintre toate, ea avusese pielea cea mai tânără. Acum arăta de parcă fusese trecută prin cenușă.

– E atât de bine să fiu din nou aici, draga mea. Am amintiri atât de frumoase legate de șederea noastră de anul trecut.

– Am decis să vă cazez în aceleași camere.

– Da, sunt foarte drăguțe, a spus Grace. Mai ales tapetul pictat de mână. Am încercat să găsesc ceva asemănător pentru casa din Cape Cod, dar n-am găsit nimic nici măcar apropiat.

– Ce drăguț din partea ta să îți dai osteneala, a spus Jane, zâmbindu-i Marinei.

Aceasta le-a însoțit pe femei la etaj, spre camerele lor. În vreme ce urcau scările, Grace a venit lângă ea și i-a șoptit:

– Soțul bietei Jane a murit toamna trecută. Ea n-ar fi venit, dar am convins-o noi că i-ar face bine să mai iasă. A fost foarte afectată, săraca.

– Ce trist, a spus Marina, înțelegând acum de ce femeia era chiar mai timidă și mai tăcută decât înainte.

– Pe de-altă parte, soțul meu rezistă și rezistă fără probleme. Era bătrân când m-am măritat cu el, dar acum e străvechi și tot se ține tare, cu o voință de fier. E firea aia de pionier pe care a moștenit-o de la strămoșii lui. Eu n-am asemenea fire. Strămoșii mei au fost aristocrați englezi răsfățați, fără nici un fel de țel în viață. Sper că bunul Dumnezeu o să-mi facă vânt în clipa în care începe să mi se citească vârsta pe față.

Marina a deschis ușa cu numărul 10.

–Aceasta este camera doamnei Leppley, a spus ea, bucuroasă de admirația lor fățișă.

Veronica a traversat podeaua cu pași ușori și veseli, fusta țigănească plutindu-i în jurul trupului zvelt și al gleznelor delicate de parcă ar fi avut propria viață. Pentru că mai toată tinerețea fusese dansatoare de balet, nu putea să poarte pantofi fără toc, așa că picioarele ei micuțe erau încălțate în espadrile cu talpă ortopedică, făcute la comandă, care o înălțau puțin și îi ofereau un grad mult mai mare de confort.

–E superbă, a exclamat ea, gesticulând cu toată grația firii ei artistice înspre imaginile cu păsări și fluturi de pe pereți. Chiar mai frumoasă decât mi-o aminteam. Iar patul... A rămas cu răsuflarea tăiată. Oh, patul. Atât de înalt încât trebuie să-mi iau avânt.

A sărit ușor pe saltea și a râs cu o încântare copilărească.

–Cel puțin tu *poți* sări, a spus Grace. Eu dacă sar, mă rup. Oasele mele sunt atât de fragile.

–E un pat așa cum trebuie, a exclamat Pat pe un ton aprobator. Nu e nimic mai rău decât să locuiești într-un loc în care nu se înțelege importanța paturilor.

–Mie îmi plac cele înalte, a spus Jane cu voce slabă. Iar astea sunt foarte înalte.

–Dați-mi voie să vi-l arăt pe-al dumneavoastră, a spus Marina, ieșind din nou pe holul îngust.

–Îmi place să-mi imaginez cum arăta locul ăsta pe vremea când era o casă privată, a spus Grace. Am impresia că strămoșii mei au locuit într-un conac ca ăsta.

–Aceasta n-a fost locuința principală a ducelui și a ducesei, i-a amintit Marina în vreme ce mergeau către următoarea încăpere. A fost casa lor de vacanță, în care veneau pentru a-și petrece verile.

–Cât de somptuos, a spus Grace.

– Aerul marin îi făcea bine ducesei care suferea de astm, a continuat Marina, băgând cheia în broasca încăperii cu numărul 11.

– Aerul de mare e bun pentru orice, a spus Pat. Sigur, dacă nu ești o mobilă.

Jane a zâmbit la vederea camerei sale și a inspirat adânc, mulțumită că venise. S-a îndreptat către ușile cu canaturi din sticlă care dădeau spre un balconaș de piatră. Le-a deschis larg și a pășit în lumina soarelui, privind peste marea albastră, în zarea încețoșată. Apoi s-a uitat în jos, la pajiștea din față, unde Rafa picta împreună cu generalul. I-a surprins privirea bătrânului, când acesta și-a îndepărtat pentru o clipă atenția de la cedru. El și-a ridicat pălăria și a salutat-o politicos cu o mișcare a capului. Jane a fost puțin surprinsă și i-a făcut un semn timid cu degetele, retrăgându-se apoi în siguranța camerei sale.

– Văd că artistul e la treabă, a spus ea.

– Da, îl școlește pe general.

– El e? Nu-mi dau seama cu vederea mea slabă.

– L-ați cunoscut anul trecut, a spus Marina. Vine în fiecare dimineață pentru micul dejun. Rafa trebuie să-l fi convins să picteze puțin. Cred că se distrează destul de bine.

Odată rămasă singură, Jane a deschis valiza și a scos o poză cu soțul ei, într-o ramă strălucitoare de argint. A pus-o cu grijă pe noptieră, apoi s-a așezat pe pat pentru a se uita la ea.

Pat a intrat în camera cu numărul 12.

– Foarte drăguț, a spus ea însuflețită, aruncându-și pe plapumă geanta maronie, destul de mare.

Pat ar fi fost fericită oriunde, pentru că era practică și deloc răsfățată, detestându-i pe oamenii care făceau tevatură. Pe Grace o tolera doar pentru că se cunoșteau de atâta vreme și pentru că prietena ei era amuzantă, cu toate că își pierdea repede simțul umorului dacă nu se simțea confortabil.

Școlile englezești cu internat o învățaseră pe Pat să accepte ce i se oferă și să nu se plângă niciodată, oricât de rău i-ar fi fost. Până la urmă, greutățile sunt cele care șlefuiesc caracterul, iar Pat savura provocările și faptul că era singura din grup care se ridicase ca un munte în fața adversităților. În tinerețe escaladase versantul de sud al muntelui Eiger și ar fi navigat în jurul lumii, dacă barca ei n-ar fi cedat în fața unui rechin alb, pe coasta Australiei, obligând-o să ceară ajutor prin stație și să abandoneze întreaga aventură.

Acum, la optzeci de ani, viața lui Pat urma un curs ceva mai previzibil. Îi predase ștafeta celui mai tânăr nepot al ei, care avea în jur de treizeci de ani și era la jumătatea drumului spre vârful Kilimanjaro. S-a dus la fereastră și a admirat priveliștea. Întotdeauna marea stârnea în ea un dor profund de a naviga.

Marina lăsase la urmă ce era mai bun, conducând-o pe doamna Delennor către apartamentul ducesei, aflat în celălalt capăt al holului. Grace a primit cu o încântare măsurată faptul că fusese trecută la un nivel superior. Acum nu doar că avea vedere spre grădină și spre mare, dar avea și un pat cu baldachin sculptat – chiar patul ducesei, lucrat manual în 1814 și transmis din generație în generație, până când, într-un târziu, fusese vândut împreună cu locuința și cu amintirile ei. Marina știa cât de dificilă putea fi doamna Delennor și se străduise în mod special s-o mulțumească. Corect ar fi fost ca doamna Meister să fi primit acea cameră, având în vedere prin ce trecuse, dar Grace era cea mai înclinată să se plângă, iar Marina voia să evite asta cu orice preț.

– *Très jolie*, a spus bătrâna, fără măcar să încerce să folosească un accent francez. O să-mi placă mult să stau aici.

– Sunt atât de bucuroasă că vă place. E foarte specială.

Grace și-a pus haina de cașmir pe spătarul scaunului.

–Celelalte vor fi teribil de invidioase. Cu excepția lui Pat, desigur, care n-are pic de gelozie în ea – doar oasele puternice ale unui animal foarte robust. A râs de imaginea mentală. E o cameră foarte bună. Mulțumesc.

N-a trecut mult până când cele patru femei și-au făcut apariția pe pajiște pentru a-l cunoaște pe artist. Generalul se bucurase de liniște, de progresele pe care le făcea cu pictura și n-a fost încântat de invazie. Le-a privit pe bătrâne cum se rotesc în jurul argentinianului ca niște molii și a bombănit pentru că era obligat să se ridice în picioare și să le salute din politețe. Își amintea vag că anul trecut le văzuse doar la micul dejun, ceea ce fusese foarte bine pentru că se ținuseră la distanță. Acum puseseră la cale un asalt care nu-l bucura deloc.

Rafa era fermecător, îndreptându-și zâmbetul și ochii veseli către fiecare femeie, de parcă ar fi fost tânără și frumoasă. Ele radiau de plăcere, chiar și Pat, care considera că e o prostie să te lași sedusă de complimente.

–Sue McCain l-ar aprecia, i-a șoptit ea Veronicăi.

–E foarte atrăgător, a încuviințat aceasta. Mă face să-mi doresc să am din nou douăzeci de ani. Chiar așa, în momente ca ăsta bătrânul meu corp îmi pare foarte străin, de parcă n-ar fi trebuit să-l pun pe mine. Nu se potrivește cu ceea ce simt. Înțelegi ce spun, Pat?

–O, da, Veronica. Mintea mea îmi spune că încă mai pot face toate lucrurile pe care le făceam odată, dar apoi rămân fără suflu urcând scările. Totuși, n-ar trebui să ne plângem. Eu mi-am trăit traiul și încă sunt multe pe care le pot face, ca de exemplu o plimbare în pas vioi pe faleză. Da, o să mă bucur de asta foarte mult.

–Eu abia aștept să pun iar pensula pe hârtie. N-am mai pictat de anul trecut.

–Și ești foarte talentată.

–Întotdeauna apare altceva de făcut, nu ți se pare? E greu să te apuci.

–Trebuie să-ți *faci* timp. Totul ține de priorități.

–Păi, avem în față șapte zile întregi, minunate, de stat aici, fără nimic care să ne distragă. I-a zâmbit artistului. Cu excepția profesorului.

Jane Meister întotdeauna se simțea la periferie. Dădea târcoale grupului, ascultând conversațiile, dar fără a lua parte la ele cu adevărat. Era fericită așa, lăsându-le pe celelalte femei în lumina reflectoarelor. Veronica era o artistă înnăscută, obișnuită să fie privită, aplaudată și, chiar dacă îmbătrânise, încă își păstrase entuziasmul și pașii ușori din tinerețe. Pat încă se credea chiar și acum căpitanul echipei de lacrosse. Avea încrederea celor din clasa ei socială, crescuți cu ani de tabere hipice și petreceri pentru debutante, pe care acum susținea că le considerase tare prostești. Nimic n-o tulbura – nici un cal nărăvaș, nici o cameră plină cu oameni. Pat lua totul în piept și înfrunta fiecare provocare cu o pufnitură viguroasă.

Grace se aștepta ca toată lumea s-o admire, iar dacă n-o făceau, îi dădea pur și simplu la o parte cu o fluturare disprețuitoare a mâinii ei elegante. Crescuse în cele mai înalte sfere ale societății de pe coasta de est a Americii și ceea ce nu reușise să obțină cu ajutorul farmecului personal își cumpărase cu averea ei uriașă. Era greu de spus prin ce mijloace își câștigase cei trei soți.

Jane era fiică de ofițer. Crescuse în Germania, într-o strânsă comunitate militară, îl cunoscuse pe Henrik și se căsătorise cu el la vârsta de optsprezece ani. Dacă n-ar fi fost lecțiile de pictură din Knightsbridge, la care fata ei o încurajase să se înscrie cu opt ani în urmă, drumurile lor nu s-ar fi intersectat niciodată.

Jane l-a cercetat pe artist. Într-adevăr, era tare arătos și amabil. L-a urmărit râzând la glumele lui Grace și a știut că toate se vor simți bine în compania lui. Nu era la fel de sigură în privința generalului. El părea mai degrabă morocănos. Nu că i-ar fi lipsit buna-cuviință – din contră, era întruchiparea politeții – doar că, în spatele

bunelor lui maniere, nu părea foarte fericit să le revadă. Spre deosebire de artist, al cărui surâs era larg și sincer, generalul nu zâmbea deloc. Jane s-a hotărât să se țină cât mai departe de el cu putință.

Grace n-a pierdut vremea și l-a invitat pe Rafa să li se alăture la prânz. Generalul s-a dus acasă, lăsându-și tabloul astfel încât să poată relua lucrul la el a doua zi. Nu-i plăcea ideea de a-și împărți profesorul și, în mod obișnuit, ar fi renunțat de tot la pictură, dar îi plăceau copacul și amintirile pe care acesta i le trezea. Când picta era ca și cum s-ar fi cufundat într-o altă lume. Parcă trecutul lui ar fi fost acolo, ascuns între crengi, așteptând să fie redescoperit.

Grace, Pat, Veronica și Jane s-au așezat afară, pe terasă, sub o umbrelă verde. Grace era înfășurată într-un fel de cașmir roz pal, deși soarele era puternic, iar briza ușoară și caldă. Rafa a fost încântat să li se alăture.

Jake l-a urmărit cum se așază și a remarcat efectul pe care bărbatul îl avea asupra întregii terase. Aceasta nu era nici pe departe plină, dar oaspeții care se aflau acolo s-au oprit din treburi pentru a se uita la el. Era ca și cum ar fi strălucit mai tare ca oricine altcineva, atrăgând chiar și privirea lui Jake, oarecum împotriva voinței sale. Artistul trebuia să le suporte și pe mama lui vitregă și pe sora lui, care bâzâiau pe lângă el ca două albine amețite. Atenția avea să i se suie la cap făcându-l insuportabil. Jake era sigur că Rafa nu avea același magnetism în țara lui.

În acea după-amiază, mai multe șevalete au fost instalate pe pajiște, iar cele patru femei au privit copacul așa cum au fost instruite. Lui Grace îi era destul de greu să se concentreze la altceva în afara lui Rafa. Totuși, după o vreme, cu puțină încurajare, s-a pierdut cu gândurile între ramurile cu ace groase și verzi. Copacul o făcea să se simtă nesigură și un nod a început să i se formeze în stomac. Se temea de sărăcie mai mult ca de orice altceva. Cu cât îl privea mai mult, cu atât cedrul o trăgea mai

adânc într-o lume întunecată în care n-avea nimic altceva decât hainele de pe ea. Iar pielea era la fel de bătrână și de ridată ca scoarța copacului.

Pat se uita fix la cedru. Nu-i fusese deloc greu să se concentreze asupra lui. Îi amintea de copilărie, pentru că pe atunci adora se să cațere în fagul uriaș ce creștea în grădina ei din Hampshire, unde tatăl ei îi construise o căsuță din lemn în care să se poată juca. O făcea să se simtă din nou tânără, de parcă ar fi putut să sară de pe scaun cu agilitatea unui copil și să escaladeze cedrul până în vârf.

Veronica a privit copacul cu încântare. Verdele era atât de întunecat și de ademenitor, crengile atât de magice și de misterioase, încât se întreba unde duc. Își închipuia că e o pasăre, șezând sus de tot, observând lumea cu o detașare voioasă. Și-ar fi întins aripile și ar fi zburat într-un dans zvelt, iar muzica din mintea ei a inspirat-o să fredoneze o melodie.

Jane a văzut regenerarea în crengile care rezistau de sute de ani, privind cum generații vin și se duc în marele ciclu al vieții. După ce se simțise atât de pierdută fără scumpul ei Henrik, a început să fie un pic mai optimistă. Nu e oare adevărat că natura renaște, anotimp după anotimp? De ce n-ar fi la fel și pentru oameni? Poate că Henrik a renăscut în ceruri și acum stă printre acele ramuri, privind-o. Copacul îi dădea speranță prin felul în care creștea din pământ, cu rădăcinile adânc înfipte în sol, cu cele mai înalte crengi ridicându-se către Dumnezeu. O făcea să se gândească la trupul lui Henrik aflat în pământ și la sufletul lui înălțat acolo sus, dincolo de ce putea ea simți. A zâmbit gânditoare în vreme ce speranța din inima ei îi dădea o dulce melancolie.

Rafa s-a uitat la ele cum privesc copacul. Le-a observat expresiile în vreme ce privirile li se pierdeau printre ramuri. A văzut teama din ochii lui Grace și speranța din cei ai lui Jane. A văzut bucuria lui Pat și adorația

Veronicăi, iar când s-a decis că tuturor le fuseseră trezite anumite sentimente, le-a spus să-şi ia pensulele şi să picteze. Pentru prima dată, nici una nu a scos o vorbă.

Bertha stătea la fereastra dormitorului lui Rafa. Pentru că Marina nu avusese vreme să stea de vorbă cu Jake, se hotărâse să discute ea însăşi cu el, între patru ochi. Tânărul fusese cât se poate de fericit să-i repartizeze camera artistului.

– Eşti persoana potrivită pentru treaba asta, spusese el cu un zâmbet poznaş, bătând-o pe umăr. Nu pot să cred că nu mi-a venit mie ideea.

Acum stătea şi se uita afară la Rafa, care le învăţa pe bătrâne să picteze. Îşi amintea orele de desen din şcoală, pe care le urâse pentru că se pricepea atât de puţin. Totuşi, ar mai fi încercat o dată dacă Rafa i-ar fi propus. S-a retras şi a început să deretice prin cameră. Mirosea a lemn de santal. În vreme ce trebăluia, îi ridica lucrurile, adulmecându-le unul câte unul, savurând aroma acestui străin exotic, venit dintr-o ţară îndepărtată.

Nici măcar nu era sigură unde se află Argentina pe hartă, dar îşi amintea de Diego Maradona şi de golul „mâna lui Dumnezeu" care înnebunise pe toată lumea în timpul campionatului mondial din 1986. Şi el avusese ceva destul de sexy. Nu trebuia să-i facă patul lui Santoro, pentru că acesta fusese deja aranjat de dimineaţă, de către menajere. De fapt, nu avea nici o treabă acolo. Dar, de vreme ce fusese însărcinată să se ocupe de el, simţea că e dreptul ei să urce şi să verifice că totul fusese făcut aşa cum trebuie. Ceea ce se şi întâmplase, după cum vedea. Dar, pe viitor, ea se va ocupa. În fiecare dimineaţă. În fiecare seară.

Domnul Santoro era foarte dezordonat. I-a atârnat haina din piele întoarsă pe spătarul scaunului şi a împăturit cămaşa pe care el o purtase cu o zi înainte. O excita să se simtă atât de aproape de el, dar a devenit neliniştită

la gândul că acesta ar putea intra în orice moment și ar putea-o descoperi că-i miroase hainele. A observat că valiza lui încă mai stătea pe raftul pe care, fără îndoială, Tom o așezase la sosire. Nu părea grea. O va pune sub pat, unde nu va fi în drum. Când s-a dus să o ridice, a văzut că era desfăcută. A ridicat capacul pentru a se asigura că nu e nimic înăuntru. A tras cu ochiul. Valiza nu avea nimic în ea cu excepția unui dosar care părea important. Femeia și-a rotit privirea prin cameră, ca să se asigure că, într-adevăr, e singură. Apoi l-a luat.

Părea vechi și uzat, dar avea un aer oficial, ca acele dosare care sunt descoperite în serialele americane de televiziune precum *Lege și ordine*. Acum, tremurând de curiozitate, ea a deschis coperta. Înăuntru erau hârtii, multe hârtii, toate într-o limbă pe care n-o înțelegea. Ce limbă se vorbește în Argentina? Italiana? Asta trebuie să fi fost, atunci. Italiană. Dedesubt se afla un teanc gros de epistole, scrise foarte ordonat, legate cu o bandă elastică.

L-a scos afară, frustrată că nu putea înțelege ce scrie, și s-a uitat la prima scrisoare. Un nume i-a sărit în ochi. Tocmai citise cuvintele „*ti amo*", despre care știa că înseamnă „te iubesc" dintr-un cântec de Laura Branagan pe care obișnuia să-l asculte în adolescență, când i s-a părut că aude pași pe scări. Grăbită, a pus scrisorile la loc în dosar și l-a așezat în valiză.

S-a repezit înspre pat și a început să netezească plapuma, astfel încât să pară că făcea curat. Inima i-o luase la goană, iar sudoarea i se aduna pe nas. Când s-a asigurat că nu era nimeni acolo, a inspirat adânc și s-a relaxat puțin. Acum era nerăbdătoare să iasă din cameră cât mai repede posibil. În timp ce cobora scările în vârful picioarelor, cumva numele îi stăruia în minte. Era un nume ciudat, pentru că sigur ar fi trebuit să mai fie un „n" acolo. Dar poate că în Argentina nu se folosește „n"-ul.

Costanza. Sigur n-ar fi trebuit să fie Constanza?

capitolul 15

Clementine n-a fost surprinsă când Joe a intrat în birou. Îl tot evitase, nerăspunzându-i la telefon, dar știa că era doar o chestiune de timp până când el va veni în persoană să o caute. Stând în fața lui, Clementine a avut acea tristă senzație că se trezește dintr-o reverie și dă cu ochii de anosta realitate a vieții de zi cu zi. Oricât ar fi visat ea la Rafa, adevărul era că acesta nu era de nasul ei. S-a uitat la Joe, necioplit și banal ca atâția alți bărbați pe care îi găsești în barurile și cafenelele din Anglia, și s-a întrebat dacă numai la atât se putea aștepta. Oare era sănătos să țintească stelele când niciodată n-avea să atingă vreuna?

–Bună, Joe, a spus, ascunzându-și vinovăția în spatele unui zâmbet artificial.

–Unde-ai fost? N-ai băgat de seamă că am încercat să te sun?

–Îmi pare rău. Chiar a fost agitație la hotel. A venit noul artist, iar Submarina a avut nevoie de ajutorul meu. Am avut treabă până peste cap.

Joe n-a părut convins.

–Ai fi putut măcar să mă suni.

–Știu. Am crezut că o să înțelegi. A scotocit în poșetă după luciul de buze. E clar că te-am subestimat. Greșeala mea.

Deodată el a părut pierdut și s-a scărpinat în cap. Cum de reușise, după un schimb de replici atât de scurt, să-l facă pe *el* să se simtă vinovat?

–Ne putem întâlni diseară?

–Mă tem că nu. Mergem cu barca tatei. Nu știu când o să ne întoarcem.

–Vino și rămâi peste noapte.

–Nu, Joe. Ți-am spus, în momentul ăsta e nevoie de mine la hotel.

El părea exasperat.

–Dar când? Se presupune că avem o relație.

–Bine, atunci. Mâine-seară.

Dar și-a regretat vorbele imediat ce le-a rostit.

Sylvia stătea la biroul ei, ascultând fiecare cuvânt. După plecarea lui Joe, și-a pus jos pila de unghii și s-a întors către Clementine.

–E băiat bun, Joe ăsta. Nu știu ce-i cu tine!

Clementine și-a așezat coatele pe masă, lăsându-și bărbia în palmă.

–E atât de banal în comparație cu Rafa.

–Când o să ți se ridice ceața de pe ochi, Rafa o să fie la fel de banal. Bărbații sunt bărbați, oricum te-ai uita la ei.

–Nu, Rafa e diferit.

–Asta am crezut și eu despre Richard și despre Jeremy, și despre Benjamin... și despre nenumărați alții. Întotdeauna se termină cu o dezamăgire pentru că, până la urmă, Superman al tău e doar un bărbat în chiloți. La fel de plin de nevoi, la fel de pretențios, la fel de egoist ca oricare alt bărbat din lume.

–Ești atât de cinică.

–Am trăit mai mult decât tine, iubito.

–Eu îmi păstrez visul.

–E făcut din săpun, prostuțo.

Clementine a oftat.

–Și ce să fac? Nu-l iubesc pe Joe.

–Îl placi?

–După vreo două pahare de votcă la Dizzy Mariner e chiar fermecător.

–Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard.

Clementine a strâmbat din nas.

–Ce are de-a face cu Joe?

—Nu vrei să sfârşeşti singură. Eu l-am primit înapoi pe Freddie doar pentru că văicărelile lui sunt tare plicticoase.

—Dar ăsta-i un compromis atât de tragic.

—Uite cine vorbeşte! Dacă nu-l iubeşti pe Joe, dă-i papucii. A dat din umeri. Tu te agăţi de el. Întreabă-te: de ce?

Telefonul a sunat şi Sylvia a răspuns. Clementine a dus tăviţa cu corespondenţă la dulapurile cu dosare. În vreme ce strecura fiecare scrisoare la locul potrivit, se gândea la vorbele Sylviei. Sigur, avea dreptate. Dacă nu-l iubea pe Joe, de ce încă mai era cu el? Oare era atât de nesigură încât prefera un bărbat mediocru în locul singurătăţii? Şi totuşi, sufletul ei aspira la mari înălţimi. Gândurile i se înălţau printre aştri, iar inima îi tânjea după focul alb al marii iubiri.

Când a terminat şi-a dat seama că, pentru prima dată, îndosariase corect fiecare scrisoare. Animată de ceva ce nu putea identifica, s-a hotărât să facă ordine în toate dosarele, unul câte unul, până când toate vor fi la locul lor. Era o treabă grea, pentru că îşi petrecuse ultima lună îndesând foile pe unde încăpeau, fără să se gândească măcar o dată la momentul când trebuia să le găsească din nou.

Domnul Atwood s-a întors de la o vizionare şi a găsit podeaua plină cu hârtii. A rămas cu gura căscată la vederea dezordinii.

—Ce Dumnezeu se întâmplă?

—Ştiu, a răspuns Clementine calm. Şi eu sunt un pic şocată. Întrebaţi-o pe Sylvia, nu ştiu ce m-a apucat. Dar recunosc că, vreme de săptămâni, am pus hârtiile în dosarele greşite.

Domnul Atwood nu ştia dacă să fie supărat sau recunoscător. Şi-a dres vocea.

—Păi, presupun că ar trebui să fiu mulţumit că le pui acum, până să vină Polly şi să dea peste haosul tău.

A pășit cu grijă peste insulițele de documente.
–Când termini, am o treabă pentru tine.
–Încă un cadou pentru doamna Atwood?
El a părut jenat.
–Vino în biroul meu și să nu dureze toată ziua.
A dispărut înăuntru și a închis ușa în urma lui.
Clementine i-a surprins privirea Sylviei și a rânjit.
–De ce nu dă cărțile pe față și nu spune că e pentru amanta lui?
–O secretară bună se face că nu vede.
–Cine e?
–Cineva cu mult prost gust și fără simțul mirosului.
Clementine a râs.
–El nu pute, nu-i așa?
–Tu ce crezi? A făcut o grimasă. Genul ăla de piele întotdeauna miroase... ăă... a ouă.
–Bleah!
–Am avut partea mea de iz de ouă și nu e plăcut. Totuși, e bogat și probabil că o răsfață cu cadouri. Unele femei ar face orice pentru cadouri. Și-a scos pila de unghii și a oftat din greu. Of, ce lucruri am făcut eu pentru cadouri...
–Hai să n-ajungem acolo, Sylvia.
–Ai dreptate. Hai să nu.
Odată ce toate documentele și scrisorile au fost îndosariate așa cum trebuie, în ordine cronologică, iar cele vechi, nefolositoare, au fost aruncate, Clementine a făcut un pas înapoi pentru a-și admira munca. Avea un neobișnuit sentiment de mândrie.
–Gata, am terminat, a declarat ea, întorcându-se la birou în pas săltat.
–Bravo ție, a spus Sylvia. Sunt surprinsă. Nu credeam că ești în stare să faci o treabă ca lumea.
–Nici eu.
–Acum ai face bine să te duci și să vezi ce vrea să-i cumpere Casanova iubitei lui.

–Abia aştept să-i cheltui banii. Orice buget mi-ar da, eu o să cheltui dublu!

Clementine a fost dezamăgită să afle că treaba ei era să-l însoţească pe domnul Atwood la un magazin de bijuterii, ca să aleagă o brăţară.

–E aniversarea căsătoriei noastre, a explicat el, cu un aer cam ciudat.

–De câţi ani sunteţi căsătoriţi? a întrebat ea când intrau în tăcuta încăpere a magazinului de bijuterii Nadia Goodman, aflat pe bulevard.

–Prea mulţi ca să-i mai număr, a răspuns încordat bărbatul. La vârsta mea, te opreşti din socotit.

O vânzătoare frumuşică le-a adus o tăviţă cu brăţări de aur şi i-a zâmbit Clementinei.

–Acum, care îţi place? a întrebat domnul Atwood.

Ea a ales un lanţ de aur cu safire.

–Să vă ajut, a spus vânzătoarea. Gata, e o culoare aşa de drăguţă pe pielea dumneavoastră.

–Este, nu-i aşa? a fost de acord Clementine. Tati e atât de generos.

I-a zâmbit domnului Atwood.

–Nu sunt sigur în privinţa verdelui, a contrazis-o el.

–Dar o ador!

El i-a ignorat privirea inocentă afişată teatral. Era clar că se distra pe seama lui.

–Scoate-o, a izbucnit el.

Vânzătoarea a desfăcut-o cu un aer confuz.

–Ce-aţi zice de albastru? a sugerat ea veselă.

–Ador albastrul, s-a alintat Clementine.

Domnul Atwood a cerut să i se arate o altă tavă. Când vânzătoarea s-a dus în spatele magazinului, el s-a repezit la Clementine.

–Termină cu prosteala! Am o reputaţie în oraşul ăsta, să ştii.

–Doar vă tachinam.

–Ei bine, termină!

–Oricum, ce culoare i se potrivește soției dumneavoastră?

El a ezitat.

–Roșu.

–Atunci hai să aruncăm o privire la rubine. Sunteți foarte generos.

–Știu. Trebuie s-o îndulcesc pe domniță.

–O, va fi dulce, n-aveți grijă.

Clementine a reușit să se abțină câtă vreme s-au uitat la brățările de aur cu rubine. Erau foarte frumoase. Totuși, nu se credea în stare să se culce cu un bărbat care miroase a ouă, oricâte brățări de aur i-ar fi cumpărat. S-a gândit la Joe și l-a imaginat cumpărându-i bijuterii, dar deșertăciunea acestui gând a convins-o că nici o cantitate de giuvaieruri nu poate înlocui dragostea adevărată.

Într-un târziu, au ales cadoul și au așteptat în vreme ce vânzătoarea îl împacheta într-o cutie roșie cu auriu și îl lega cu panglică.

–Norocoasă doamna Atwood, a spus Clementine, gândindu-se, de fapt, cât de *ghinionistă* era.

–Într-adevăr, a încuviințat evaziv bărbatul.

–Costă cinci sute de lire, vă rog, domnule, a spus vânzătoarea, zâmbindu-i lui Clementine. Este ziua dumneavoastră?

–Nu, a răspuns tânăra. E doar mulțumit de mine.

–Ah, a zis vânzătoarea

Domnul Atwood i-a dat cartea de credit.

–Mulțumesc.

–Și eu îți mulțumesc, tati, a spus Clementine, luând punga de pe tejghea.

I-a dăruit cel mai dulce zâmbet al ei, pe care vânzătoarea l-a interpretat greșit drept afecțiune sinceră.

Domnul Atwood a tras aer în piept pe nările umflate, și-a tastat PIN-ul, apoi a bătut darabana pe geamul tejghelei, nerăbdător să iasă din magazin cât mai repede posibil.

Clementine a râs tot drumul de întoarcere la birou, lucru care l-a înfuriat și mai tare pe șeful ei.

– Vă tachinez, a repetat ea. Dacă n-ați fi atât de serios, nu mi s-ar mai părea la fel de amuzant.

– Dacă nu i-aș fi dator tatălui tău pentru toți clienții pe care mi i-a trimis, te-aș concedia pentru insubordonare.

– De fapt, mă iubiți. Știu că așa e. Doar că nu vreți să recunoașteți cât de amuzantă mă considerați.

– Nu te consider deloc amuzantă, Clementine, a pufnit el, făcând-o pe fată să râdă și mai tare.

În acea seară s-a întors la Polzanze cu un mers vioi. Rafa era pe terasă, bând ceai împreună cu Marina, Grey și patru băbuțe, despre care Clementine a presupus că erau cele patru pictorițe de anul trecut. La vederea artistului inima i s-a umplut de bucurie. Toți vorbeau în același timp, izolați în voioșia lor. Nici n-au observat-o venind spre ei.

Când a ajuns la masă, tatăl ei și-a ridicat privirea.

– Ah, Clementine. Vino și stai cu noi.

– Nu le-ai cunoscut pe doamnele mele, nu-i așa? a intervenit Marina.

Clementine s-a uitat la fețele întrebătoare și a zâmbit doar pentru că Rafa era cu ochii pe ea. Dacă n-ar fi fost el, ar fi evitat întâlnirea cu totul. Marina i le-a prezentat pe toate, iar Clementine le-a strâns mâinile. Era recunoscătoare pentru că tatăl ei înghesuise un scaun între el și Rafa, așa că nu trebuia să-și piardă timpul vorbind cu ele.

– Deci, cum ți-a mers azi? a întrebat Rafa, distrăgând-o de la conversația generală care se reînsuflețise.

Clementine s-a lăsat scăldată în căldura ochilor lui. Avea un fel atât de intens de a o privi, de parcă ea ar fi fost singura femeie din lume cu care el își dorea cu adevărat să stea de vorbă.

—Șeful meu m-a dus la cumpărături ca să-l ajut să aleagă o brățară pentru nevasta lui. Deși noi toți știm că ea n-o s-o vadă vreodată.

—Ah, are o amantă? a spus Rafa.

—Da, cu toate că nu-mi închipui cum l-ar putea dori cineva.

—Fiecare buruiană își are umbra ei.

—Ăsta-i miracolul vieții, a zâmbit ea. Norocos, nu?

—Mergem cu barca în seara asta?

—Bineînțeles, s-a înviorat Clementine, deși era conștientă că nu pot merge doar ei doi, ea nefiind sigură cum funcționează ambarcațiunea tatălui ei. Va trebui să-l întreb pe tata, a continuat, împungându-l cu cotul pe Grey, care s-a întors.

Bărbatul s-a întors.

—Da, draga mea?

—Ne duci pe mine și pe Rafa cu barca în seara asta?

Chipul lui Grey s-a luminat de uimire.

—Ce idee bună! E o seară superbă pentru așa ceva. A privit în zare apele liniștite și cerul senin. Putem merge la Golful Tâlharilor, să pescuim niște crabi. Ce zici?

Clementine nu avea decât amintiri neplăcute legate de pescuitul de crabi în Golful Tâlharilor, de statul pe stânci, plictisită de moarte, în vreme ce Jake și tatăl ei aruncau în mare bucăți de șuncă legate cu sfoară. Găleata plină de crustacee îi repugna, cu toate acele ființe cățărându-se unele peste altele, încercând zadarnic să scape. Dar gândul de a-și petrece apusul în singurătatea liniștită a golfului, doar ei trei, era foarte atrăgător.

—Grozavă idee, a răspuns ea, sigură că poate îndura câțiva crabi pentru plăcerea de a sta un timp cu Rafa.

Tocmai când Clementine se bucura de romantismul excursiei ce avea să vină, Marina s-a aplecat peste masă.

—Am auzit cumva cuvântul „crabi"?

—Da, a răspuns Grey. Mă gândeam să-l duc pe Rafa pe mare. Să-i arăt Golful Tâlharilor și câțiva crabi.

—De ce nu le luați și pe doamnele mele cu voi? E loc în barcă.

Clementine abia dacă a putut să-și ascundă oroarea. Uluită, vedea cum mama ei vitregă îi sabotează planul.

—Doamnă Leppley, v-ar plăcea să mergeți cu barca lui Grey în seara asta?

Ochii Veronicăi s-au deschis larg.

—Mi-ar plăcea la nebunie, a spus ea, bătând din palmele ei mici. Ce încântător!

—Am auzit eu bine ceva despre o barcă? a intervenit Pat.

—Cu siguranță ați auzit, a spus Grey. Îl duc pe Rafa la pescuit de crabi.

—Atunci contați pe mine. Nimic nu e mai bun ca o partidă de pescuit crabi pentru a-ți stârni pofta de cină. Aveam de gând să fac o plimbare pe faleză, dar asta sună mult mai distractiv.

Pe Clementine a cuprins-o deznădejdea. Rafa nu părea deloc dezamăgit.

—Niciodată n-am mai prins un crab până acum, a spus el, la care doamnele au izbucnit în râs, iar Pat s-a oferit să-i arate cum se face.

Măcar celelalte două au refuzat. Grace a declarat că mai degrabă face o baie lungă și fierbinte și citește, în vreme ce Jane a spus că preferă să se plimbe prin grădini, având în vedere că suferă de rău de mare. Clementine s-a uitat amenințător la mama ei vitregă, sigură că aceasta îi ruinase intenționat seara. „Nu-l poate avea, așa că nu vrea să-l am nici eu", s-a gândit ea furioasă. „Ei bine, am toată vara la dispoziție. Un pas înapoi n-o să mă abată din drum."

Marina s-a oferit să o însoțească pe Jane Meister la un tur al grădinilor, pe care bătrâna l-a acceptat cu recunoștință, dispărând în dormitor pentru a-și lua un șal. Marina l-a urmărit pe Rafa plecând împreună cu Clementine, Grey, doamna Leppley și doamna Pitman, știind că își înfuriase

fiica vitregă – dar ce altă soluție ar fi avut? Dacă fata nu învățase până atunci că să sari în pat cu un bărbat nu e cea mai deșteaptă cale de a-l cuceri, atunci trebuia s-o forțeze să se abțină. Marina cunoscuse bărbați asemenea lui Rafa – înainte de a-l întâlni pe Grey, avusese partea ei de aventuri amoroase. Erau obișnuiți ca fetele să se dea peste cap de dragul lor, să se culce cu ei, apoi se descotoroseau de ele când acestea încetau să mai reprezinte o provocare. Dar nu-i spune toate astea; Clementine credea că ea știe mai bine. Marina era nevoită să privească de pe margine, incapabilă să ajute.

Clementine stătea între cele două bătrâne, în mașina cu care mergeau spre chei. Doamna Leppley mirosea a trandafiri și a pudră de talc. Doamna Pitman era extrem de vioaie, dându-i înainte cu propriile ei aventuri pe mare. Rafa stătea în față, cu Grey, ascultându-i poveștile cu mare atenție. Clementine s-a întrebat dacă el chiar era interesat sau doar se purta politicos. Dacă era vorba de cea de-a doua variantă, era un foarte bun actor.

Au ajuns în port, iar Grey a parcat mașina. Shelton era un sătuc liniștit, dar în acea seară se revărsase pe malul apei. Erau acolo copii care mâncau înghețată și tinere sporovăind lângă cărucioare. Câțiva bătrâni stăteau pe bănci, bucurându-se de soare și de priveliștea oceanului. Pescărușii plonjau în căutare de mâncare, ciondănindu-se pentru resturile lăsate în urmă de adulți nepăsători și de copii poznași. Marinari cu fețe aspre își făceau de lucru pe lângă bărcile lor, în vreme ce pescarii se întorceau cu mici capturi. Clementine se binedispuse fără să vrea și o luă înainte către barca tatălui ei, care îi aștepta legată în siguranță de un bolard.

Doamna Pitman a fost peste măsură de încântată la vederea ambarcațiunii, botezată, pe bună dreptate, *Marina*. Nu avea nimic special, dar, judecând după vocea

ei profundă și exclamările extaziate, ai fi zis că tocmai dăduse cu ochii de *Lady Moura*[1].

—O, așa mai zic și eu. Ce barcă uluitoare! Și-a pus mâinile în șoldurile viguroase și a zâmbit apreciativ. Ce noroc cu vremea și cu marea atât de calmă! O să avem parte de o călătorie minunată.

—E adorabilă, a încuviințat Veronica, legându-și eșarfa de mătase în jurul gâtului. O să stau lângă cabină, ferită de vânt.

—Dacă vrei să te ferești de vânt, Veronica, ar fi mai bine să stai înăuntru.

—Și să ratez toată distracția? Nu, o să stau ghemuită. Mă pricep să mă fac mică.

—Atunci, toată lumea la bord, a spus Grey.

Rafa a sărit jos și s-a întors pentru a le ajuta pe doamne. Clementine a remarcat felul în care le privea când ele îl luau de mână și săreau pe punte. Zâmbetul îi era seducător, ochii, profunzi, la fel ca atunci când se uita la *ea*. Și-a așteptat rândul, apoi i-a întins mâna. A simțit căldura pielii lui și felul în care atingerea lui îi provoca furnicături în tot corpul. A râs jenată, de parcă furnicăturile s-ar fi văzut prin haine.

—Fratele tău mi-a zis că nu-ți plac bărcile, a spus el.

—Habar n-am despre ce vorbește, a răspuns calm, nevrând ca Rafa să afle că *el* era singurul motiv pentru care se apropiase măcar de o barcă. Ce să nu-ți placă?

El a ridicat din umeri.

—Răul de mare?

—Am descoperit că dacă îmi țin privirea pe linia orizontului mă simt mai bine.

S-a așezat pe banca din spate, lângă Pat. Veronica stătea cât mai aproape de cabină cu putință. Clementine a sperat că Rafa va veni și va sta lângă ea, dar el a sărit

[1] Iaht privat, lansat în 1990, când era pe locul 9 în lume ca mărime, aflat în proprietatea omului de afaceri saudit Nasser Al-Rashid (n.red.)

din nou pe chei ca să ajute la dezlegatul parâmelor. Admirându-i vigoarea mișcărilor, l-a urmărit cum se lasă pe vine și trage de ele pentru a le elibera. Părea obișnuit cu munca fizică, iar Clementine și l-a imagina lucrând cot la cot cu tatăl său, în pampas. Grey a pornit motorul, iar Rafa a împins barca, apoi a sărit în ea.

–Voi, fetele, păreți a sta confortabil, a comentat el vesel, în vreme ce barca uruia ușor, ieșind din port.

–Nu mi s-a mai spus „fată" de foarte multă vreme, a chicotit Pat. Uraa, am pornit! Nu-i așa că-i frumos?

–E foarte jucăuș, a spus Veronica.

–Sue McCain l-ar plăcea, a mai adăugat Pat, privindu-l cum i se alătură lui Grey la cârmă. Argentinianul ei era un amant teribil de priceput.

–Nu mă îndoiesc, a încuviințat Veronica. Diferența dintre latini și englezi stă în sentimentele pe care le au față de femei. Latinii iubesc femeile. Englezii preferă să stea cu alți bărbați, ăsta fiind și motivul pentru care, în țara asta, avem atâtea cluburi destinate exclusiv bărbaților.

–Adevărat? s-a băgat Clementine, brusc interesată.

–Soțul meu preferă sportul în locul femeilor. Asta nu înseamnă că nu-i *plac* femeile, dar dacă ar fi după el, ar sta pe terenul de golf, cu amicii lui, a spus Pat.

–Rafa se pricepe grozav să flirteze, a spus Clementine, tânjind să vorbească despre el, dacă nu putea vorbi cu el.

–Toți sunt așa, a zis Veronica.

–O, da, Sue McCain mi-a spus că vorbitul cu femeile e un sport național în Argentina.

Clementine s-a simțit descurajată.

–Credeți că la fel e și Rafa?

–Nu, nu cred, a spus Veronica, observând roșeața care tocmai se întinsese pe obrajii fetei. Cred că e foarte bun la suflet. Altfel de ce și-ar bate capul cu niște băbăciuni caraghioase ca noi?

—Așa e, a încuviințat Pat. Se preocupă de toată lumea. Cred că pur și simplu e unul dintre acei bărbați, oarecum neobișnuiți, cărora le plac *oamenii?*

—Pe bune? Credeți? s-a înveselit Clementine din nou. Se vede în ochii lui, empatizează. E un tip spiritual, nu ești de acord, Veronica?

—Cu siguranță.

Odată ce barca a ajuns în larg, a căpătat viteză. Grey l-a lăsat pe Rafa la cârmă și a dispărut înăuntru, de unde s-a întors cu pături.

—Se poate face destul de frig, a spus el, dându-le femeilor. Așa, vreți să vedeți cât de tare poate merge bătrânica asta?

Pat a chiuit de bucurie, în vreme ce Veronica s-a pitit după cabină, ținându-și bine eșarfa.

—O, da, așa se merge, a strigat Pat, acoperind uruitul motorului. Îmi amintește de perioada în care am traversat Atlanticul cu micuța mea *Angel*. Doamne, grea călătorie a mai fost aia, vă spun. În apele alea nu-ți faci de cap!

Entuziasmul ei era molipsitor, iar Clementine a râs și ea.

—Povestește-i cum aproape ai fost mâncată de rechin, i-a cerut Veronica, iar Pat n-a așteptat să i se spună de două ori.

În sfârșit s-au apropiat de țărm, intrând încet în Golful Tâlharilor. Era întuneric acolo, în umbră, și liniște, afară din bătaia vântului. Soarele tocmai coborâse, dând cerului o nuanță palidă de roz flamingo.

—Nu-i așa că-i superb? a oftat Veronica, ieșind din colțișorul ei.

—Vă și puteți închipui tâlharii care își aduceau prada aici, ca s-o ascundă în peșterile astea, a spus Rafa, alăturându-li-se.

—Las-o-ncolo de pradă, tinere, urmează să prinzi un crab, a spus Pat.

—Ce facem după ce-l prindem?

–Îl punem la loc, a spus Clementine cu un aer de cunoscător. Asta dacă nu e mare și gustos, caz în care o să-l mâncăm la cină.

–Fugiți, crabi! Fugiți! s-a prefăcut Rafa că strigă înspre apă.

–N-o să ajute la nimic. Se dau în vânt după șuncă, a spus Grey.

–Le vine de hac propria lăcomie, a continuat Pat.

Grey a condus ambarcațiunea cât mai aproape cu putință de plaja cu pietricele, apoi a oprit motorul și a coborât ancora. Rafa n-a pierdut vremea, s-a descălțat, și-a suflecat blugii și a sărit în apă. Aceasta îi ajungea până la jumătatea gambei.

–Vii, Clementine?

–Ce-i cu tine? Pur și simplu nu poți rezista în fața apei, nu-i așa?

El a râs.

–Poate că are de-a face cu tine.

–Nu pot să mă prefac că-mi place să mă ud. Dar, să-i dăm drumul.

A zvârlit pătura deoparte, scoțându-și tenișii.

–Te car eu, s-a oferit el, întinzând brațele.

–Sunt prea grea, a protestat ea.

–Ai încredere în mine, am cărat viței mai grei ca tine.

–Păi, bine atunci. Dar dacă *sunt* grea, nu lăsa să ți se vadă pe față.

S-a așezat în brațele lui. Rafa s-a făcut că se împiedică, chipul strâmbându-i-se într-o grimasă.

–Of, potolește-te, nebunule! a râs ea.

–Cred... că... o... să... trebuiască... să... te... scap. S-a împleticit către plajă unde a lăsat-o jos. Alți doritori? a întrebat el, zâmbindu-le lui Pat și Veronicăi.

–Cred că o să mă descurc singură, a răspuns Pat. Un pic de apă nu strică!

–Eu o să stau în barcă și o să mă uit, a spus Veronica.

Grey i-a turnat un pahar de vin.

—Am sendvişuri cu somon afumat, a spus el. Vom sărbători imediat ce vom prinde câţiva crabi. Acum, Clemmie, le arăţi tu cum se face?

Tânăra a uitat de aversiunea ei faţă de crabi şi a legat cu aţă o bucăţică de şuncă, de parcă ar fi făcut asta toată viaţa. Rafa a rămas lângă ea când Clementine a aruncat nada în apă.

—Seamănă oarecum cu pescuitul, i-a spus fata. Aştepţi până când simţi o smucitură, pe urmă îl tragi încet la mal.

Rafa a pregătit găleata şi după doar un minut sau două, ceva a tras de fir.

Inima Clementinei a tresărit.

—O, Doamne, am prins unul. Tată, am prins unul!

—Bravo!

—Cred că e unul mare. A tras de fir, ridicând din apă un crab mare şi negru. E uriaş!

—Uau! Primul meu crab, a spus Rafa.

„Şi al meu la fel", s-a gândit Clementine.

—Nu aşa repede, piratule! Ăsta e crabul meu. L-a aruncat în găleata cu apă. Acum, ia o bucată de sfoară, ceva şuncă şi vezi dacă poţi prinde unul la fel de mare ca al meu. E o competiţie.

—Şi câştigătorul?

Bărbatul a ridicat sprâncenele cu subînţeles.

—Poate să-l mănânce, a replicat Clementine.

—Eu mă gândeam la ceva mai distractiv.

—La ce?

—Nu-ţi spun acum.

—Haide!

—Să vedem cine câştigă. Dacă eu sunt ăla, s-ar putea să-mi revendic premiul fără să mai întreb.

capitolul 16

În vreme ce soarele se cufunda încet în mare, Rafa și Clementine stătea unul lângă altul pe plaja cu pietricele, aruncându-și în apă bucățile de șuncă legate cu sfoară. Râsetele lor se loveau de stânci, împletindu-se cu țipetele pescărușilor care le dădeau roată cu lăcomie, sperând să capete ceva de mâncare. Pat era o veterană a pescuitului de crabi, având în vedere că în copilărie își petrecuse vacanțele în Cornwall. Când șunca nu atrăgea crustaceele suficient de repede, ea își vâra mâna în apă și le prindea cu degetele goale, ridicându-le triumfătoare pentru ca toată lumea să le poată vedea. Veronica urmărea totul din barcă, cu paharul de vin aproape gol. Înfășurată într-o pătură, bucurându-se de frumusețea golfulețului și de glumele tovarășilor săi, ea aplauda cu un chiot de încântare fiecare crab prins.

Grey se uita la fiica lui. Trecuseră mulți ani de când reușise ultima oară s-o atragă pe barca lui. Întotdeauna detestase crabii și pescuitul, considerând oceanul un loc plicticos. Dar acum, văzând-o cu Rafa, ai fi zis că fusese crescută pe mare. Mânuia cu dexteritate firele, le trăgea cu încredere și descâlcea crabii cu calm. Fusese nevoie de șarmul unui străin chipeș ca s-o determine să urce în barcă, dar nu conta. Important era că ieșise în larg, se bucura de ceea ce avea Devonul mai bun de oferit și împărțea plaja cu tatăl ei.

Clementine a simțit forța privirii lui Grey și s-a întors. Când s-a uitat în ochii lui, bărbatul i-a zâmbit. Nu era obișnuitul lui rânjet vesel, ci unul meditativ, cu o urmă de mândrie în el. Ea i-a răspuns tot cu un surâs, uimită de afecțiunea lui. Apoi și-a îndepărtat privirea

și s-a concentrat asupra firului care începuse să tremure. Cu toate astea nu se gândea la crabul pe care tocmai îl prindea, ci la chipul blând al tatălui ei. Nu-și putea aminti ultima dată când el o privise în felul acela.

Când găleţile li s-au umplut, au sărbătorit bând vin și mâncând sendvișurile cu somon afumat.

– Deci, cine a câștigat? a întrebat Clementine, ridicându-și găleata.

– Tu, a răspuns Rafa.

– Ești sigur?

– De ce-o lași să câștige atât de ușor? a întrebat Pat, mușcând cu poftă din sendviș.

– Pentru că sunt un gentleman.

– Deci nu o să-ţi revendici premiul fără să întrebi? a spus Clementine, un pic dezamăgită.

– Pentru că sunt un gentleman, a repetat el cu un zâmbet care a făcut-o să i se strângă inima.

– Și care e premiul meu?

– Admiraţia.

A luat-o de talie, a tras-o lângă el și a sărutat-o pe obraz. Pat a izbucnit în râs, în vreme de Veronica privea cu interes cum înflorea tânăra iubire.

Grey și-a ridicat paharul pentru un toast.

– Pentru o seară minunată alături de prieteni, a spus el. Dar acum trebuie să ne întoarcem. În curând o să se întunece.

Rafa s-a așezat iar la cârmă, dar Clementine nu s-a supărat. Veronica și Pat erau un duo teribil de amuzant, iar cele trei au râs tot drumul de întoarcere în port.

– Măi să fie, cred că sunt un pic ameţită, a spus Veronica, luând mâna lui Rafa și pășind pe chei.

– Îţi face bine, Veronica, a spus Pat. Din cauza asta trăiesc francezii atât de mult. Este de la vinul ăla pe care-l beau.

—E ca şi cum pământul s-ar mişca în sus şi în jos, nu vi se pare? a continuat Veronica, ţinându-se de braţul lui Rafa pentru a-şi menţine echilibrul.

—Daţi-mi voie să vă însoţesc până la maşină, a sugerat el, punându-şi mâna peste a ei.

—Eşti un bărbat foarte drăguţ.

—Mulţumesc.

—Puţini tineri ar fi la fel de atenţi. Ştii, când eşti june nici nu-ţi închipui c-o să ajungi bătrân. Dar ţi se întâmplă oarecum pe neaşteptate şi, nici una, nici două, te pomeneşti că eşti unul dintre vârstnicii pe care mai degrabă îi dispreţuiai.

—Eu niciodată nu i-am dispreţuit pe bătrâni, a spus el, conducând-o cu blândeţe de-a lungul cheiului. Îi iubesc pe vârstnici. Au trăit multe în viaţă, au trecut prin multe întâmplări şi sunt plini de înţelepciune.

—Pari mult mai bătrân decât eşti în realitate, Rafa.

—Ştiu. Sunt un moş în corpul unui tânăr. Într-o zi trupul o să ajungă din urmă mintea şi atunci o să mă simt împlinit.

—Nu te simţi împlinit?

—De fapt, simt că nu-mi găsesc locul, s-a destăinuit el.

—Asta n-are nimic de-a face cu faptul că eşti prea bătrân pentru vârsta ta. Aşadar, de ce crezi că se întâmplă să te simţi aşa?

—Pentru că sunt dezrădăcinat, doamnă Leppley.

—Te rog, spune-mi Victoria. Toţi suntem dezrădăcinaţi, Rafa, până când ne găsim sufletul-pereche. Bănuiesc că, până acum, nu ţi l-ai găsit pe-al tău.

—Nu, încă mai caut.

Ea i-a zâmbit cu drag.

—O s-o găseşti şi când se va întâmpla asta, toate o să se aşeze la locul lor, iar tu n-o să te mai simţi dezrădăcinat.

—Sunt sigur că ai dreptate.

—Sunt o pasăre bătrână care a văzut multe.

—Dumneata ţi-ai găsit sufletul-pereche?

—Da. Soțul meu s-a îndrăgostit când m-a văzut dansând.

—Pun pariu că erai o dansatoare superbă.

—Niciodată n-am fost o Margot Fonteyn, dar eram bună. Asta-i tristețea bătrâneții, trebuie să accepți că sunt lucruri pe care nu le mai poți face. Dar îmi iubesc soțul și am mulți nepoți, iar astea sunt lucrurile pe care le prețuiesc acum. Nu pantofii de balet.

—Familia e totul, a încuviințat el cu hotărâre.

—O, da, este.

Veronica a oftat.

—Sunt binecuvântată.

S-au întors la Polzanze binedispuși. Pat le recita poezii amuzante în vreme ce mașina cotea pe alee. Era aproape întuneric. Lumini licăreau la ferestrele caselor de pe drum și pe cerul acoperit cu stele, dar nici una nu era la fel de primitoare ca acelea de la Polzanze.

Shane și Tom au venit să deschidă ușile.

—Încă mă simt puțin amețită, a spus veselă Veronica. A fost o zi adorabilă.

—Mă bucur foarte mult, i-a răspuns Grey, lăsând-o să-și strecoare mâna pe sub brațul lui.

—Mă simt foarte bătrână, dar foarte fericită.

—Eu mă simt înviorată, a spus Pat, trecând pe lângă ei. Nimic nu alungă anii mai bine ca marea.

Clementine a deschis portbagajul și a luat găleata. În ea se aflau cinci crabi grași.

—Ăștia o să ne ajungă pentru cină, a spus ea.

—Stai, lasă-mă să te ajut.

Rafa i-a luat găleata.

—Unde vrei să-i duc?

—În bucătărie. Vino, o să-ți arăt.

—Deci aici locuiești, a spus el, uitându-se la clădirea cochetă din piatră gri, cu turnul alb și giruetа în formă de cocoș.

–Sunt vechile grajduri. Submarina le-a adaptat pentru uzul ei personal.

–Submarina?

–O, am uitat. Scuze. Porecla caraghioasă pe care i-am dat-o mamei mele vitrege pentru că e atât de vicleană, ca un submarin inamic.

A izbucnit în râs, așteptându-se ca și bărbatul să facă același lucru. Dar el n-a râs. Doar a părut jenat. Lui Clementine i s-a făcut rușine. Și-a dorit să nu fi spus nimic.

A deschis ușa din față și l-a condus prin hol, în bucătărie.

–Pune-i, te rog, pe masa din bucătărie.

El a făcut cum i s-a cerut, dar când l-a privit, întregul lui chip se schimbase. Clementine știa că trebuie să spună ceva pentru a-și justifica acel comentariu. Avea atâta nevoie să-l vadă râzând din nou!

–Uite ce e, îmi pare rău că am fost nepoliticoasă în legătură cu Marina. Dar tu n-o cunoști așa cum o cunosc eu.

Rafa a dat din umeri încordat.

–Relația voastră nu mă privește.

–Atunci de ce ești jignit de porecla pe care i-am dat-o?

–Nu sunt jignit.

–Ba da, ești. Uite, ai devenit ciudat.

–O plac pe mama ta vitregă.

–Și e OK s-o placi. Ești bărbat, nu-i nici o surpriză. Dar eu am o relație complicată cu ea.

–Da, știu. E o problemă doar pentru că tu permiți asta. Nu trebuie să fie o problemă deloc.

–Ce vrei să spui?

El a oftat și s-a sprijinit de marginea dulapului.

–Ai puterea să alegi, Clementine, iar tu alegi să te agăți de vechile dureri.

–Nu mă pot abține.

– Sigur că poți. Trecutul nu mai există decât în mintea ta. Poți opta să renunți la el oricând.

– Nu pot.

– Acum el nu te mai reprezintă.

Ea s-a încruntat, gata să-l înfrunte.

– Ai încercat vreodată să faci un pas înapoi și să privești situația prin ochii *ei?*

Tânără și-a coborât vocea.

– Nu cred că trebuie să-i înțeleg deloc punctul de vedere. Ea e cea care mi-a furat tatăl și i-a făcut pe părinții mei să divorțeze.

– Lucru care, desigur, a fost devastator pentru tine, la vremea respectivă. Dar nimic nu e vreodată chiar atât de simplu. Ai stat vreodată cu ea, s-o întrebi ce s-a întâmplat, ca de la femeie la femeie?

– Mama mi-a spus toată povestea.

– Cum ar fi putut? Ea știe doar partea ei.

Clementine a simțit cum îi crește furia.

– Știe destul. A fost acolo, pentru Dumnezeu!

– Ba nu, n-a fost. I-a zâmbit înțelegător. Nu spun să uiți trecutul, ci doar să-l accepți și să te desprinzi de el astfel încât să nu-ți distrugă prezentul. Nu poți schimba ce s-a întâmplat, dar îți poți schimba percepția. Întotdeauna există mai mult de o versiune a unei povești. Nu mai ești un copil. Ar trebui să încerci să înțelegi totul cu mai multă compasiune, în loc să învinovățești și să continui să te simți rănită.

– Nu știi nimic despre povestea asta, Rafa. Aici ai sărit calul, a izbucnit ea.

– Îmi pare rău. Nu e treaba mea.

– Nu, nu este. Și-a încrucișat brațele cu un aer defensiv. Cred că ar trebui să pleci.

– Ascultă, Clementine, văd că ești înverșunată. Eu spun doar că nu trebuie să fii. Depinde de tine.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

–OK, o să plec. S-a îndreptat către ușă. Apoi s-a întors și i-a zâmbit cu tristețe. Poftă bună la crabi.

Fierbând de mânie și autocompătimire, Clementine l-a privit cum pleacă. Cum îndrăznea să se bage în familia ei și să-i spună cum să se poarte? Era clar că-l judecase greșit. După acele câteva cuvinte bine alese, rostite în biserică, ea crezuse că o înțelege. Din felul în care o privise, avusese impresia că e atras de ea. Dar acum, când se gândea mai bine, își dădea seama că el se uita la fel la toată lumea. Poate că, până la urmă, era doar un argentinian tipic, pus pe seducție numai dintr-o plăcere sportivă. N-ar fi trebuit ea să aibă mai multă minte? Frumusețea e doar de suprafață.

Atenția i-a fost distrasă de soneria telefonului mobil. Numărul lui Joe era afișat pe ecran. A suspinat resemnată. Măcar Joe era bun. Nu se uita urât la ea când îi vorbea despre mama ei vitregă și nu încerca s-o facă să privească lucrurile din punctul de vedere al Marinei. De parcă *asta* ar fi fost important sau interesant pentru ea! Cel mai important, Joe era îndrăgostit de ea.

–Bună, Joe, a spus ea. Ți-ar plăcea un crab la cină?

–La tine sau la mine?

–Tu ce crezi? a întrebat ea cu sarcasm.

–OK. Vino cât de repede poți. Mi-e foame.

Pe când se întorcea la hotel, Rafa și-a dat seama că se purtase prostește. Tatăl lui mereu îi spunea să nu încerce să îndrepte lumea. În tinerețe fusese întotdeauna atras de rățușca cea urâtă, de câinele rănit, de sufletul frânt, dar o persoană acceptă ajutorul doar dacă îl cere. Clementine credea că îi e bine acolo unde se află. Nu voia să fie salvată și, oricum, el își avea propriile lui probleme. Se va revanșa față de ea mâine-dimineață, apoi nu va mai deschide subiectul vreodată.

După ce a mers în apartamentul lui să facă o baie și să se schimbe în haine curate, a coborât. În hol, câțiva

oaspeți sporovăiau cu Jake, iar în salon putea vedea grupulețe de oameni așezați în jurul măsuțelor de cafea, bând câte ceva înainte de cină. Pe Marina a găsit-o în fața șemineului, împreună cu cele patru doamne. Pat și Veronica își povesteau excursia.

– Data viitoare ar trebui să veniți și voi, le-a spus Pat lui Grace și lui Jane. La anii noștri ce ne trebuie e un pic de aventură. La urma urmei, ai vârsta pe care o simți, iar acum eu mă simt de cincizeci de ani.

– Pentru tine e OK, Pat, dar Jane are un rău de mare teribil și nici mie nu îmi sunt prea dragi valurile, a replicat Grace, sprijinindu-se de perne și sorbind șampanie.

Îmbrăcată în cașmir crem și purtând pantofi delicați, nu părea amatoare de ieșiri în aer liber, cu atât mai puțin de mări agitate.

– Poate dacă aș lua o pastilă... a spus Jane cu voce slabă.

– Chiar așa, a fost de acord Pat. Acum se fac lucruri minunate. Buline pentru orice.

– Cred că mâine ar trebui să facem o plimbare plăcută pe faleză, a propus Veronica. Așa ne putem bucura toate de o excursie împreună.

– Puteți merge în Dawcomb-Devlish, a zis Marina. Sunt acolo câteva magazine noi de vizitat. A, bună, Rafa.

Artistul stătea în fața lor într-o cămașă albastră și pantaloni sport, mirosind, ca de obicei, a santal, cu părul umed și răvășit.

– Bună seara, a salutat el politicos.

Femeile i-au zâmbit admirativ.

– Stai jos, l-a invitat Marina.

El s-a așezat pe paravanul șemineului.

– Ce-ai făcut cu crabii ăia? a întrebat Pat.

– Clementine a zis că o să-i mănânce la cină.

– Pe toți? a exclamat Veronica.

– Are un iubit, a spus Marina pe jumătate în șoaptă.

Surprinsă, bătrâna a ridicat din sprâncene.

–Chiar așa?

–Da, un băiat de prin oraș pe nume Joe. Bineînțeles, nouă nu ni s-a permis să-l cunoaștem.

S-a uitat către Rafa. Era vital ca fiica ei vitregă să pară că nu e disponibilă.

–Tipic tinerilor. Când fata mea era de vârsta ei a avut prieten mai bine de un an, înainte să ni-l prezinte, a spus Pat.

–Pun pariu că, odată ce l-ai cunoscut, ți-ai dat seama de ce îl ținuse secret, a râs Grace.

–Ai absolută dreptate, Grace. A fost un șoc!

–Nu în sensul bun?

–Întotdeauna am fost foarte deschisă când a venit vorba de alegerile copiilor mei, a răspuns Pat, făcând-o pe generoasa. Am învățat să accept că ceea ce-i face pe ei fericiți nu e obligatoriu să mă facă și pe mine fericită. Asta e valabil în cazul lui Duncan. Un tip foarte de treabă, doar că nu e genul meu. E jurnalist.

–Oh, a făcut Grace cu emfază.

–Atâta vreme cât sunt fericiți împreună... i-a zis Veronica Marinei.

–Da, a răspuns ea gânditoare. Asta-i tot ce mi-am dorit vreodată pentru ea.

În acel moment Jake și-a făcut apariția pentru a le conduce către sala de mese.

–Domnul Santoro li se va alătura doamnelor? a întrebat el.

–Nu, a spus Marina, înainte ca Rafa să aibă timp să se gândească la o scuză. O să-i gătesc paste la mine acasă. Fac un sos de roșii foarte bun.

–Pierderea noastră, câștigul tău, a spus Grace, ridicându-se cu mișcări țepene.

–Îl puteți avea mâine toată ziua, a replicat Marina.

–Presupun că ești obișnuit să se bată femeile pe tine, i-a zâmbit Pat lui Rafa, amintindu-și de Sue McCain și de iubitul ei argentinian.

–Sunt flatat, a replicat el.

–Asta nu-i un răspuns, i-a tăiat-o Grace. Dar o să-l luăm drept un „da".

Au râs toate în vreme ce îl urmau pe Jake afară din cameră. Veronica a rămas în urmă pentru a merge alături de Jane care i-a zâmbit recunoscătoare.

Marina și Rafa au traversat către clădirea vechilor grajduri. Un porumbel gras stătea pe turn și gângurea către giruета în formă de cocoș.

–Sunt o gașcă veselă, nu-i așa? a spus Marina.

–Sunt toate atât de diferite. Mă întreb ce le-a adus împreună.

–Arta.

–Pe bune?

–Da. S-au înscris în același club artistic londonez și au suferit în mâinile unui profesor monstruos.

–*Tu* când ai de gând să pictezi?

–Am toată vara la dispoziție, a răspuns ea evaziv.

–Nu-ți place să pictezi?

–Nu prea mă pricep.

–Asta nu contează. Distracția e importantă.

–Și n-am timp.

–Proastă scuză.

Ea i-a zâmbit.

–O să vedem. Acum ești ocupat până peste cap cu doamnele și cu generalul.

–Ai dreptate în privința ocupatului până peste cap. O să fie ori un dezastru, ori un succes răsunător. Generalului nu i-a plăcut întreruperea de azi-dimineață.

–O să se îmbuneze, o să vezi. Formează un grup de femei destul de atrăgător.

–Pentru un octogenar, a spus Rafa.

Marina a deschis ușa, apoi l-a condus prin hol, către bucătărie.

–Ai o casă frumoasă, a complimentat-o el. Miroase delicios. Ce e?

–Smochin, a răspuns femeia, arătându-i o sticlă așezată pe măsuța din încăpere. De fiecare dată când trec pe lângă ea, pulverizez puțin.

–E un miros exotic.

–Și mie mi se pare. Mă bucur că-ți place.

Și-a luat șorțul de bucătărie din cuierul de pe ușă.

–Acum, unde o fi soțul meu? L-a strigat, dar n-a răspuns nimeni. Probabil că e îngropat în bibliotecă, citind. Nimic nu-l bucură mai tare ca o carte bună.

–Și barca lui, a completat Rafa.

–Și barca lui. Marina a oftat. *El* n-are nevoie de multe ca să fie fericit. A deschis frigiderul și a scos o sticlă cu vin. De ce nu stai jos cât pregătesc eu cina?

–Pot să fac ceva? Mă pricep să toc ceapa.

–Bine. Toacă tu ceapa și eu o să toc roșiile. O să fie un efort de echipă.

Rafa și-a tras un scaun, iar Marina a turnat vin în două pahare și a pus masa pentru trei persoane. I-a așezat în față un tocător și i-a dat două cepe.

–Astea sunt din grădină, a spus ea mândră, așezându-se de cealaltă parte a mesei, cu propriul tocător. Avem o superbă grădină de legume, înconjurată de ziduri. Domnul Potter e un vrăjitor cu o atingere magică. Uită-te la roșiile astea. Le-a ridicat. Nu-i așa că sunt frumoase și grase? Stai să vezi, au un gust atât de dulce! Mâine trebuie să-ți faci timp să vezi împrejurimile. Avem o seră fabuloasă, plină cu orhidee, iar florile sunt în cea mai bună perioadă a anului, înainte ca totul să crească prea mult și să scape de sub control.

Rafa a observat cum îi străluceau ochii când vorbea despre grădinile ei.

–Povestește-mi despre tine, a spus el, curățând prima ceapă.

–Nu sunt prea multe de zis, a răspuns Marina.

–Întotdeauna ai locuit în Devon?

–Da, chiar sunt foarte retrasă. N-am călătorit mult. Ne-am investit toată energia și toți banii în locul ăsta; n-am avut timp să vedem lumea.

–Sigur ai fost în Europa.

–O, da, în locurile obișnuite: Italia, Franța, Spania și Portugalia. O săptămână sau două, pe ici, pe colo. Dar niciodată nu mi-am luat rucsacul să merg unde mă poartă gândul. Mi-ar plăcea să fac asta. Dar m-am dedicat prea mult acestui loc și aici mă simt în siguranță.

–Nu te mai simți în siguranță când pleci?

Ea și-a oprit cuțitul deasupra ultimei roșii.

–Nu.

A surprins-o sinceritatea propriului răspuns. Îl cunoștea pe Rafa de doar două zile, prea puțin timp pentru a se încrede în el suficient de mult încât să-i dezvăluie temerile ei. Totuși, exista în ochii lui un aer intim, o înțelegere, care o trăgea afară din carapacea ei.

–Nu te mulțumești doar cu suprafața oamenilor, nu-i așa? i-a spus ea zâmbind.

–Natura umană mă fascinează. El a zâmbit timid. Nu mă pot abține...

–Să ce?

–Să caut.

–Cauți ceva în mine?

–Da. Ai creat locul ăsta superb, cu atâta bun-gust. De unde vin toate astea?

Ea și-a dus mâna la inimă.

–De aici, a răspuns simplu.

S-a ridicat și a umplut cu apă o cratiță pântecoasă. După ce a presărat puțină sare în ea, a pus-o la fiert pe aragaz.

–Mă tem că în seara asta am deranjat-o pe Clementine cu fascinația mea, i-a mărturisit el.

–Da?

–Cred că e foarte supărată pe mine.

– Păi atunci aşteaptă-te să o ţină câteva zile. Când Clementine se închide în sine, uşa rămâne zăvorâtă multă vreme.

A turnat ulei de măsline într-o tigaie şi l-a încins pe ochiul aragazului.

– O plac. Regret ce i-am spus.

– Ce i-ai spus?

El a ezitat, conştient că poate repeta aceeaşi greşeală cu Marina.

– I-am spus doar să nu-şi lase trecutul să-i distrugă prezentul. Că nimic nu e vreodată în alb şi negru. Cu cât capătă mai multă experienţă, cu atât are mai multă înţelepciune pentru a-şi judeca viaţa, oamenii care i-au modelat-o şi cu atât are mai multe unelte pentru a înţelege motivaţiile celor din jur. A oftat. Încercam s-o încurajez să se detaşeze din punct de vedere emoţional şi să privească lucrurile din perspectiva unui adult.

Marina a devenit serioasă.

– Vorbeşti despre divorţ.

– Da. Nu era treaba mea. Dar văd o fiinţă rănită şi vreau s-o însănătoşesc.

Copleşită de un val de recunoştinţă şi simpatie, Marina a simţit brusc nevoia să-l atingă. A întins mâna şi l-a bătut uşor pe umăr.

– Eşti foarte dulce, Rafa. Dar e un subiect atât de sensibil. Dacă aş fi în locul tău, eu nu m-aş băga.

– Acum îmi dau seama.

– Ştii, Clemmie avea trei ani când părinţii ei au divorţat. Nu-şi aminteşte cum arăta viaţa pe vremea când erau împreună, dar are o imagine idilică a ceea ce *crede* ea că era. Adevărul e foarte diferit.

A pus cepele tocate de Rafa în uleiul de măsline. Acestea au început să sfârâie zgomotos.

–Nu cred că asta e problema, Rafa. Dar e mai ușor să dea vina pe alții decât să-și asume responsabilitatea pentru propriile necazuri.

–Amintirile în sine nu sunt o problemă – toți putem învăța din trecut. Ele devin un necaz doar atunci când le permitem să ne acapareze și să ne facă nefericiți. Atunci trecutul nostru devine o închisoare.

Marina s-a întors.

–Cum scăpăm din propria închisoare?

–Concentrându-ne asupra prezentului.

Femeia a revenit la tigaie pentru a amesteca roșiile cu ceapa.

–Concentrându-ne asupra prezentului, a repetat ea gânditoare. Concentrându-mă asupra casei mele.

Tocmai când strecura spaghetele, Grey a intrat în hol.

–Ceva miroase bine, a exclamat el, punându-și cartea pe masă.

–Spaghete, a răspuns Marina din bucătărie. L-am invitat și pe Rafa ca să-i mai dau o pauză de la băbuțe.

–Splendid. A intrat în bucătărie și l-a bătut pe Rafa pe umăr. Mă bucur să văd că Marina ți-a dat un pahar cu vin. Totuși, pare cam gol.

A umplut paharul tânărului, înainte de a-și turna unul pentru sine.

–Ți-a povestit Rafa despre excursia noastră la pescuit de crabi?

–Pat și Veronica i-au luat-o înainte.

–Cred că s-au distrat.

–Așa e.

–Unde-i Clemmie?

–S-a dus să ia cina cu Joe.

–S-a dovedit a fi un pescar destul de priceput, a spus el, așezându-se și întinzându-și picioarele lungi pe sub masă. Am fost plăcut surprins.

–O, cred că poate face orice își pune în cap, a spus Marina, așezând bolul cu spaghete aburinde în mijlocul mesei. Doar că nu știe asta.

–Ai fost foarte drăguț cu ea, Rafa, a zis Grey. Tu ai făcut-o să se distreze.

Rafa s-a servit cu o porție de spaghete.

–Dar te înșeli, Grey, a răspuns el dând din umeri. Ea m-a făcut să mă distrez.

capitolul 17

Clementine stătea în brațele lui Joe, descoperind cu groază că furia o însoțise până acolo. Își amintea cuvânt cu cuvânt discuția avută cu Rafa și ardea de indignare. Câtă vreme Joe făcuse dragoste cu ea, fusese neatentă, mulțumindu-se să se lase pradă poftei trupești, confundând extazul de moment al orgasmului cu dragostea. Dar acum, când stătea lângă el, cu brațele lui înfășurate în jurul trupului ei pentru a o ancora în prezent, recăzuse în depresia ei obișnuită.

Se gândea la vorbele lui Rafa – că înverșunarea era problema ei, dar nu trebuia să fie așa. Tot ce avea de făcut era să privească divorțul din perspectiva Marinei. Mânia îi creștea la ideea că dragostea femeii pentru tatăl ei justifica iadul prin care îi făcuse pe toți să treacă. De parcă iubirea ar fi absolvit-o de orice responsabilitate! Problema era că Rafa nu știa despre ce vorbește. Nu știa ce soi de femeie fusese Marina înainte să pună ochii pe Grey și să mai urce câteva trepte pe scara socială. El ședea bine-mersi pe piedestalul lui, făcând pe filosoful, dar jos, pe pământ, lucrurile nu erau atât de simple și de ordonate.

–Ar trebui să plec, i-a spus ea lui Joe, dându-se jos din pat.

El s-a uitat la ceas.

–E abia miezul nopții. Doar, nu ești dovleac.

–O să fiu dacă nu-mi fac somnul. O să devin o legumă inertă și morocănoasă. Și-a tras hainele pe ea. Ultimul lucru de care am nevoie la opt dimineața e ca Submarina să intre hotărâtă și să-mi tragă draperiile.

–Asta-i problema cu locuitul la ai tăi. Ar trebui să te muți cu mine.

Clementine s-a oprit din îmbrăcat.

–Tu vorbești serios?

–Bineînțeles. Nu e mare lucru, dar e acasă.

–Este o idee grozavă. Nu va mai trebui să dau ochii cu Submarina în fiecare zi și nici cu argentinianul ăla arogant.

–Cine-i argentinianul?

–E artistul casei tocmit de Marina, stă pe timpul verii să le învețe pe băbăciuni să picteze.

–Nu-ți place tipul?

–E plin de el. Bărbatul latin tipic, crede că poate seduce orice poartă fustă.

Joe s-a ridicat.

–A încercat să te seducă și pe tine?

–N-ar îndrăzni. Știe că nu-l plac.

–Bine.

Ea a râs de gelozia lui și s-a rostogolit la loc pe pat.

–Ești cavalerul meu în armură strălucitoare?

El a luat-o în brațe.

–Da. Nu-mi place ideea ca altcineva, în afară de mine, să încerce să te seducă.

–Te-ai bate pentru mine?

–Știi că aș face-o. Cu înverșunare.

–Îmi place când ești gelos, a tors ea și s-a cuibărit lângă el, furia risipindu-i-se în fața tăriei cu care bărbatul își afirma devotamentul.

–Argentinianul ăla ar face bine să aibă grijă. Nu flirtează el cu fata *mea*.

Clementine a condus până acasă simțindu-se mai puternică. Se va muta cu Joe și toate necazurile ei vor dispărea. Nu își putea da seama cum de nu se gândise la asta mai devreme. Era soluția perfectă pentru toate problemele. CD playerul umplea mașina cu muzica energizantă a lui Pixie Lott. Cu privirile pe parbriz a început să cânte versurile melodiei.

A parcat pe aleea cu pietriș și s-a grăbit să traverseze către clădirea vechilor grajduri. Luminile rămăseseră aprinse în hol, dar în restul casei era întuneric. A zâmbit în vreme ce urca scările, câte două trepte o dată. Gata cu furișatul înăuntru ca un tâlhar în noapte. Gata cu întrebările enervante la micul dejun. Gata cu obligația de a împărți aceeași locuință cu mama ei vitregă. Va fi liberă.

A doua zi de dimineață, la un mic dejun cu cafea și croasante, și-a informat familia despre planurile ei. Marina a fost uluită.

—Ești sigură că asta vrei, Clemmie?

—Sunt absolut sigură că asta vreau, a răspuns ea cu emfază.

—Dar îl iubești?

—Nu cred că te privește pe tine.

—E cam la repezeală.

—Clemmie *este* cam repezită, a fost remarca usturătoare a lui Jake.

—Uite ce e, vă anunț, nu vă cer părerea.

Grey a fost mai împăciuitor.

—Draga mea, dacă asta îți dorești, atunci ai binecuvântarea mea. Nimeni nu știe mai bine decât tine ce te face fericită.

—Mulțumesc, tată.

—Grey, nu cred că...

—Clemmie e destul de mare încât să știe ce face.

Marina s-a uitat disperată la fiica ei vitregă. Se întreba dacă cearta cu Rafa avea vreo legătură cu decizia ei.

—Păi, dacă nu merge te poți întoarce oricând.

—Mersi pentru încrederea de care dai dovadă, a izbucnit Clementine.

—E mare lucru să te muți cu un bărbat.

—Până la măritiș mai e doar un pas, a spus Jake.

—De parcă m-aș mai mărita după frumosul exemplu pe care ni l-au dat părinții noștri.

–Nu e drept, a spus Marina.

–O, ba eu cred că este. După iadul prin care am trecut, de ce Dumnezeu aş vrea să li se întâmple aşa ceva copiilor pe care i-aş putea avea?

Grey a intervenit:

–Clemmie, asta nu-i momentul să pornim un scandal. Cred că e o idee foarte bună să te muţi cu Joe şi să câştigi puţină independenţă. De acum eşti femeie şi nu e treaba noastră ce faci.

–Atunci aşa rămâne, a răspuns Clemmie, ridicându-se.

Marina a observat că nu mâncase nimic, dar s-a abţinut de la a-i sugera să-şi ia un croasant pe care să-l mănânce la birou.

–Şi, când plănuieşti să te muţi? a întrebat ea.

–În seara asta.

–Atât de repede?

–Ce atâta grabă? a întrebat Jake.

–Vreau să fiu cu Joe, a răspuns fata. Sunt îndrăgostită.

Dar cuvintele au sunat goale chiar şi pentru ea.

–Ai nevoie de ajutor la împachetat? a întrebat Marina, cunoscând răspunsul înainte ca fiica ei vitregă s-o repeadă furioasă.

–Ce Dumnezeu, nu sunt copil! Îmi fac singură bagajele, mersi frumos.

S-au uitat la ea cum părăseşte hotărâtă încăperea, trântind uşa din faţă în urma ei.

–Cei de la birou o s-o iubească în dimineaţa asta, a spus Jake, turnându-şi încă o cană de cafea.

–Ce-a apucat-o? a întrebat Grey.

–Cred că ştiu, a oftat Marina.

–Este grozav că se mută, a continuat Jake. N-o să mai fim nevoiţi să-i îndurăm proasta dispoziţie în fiecare dimineaţă.

–E nefericită, Jake, l-a mustrat Marina, încă trăgând cu ochiul spre uşă, sperând că tânăra s-ar putea întoarce dintr-o clipă în alta, pentru a-şi cere scuze.

–Divorțul s-a petrecut acum multă vreme, a spus Jake nepăsător. Se mai întâmplă rahaturi, dar, hei, am supraviețuit.

–Roade un os vechi, a spus Grey cu înțelepciune. Încearcă să i-l iei și se pune pe mârâit.

Ușa din față s-a deschis. Totuși, nu Clementine a fost cea care a intrat în hol, ci Bertha. Obișnuitul ei oftat fusese înlocuit de un zâmbet exuberant.

Marina s-a ridicat.

–Îmi pare rău pentru ea, a spus ea, ducându-și cana la chiuvetă.

–O să-și găsească drumul, a zis Grey, zâmbindu-i înțelegător soției sale.

Bertha a năvălit înăuntru, umplând bucătăria cu izul de Anaïs Anaïs.

–Ce-a apucat-o pe Clemmie în dimineața asta? Mai avea puțin și dădea cu mașina peste mine.

–Fuge mâncând pământul, a spus Jake.

–Se mută, a explicat Marina.

–Se duce să locuiască împreună cu iubitul ei, nu-i așa? a zis Bertha, aruncându-și geanta pe un scaun.

–Așa e, i-a răspuns Grey. Am plecat, iubito. Mă întorc la prânz.

–Nici o veste de la William Shawcross? l-a întrebat Jake.

–Nimic încă. O să mă țin de capul lui. Sunt sigur că e foarte solicitat, i-a răspuns tatăl său.

–Mai sunt și alții pe care îi putem aborda.

–Dar eu pe Shawcross îl vreau, a replicat Grey.

Bertha a început să strângă masa. Grey a fost primul care a remarcat că femeia nu s-a dus mai întâi să pornească focul pentru ceainic. Nici nu mai ofta obosită, ținându-se de șale și plângându-se de dureri. I-a făcut semn din priviri soției sale. Marina a zăbovit în ușă pentru a vedea ce l-a făcut să rânjească. Bertha, îmbrăcată într-o rochie azurie și cu un colier de mărgele roșii săltându-i vesel

pe sâni, aproape că dansa în jurul mesei în timp ce strângea farfuriile și tacâmurile, iar buzele ei date cu luciu fredonau o melodie.

—Măcar cineva e vesel în dimineața asta, a spus Grey.

—O, da, a răspuns menajera. E o zi superbă.

—Dar Clemmie aproape că te-a omorât, a intervenit Jake.

—Dar n-a făcut-o.

A pus teancul de farfurii pe marginea chiuvetei și a deschis mașina de spălat vase.

—Arăți foarte bine, a spus Marina. Culoarea te prinde.

—Știu. Asta a spus și domnul Santoro, iar el e un bărbat care le remarcă pe femei.

Marina n-a îndrăznit să se uite la Grey, ca să n-o apuce râsul.

—Cu siguranță așa face, a fost ea de acord.

—Muncesc o oră aici, pe urmă mă duc dincolo să-i fac curat în cameră. Apoi mă întorc și termin, a informat-o Bertha.

Marina l-a privit cu surprindere pe Jake.

—Tu te ocupi de camera domnului Santoro?

—Nu e o treabă pentru alea tinerele, a spus Bertha plină de importanță.

Jake s-a ridicat.

—Ea e femeia potrivită pentru sarcina asta, a spus el, luându-și haina și strecurându-se pe lângă mama lui vitregă, rămasă încă în cadrul ușii.

—Bine, a spus Marina încordată. Doar să nu uiți să te întorci și să termini aici.

Bertha i-a zâmbit.

—Bineînțeles că nu. Camera lui Clemmie va avea nevoie de o curățenie strașnică după ce se va muta. Cine știe ce o să găsim acolo.

Marina a mers la hotel să-l caute pe Harvey. L-a găsit în grădină, discutând cu domnul Potter. Stătea cu mâinile în șold, în vreme ce grădinarul se sprijinea de sapa lui. Cei

doi râdeau din toată inima, de parcă tocmai ar fi împărtăşit o glumă bună.

–Harvey, a spus Marina apropiindu-se. Am nevoie de tine.

Nu voise să pară atât de disperată. Amândoi s-au întors, privind-o alarmaţi.

Harvey i-a remarcat imediat expresia tensionată de pe chip.

–Ne vedem mai târziu, Potter, a spus el, înainte de a traversa pajiştea către ea. E totul OK?

–Trebuie să vorbesc cu tine.

–Se face.

A urmat-o prin grădina copiilor, unde micul apeduct secase, apoi pe uşile franţuzeşti care dădeau în biroul ei. Femeia s-a prăbuşit pe canapea cu un geamăt.

–Clemmie se mută, a spus Marina, scuturând din cap dezolată. Nu ştiu ce să fac.

Harvey s-a aşezat lângă ea, faţa lui bătrână şi înţeleaptă zâmbindu-i cu blândeţe.

–Când ţi-a spus?

–În dimineaţa asta. S-a ciondănit cu Rafa ieri-seară şi acum se mută cu un bărbat de care nici nu-i pasă.

–Marina, dragă, nu mai este sub controlul vostru. Acum e o femeie în toată firea.

–Dar văd cum face o greşeală teribilă.

–În privinţa căreia tu nu poţi face nimic.

Ea şi-a înghiţit lacrimile.

–Rafa mi-a spus că a supărat-o, dar în realitate nu e vorba de el. E vorba de mine.

Harvey i-a luat mâna între degetele lui mari şi aspre, mângâind-o cu tandreţe. Ea s-a întors încet către el, cu ochii ei negri, strălucitori şi trişti. Brusc nu mai era o femeie de cincizeci de ani, ci o fetişcană care se uita la el pierdută şi singură.

–Nu pot avea copii, pentru Dumnezeu, nu pot avea copiii mei... şi... şi...

Cuvintele i s-au oprit în gât.

–E OK.

A luat-o în brațe și a ținut-o strâns, așa cum face un tată cu fiica lui suferindă.

Ea și-a pus capul pe umărul lui și a închis ochii, lacrimile înghesuindu-i-se pe sub gene.

–Nu pot nici măcar să le câștig dragostea copiilor mei vitregi.

Bătrânul a îmbrățișat-o cu toată puterea, dorindu-și mai mult ca orice s-o facă din nou să zâmbească.

–Dar e normal, Marina. Copiii vitregi întotdeauna o să-și iubească mai mult părinții naturali și, de cele mai multe ori, o să-i considere pe părinții vitregi niște uzurpatori. Așa o să fie mereu.

–Am senzația că sunt pedepsită.

–Pentru ce?

A simțit că mâinile ei îl apucă de pulover.

–Mi-e frică, Harvey.

–De ce?

–Am făcut ceva groaznic.

S-a retras și l-a privi în ochi. Inima lui s-a strâns când a simțit teroarea din sufletul ei.

–Spune-mi, draga mea, ce-ai făcut?

Ea și-a acoperit gura cu o mână tremurândă, de parcă s-ar fi luptat să țină în frâu un secret oribil și a scuturat din cap.

–Nu pot...

–Orice-ar fi, o să te înțeleg. Te cunosc atât de bine, Marina. N-ai putea face nimic care să mă determine să te desconsider.

–N-am mai spus nimănui, nici măcar lui Grey.

Harvey a rămas pe gânduri vreme de câteva clipe. Marina avea în ea ceva sălbatic, ce el nu mai văzuse până atunci – o imagine fugitivă a cuiva pe care nu-l cunoștea.

–Dacă vrei să mi te destăinui, n-o să suflu o vorbă, promit.

Cuvintele lui erau ca o frânghie aruncată unei femei care se îneacă, iar ea s-a agăţat de ele cu uşurare.

–Am încredere în tine, Harvey.

–Ştiu că ai.

Marina a inspirat adânc, gata să-şi descarce, în sfârşit, povara secretului ei.

Deodată, cineva a bătut la uşă. S-au uitat alarmaţi unul la altul, ca doi conspiratori, surprinşi în timp ce urzeau un plan. N-aveau încotro. Momentul era pierdut. Când uşa s-a deschis, aerul a ieşit din încăpere şi, odată cu el, tensiunea care se acumulase constant. Curajul Marinei s-a dezumflat ca un sufleu. Şi-a ridicat ochii roşii către fiul ei vitreg care acum stătea în prag.

–Scuze, am întrerupt ceva? a întrebat el.

Era obişnuit cu firea schimbătoare a mamei sale şi nu era deloc surprins s-o vadă plângând pe umărul de nădejde al lui Harvey.

–Nu, e în regulă, a spus ea.

–Tocmai i-am făcut o rezervare lui Charles Reuben.

Marina s-a albit.

–*Acel* Charles Reuben?

–Da, şi-a rezervat două nopţi, împreună cu soţia lui, Celeste.

–Pe bune?

–M-am gândit că ar trebui să ştii.

–I-ai spus tatălui tău?

–E plecat.

–Când sosesc?

–Vineri, pe 12 iunie.

Marina şi-a trecut degetele prin păr.

–Există un singur motiv pentru care s-ar caza aici.

–Să arunce o privire, a spus Jake.

–Cu gândul de a cumpăra.

Chipul lui Harvey s-a întunecat.

–Cine e bărbatul ăsta?

– A cumpărat unele dintre cele mai bune hoteluri din lume, i-a răspuns Marina.

– Doamne Dumnezeule, a oftat Harvey. Chiar crezi că îl vrea pe-al nostru?

– Poate. Altfel de ce-ar veni să stea aici?

– De ce nu trimite un aghiotant? a întrebat Jake. Adică, de ce s-ar deranja să vină în persoană?

– O, asta nu mă surprinde. Se potrivește foarte mult cu stilul lui Charles Reuben. E un celebru manager. Probabil vrea doar să ne verifice.

– Ce-ar trebui să facem? a zis Jake.

– O să ne purtăm cu el așa cum ne purtăm cu toți oaspeții noștri, i-a răspuns Marina cu un tăiș de oțel în glas.

– Și dacă ne face o ofertă pe care n-o putem refuza? a spus Jake.

– Niciodată să nu spui „nu putem", Jake. S-a ridicat în picioare. Asta e o lecție pe care viața mi-a predat-o și pe care aproape că o uitasem. N-o s-o mai uit încă o dată.

Râsetele se auzeau de sub cedru și se risipeau deasupra pajiștii.

– O, ai un dezvoltat simț al umorului, domnule general, a spus Pat, înmuindu-și pensula în vopsea verde.

Bătrânul s-a uitat la cele patru femei așezate în fața șevaletelor și s-a hotărât că erau o companie destul de plăcută pentru un moșneag sătul să stea singur.

– Ai face bine să fii cuminte, Pat, a spus Grace. Vine profesorul.

Pat a râs în barbă, în vreme ce Rafa se plimba prin spatele ei pentru a-i vedea progresele.

– Nu-i rău, a spus el, scărpinându-și obrazul nebărbierit. Pot simți fericirea și nostalgia din copacul tău.

– Poți? l-a întrebat ea surprinsă.

– Da, pot.

– Îmi amintește de vremea când eram copil, a spus Pat gânditoare. Singurul lucru care mă deosebește acum

de cine eram odată este bătrânul meu corp morocănos. În interior încă mă mai simt exact la fel.

–Eu încerc să nu mă uit în oglindă, a spus Veronica.

–Ești foarte tăcută, Jane, a intervenit generalul.

–Mă concentrez, i-a răspuns ea.

–Pot să mă uit? Am nevoie să-mi întind picioarele.

–Dacă trebuie... Nu e foarte bun.

Generalul s-a ridicat și a mers greoi până acolo. Stând lângă ea a simțit o mireasmă caldă de trandafiri. Și-a umflat nările ca s-o mai adulmece o dată, dar briza a măturat-o înainte ca el să apuce s-o savureze. S-a uitat la tabloul lui Jane.

–E mai mult decât bun, a murmurat el, recunoscând o urmă de melancolie în rozul și griurile fumurii pe care le folosise.

Totuși, spre deosebire de pictura lui, exista un sentiment de speranță în felul în care desenase cerul.

–Eu cred că e *foarte* bun, Jane.

Ea a roșit de plăcere.

–Vorbești serios sau doar ești politicos?

–Nu mă pricep prea bine la politețuri, a liniștit-o el.

–Atunci îți mulțumesc pentru compliment.

–Lumea te cam subestimează, nu-i așa, Jane?

–Sue McCain mereu zice că trebuie să fii atent la oamenii tăcuți, a spus Pat. Și ar trebui să știe despre ce vorbește, pentru că ea a fost tăcută ca un vulcan inactiv, așteptând doar ca bărbatul potrivit s-o pună pe jar.

–Sună destul de bine, Pat, a spus Veronica. Ar trebui să fii scriitoare.

–Și presupun că exact asta a făcut argentinianul, a spus Grace. Niciodată să n-ai încredere într-un argentinian.

Și-a supt obrajii pe când Rafa se așeza în spatele ei pentru a-i evalua munca.

–Flirtezi cu mine, doamnă Delennor? a tachinat-o el.

–Dumnezeule, nu, sunt mult prea bătrână!

—Cred că tabloul dumitale are nevoie de ceva mai multă profunzime, a spus el. Stați, dați-mi voie să vă arăt.

I-a luat pensula și a înmuiat-o în vopsea. Femeia l-a privit cu admirație cum o face să alunece pe hârtie.

—Pentru tine e teribil de ușor, nu-i așa? a spus ea, topită toată.

—Cu asta mă ocup.

—E ca mersul la cumpărături pentru mine. Cu asta mă ocup *eu*. Ce pot să spun? Mă pricep de minune să cheltui bani.

Pat și Veronica au râs ca un cor grecesc. Jane era prea ocupată să discute cu generalul pentru a le auzi.

—Miroși a trandafiri, i-a spus el, adulmecând o altă undă de parfum. Trandafiri cu un strop de ceva dulce... știu, e miere.

—Ai un simț al mirosului foarte ascuțit.

—E una dintre puținele plăceri care mi-au mai rămas, a răspuns el.

Jane s-a oprit din pictat.

—Cu siguranță asta nu e adevărat. Trebuie să fie multe alte lucruri care îți plac. Cum ar fi o companie plăcută, o mâncare bună, peisajele frumoase.

—Nu știu...

Privirea ei s-a pierdut între ramurile copacului.

—Când a murit soțul meu, am crezut că nu mi-a mai rămas nimic de iubit. Vezi tu, el a luat o parte atât de mare din mine. Dar acum îmi dau seama că încă sunt *eu* și continui să merg pe calea vieții, însă într-un alt fel. Depinde doar de mine să fac ca felul ăla să fie special, altfel ce rost ar mai avea să trăiesc?

—Și soția mea a murit. Nu pot pretinde că nu mă simt singur.

Jane s-a uitat la el, expresia de pe chip îmblânzindu-i-se pe măsură ce inima i se umplea de înțelegere.

—Știu cum te simți, a spus ea cu blândețe. Și eu mă simt singuratică.

Mai târziu în acea după-amiază, Sugar Wilcox a venit la hotel ca să bea ceva cu prietenele ei. Avea o rochie albastru-deschis, descheiată la câțiva nasturi în plus, și un zâmbet timid, menit să-l ademenească pe misteriosul artist al casei. S-au așezat pe terasă într-un nor de parfum, arătându-și picioarele bronzate și unghiile vopsite, sorbind cocktailuri din frumoase pahare mov. Rafa terminase lecțiile și o căuta pe Clementine. Se gândise mult la ea de-a lungul zilei, iar acum era nerăbdător să-și ceară scuze și să redevină prieteni. În vreme ce traversa terasa, așteptându-se s-o găsească bându-și ceaiul în lumina soarelui, a dat de Sugar care îi zâmbea ispititor.

–Salutare, străine, s-a alintat ea.

–Sugar, i-a răspuns bărbatul, luat prin surprindere.

–Stai cu noi la un cocktail.

–Păi, eu tocmai...

–Nu accept scuze. Dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu prietenele mele: Jo, Becca, Hailey și Flo.

Rafa nu mai avea cale de scăpare. Sugar a pocnit din degete pentru a chema ospătarul.

–Ce bei?

–Un Martini, a răspuns el politicos, așezându-se.

–Tocmai le povesteam prietenelor mele despre tine, a continuat ea. Toate vrem să luăm lecții de pictură.

–Sunt sigur că se poate aranja.

Le-a privit pe fetele zâmbitoare, arse de soare, și a știut că nici una dintre ele nu era câtuși de puțin interesată de artă.

–Nu în fiecare zi își face apariția un străin în orașul nostru. Am fi nebune să nu profităm de serviciile tale.

Fetele au chicotit. Rafa nu s-a putut abține să râdă și el, de prostia lor. S-a lăsat pe spătarul scaunului în vreme ce ospătarul îi așeza cocktailul în față. Le putea juca jocul mai bine decât reușeau s-o facă ele.

–Deci, fetelor, câte dintre voi au iubiți care nu știu că sunteți aici?

S-au privit una pe alta cu aere vinovate.

–Flo, Becca și Hailey, a spus Sugar, chicotind cu nasul în paharul ei.

Hailey s-a strâmbat.

–Brian nu e un iubit, e un prieten cu privilegii.

–Și tu, Sugar?

A sorbit din băutură și s-a uitat la ea cum se topește sub privirea lui.

–Eu? Sunt *foarte* singură.

Clementine s-a întors acasă de la serviciu și s-a apucat să-și facă bagajele. Marina nu era acolo ca s-o poată tortura. Tatăl ei și Jake trebuie să fi fost încă la hotel. Casa era goală. Brusc, mutatul nu i se mai părea o idee atât de bună. S-a prăbușit pe pat, rozându-și unghiile. Oricât ar fi urât-o pe mama ei vitregă, vechea clădire a grajdurilor începuse să i se pară un cămin. Dormitorul ei fusese întotdeauna un loc în care putea evada. Acum unde se va duce când își va dori să fie singură? Îi va cere Joe mereu câte ceva? Va avea parte de liniște?

Și-a lăsat câteva haine în dulap și niște pulovere de iarnă în sertarele comodei. Nu va avea nevoie de ele până la toamnă. Aruncând o ultimă privire, a închis ușa, apoi și-a târât valiza pe scări. Spera că Marina se va întoarce și o va implora să nu plece. Poate dacă atât mama vitregă, cât și tatăl ei se vor ruga de ea să rămână, ar putea fi convinsă să se răzgândească. Dar nici unul n-a venit.

Și-a târât valiza până la mașina și s-a opintit să o urce pe bancheta din spate. În continuare nu era nici țipenie. Nici măcar Rafa, care i se plimbase prin minte toată ziua ca o plută încăpățânată. Curioasă unde sunt toți, s-a aventurat în hotel și s-a apropiat de recepție, unde Jennifer lucra în spatele computerului.

–Bună, i-ai văzut pe Marina și pe tata?

Recepționera și-a ridicat privirea.

–Bună, Clementine. Sunt pe-aici. Rafa e în seră.

Clementine a remarcat brățara care îi atârna la încheietură. Îi părea foarte cunoscută. Tânăra a văzut-o că își coboară ochii, dar i-a luat prea mult să ascundă bijuteria sub mânecă.

– Drăguță, a comentat ironic Clementine.

– Da, un cadou de la tata.

Clementine a ridicat o sprânceană.

– Mi-aș dori ca și tata să fie la fel de generos. Au niște piese asemănătoare la Nadia Goodman, pe bulevard. Poate că ar trebui să-l târăsc până acolo zilele astea.

Jennifer a zâmbit stânjenită. Clementine i-a răspuns cu un surâs de om care știe mai multe. „Neastâmpărat, domnul Atwood", s-a gândit ea, traversând salonul. „Sau ar trebui să zic, prost, domnul Atwood?"

Pentru o clipă descoperirea a binedispus-o și abia aștepta să-i spună și Sylviei. Cine ar fi crezut că Jennifer de la recepție e amanta domnului Atwood? Dar în timp ce mergea prin salon, către seră, gândurile i-au revenit la plecare, iar moralul i-a căzut iarăși la pământ. Care era rostul mutării dacă nu avea să provoace nici o reacție? Merita măcar niște scuze din partea lui Rafa.

Și-a trecut privirea peste mese. Atenția i-a fost atrasă de un grup de fete puternic machiate, îmbrăcate în rochii scurte, subțiri. A recunoscut-o pe Sugar de la Devil's. Apoi l-a văzut pe Rafa în mijlocul lor, precum un păun între păunițe. Resentimentele clocoteau în ea când îl privea cum își soarbe cocktailul și râde la comentariile lor, în timp ce Sugar își flutura cu nerușinare sânii pe sub nasul lui. Nu încăpea îndoială că el se bucura de atenția primită.

Deodată, bărbatul a ridicat ochii, atras de magnetismul furiei fetei. S-a oprit din râs și a pus jos paharul. Clementine, îngrozită că fusese surprinsă urmărindu-l, s-a răsucit și a fugit. Cu inima bubuindu-i în piept, a trecut ca o furtună prin hotel și a ieșit în lumina asfințitului. A simțit că Rafa era chiar în spatele ei.

– Clementine, stai! i-a strigat el.

Dar ea l-a ignorat și s-a suit în mașină. S-a apucat să bâjbâie după chei.

– Unde pleci?

– Mă mut cu Joe.

A încercat să pară nonșalantă.

– Nu din cauza a ceea ce-am spus ieri-seară?

– Nu te flata singur. Uită de treaba aia.

El și-a pus mâinile pe capotă.

– Vreau să-mi cer scuze. Am sărit calul.

– Scuzele se acceptă.

– Încă mai ești furioasă.

– Nu, nu sunt.

– Atunci vino să bei ceva cu mine.

– Pari puțin ocupat.

– Pentru tine am tot timpul din lume.

– Ei bine, eu nu-l am.

– Putem merge în casa uitată de Dumnezeu. Haide, Clementine! Nu mai fi supărată pe mine. Viața este prea scurtă.

– Pari a ști multe despre viață.

– Am învățat câte ceva.

I-a zâmbit, dar inima ei a rămas bine ferecată.

– Uite ce e, poate altă dată. Trebuie să plec.

Rafa și-a luat mâinile de pe mașină și a făcut un pas înapoi. Ea a pornit motorul.

– Altă dată atunci.

În mugetul motorului, Clementine s-a pierdut în zare. Confuz, Rafa a privit-o cum pleacă. Nu se putea abține să nu se simtă trist. Când își planificase călătoria, nu-și închipuise că va cunoaște o fată precum Clementine.